

Катрин О'Нийл

**ВЕНЧАНА
ЗА РИСКА**

КАТРИН О'НИЙЛ ВЕНЧАНА ЗА РИСКА

Превод: Миряна Илчева

chitanka.info

Майлин, осиновената дъщеря на лорд Стенли е отвлечена от олтара по време на собствената си сватба. А похитителят е лорд Уитни — забележителен млад джентълмен, любимец на лондонските салони.

В действителност те и двамата са бедни ирландски сирачета, внедрени от тайната организация по върховете на английското общество, за да служат на справедливата кауза. Но методите за борба невинаги са наистина справедливи. И тук Майлин и Джони се сблъскват — безумно привлечени от любовта и страстта си и разделени от тайната задача. Накъде ще ги отведе този трагичен конфликт?...

ПРОЛОГ

Дъблин, Ирландия, 1870

Пристанищната охрана не усещаше никаква опасност. Слънцето клонеше към закат, а през струпаните облаци се процеждаше нежнорозово сияние. Във въздуха миришеше на дъжд, което бе обичайно за Дъблин през пролетта — а всъщност и през останалите сезони. Английските моряци разтоварваха бързо донесените храни и поглеждаха небето от време на време, като се опасяваха да не би вечната влага да развали пшеницата.

По-нататък по кея една шарена група ирландски селяни, чиито парцаливи дрехи висяха по телата им, се спря и се загледа в току-що изваденото говеждо. „Текаат им лигите, помисли си английският капитан с горчивина.“ Хлътналите им очи поглъщаха жадно безценните провизии, изглеждаха сякаш ей сега ще се хвърлят и ще свият къшей хляб от огромните купчини.

— Секундичка внимание, гус'ин капитан — подхвърли един възрастен човек с отслабнал от глада глас.

Капитанът вдигна пушката отворен и кресна, а стреснатата тълпа побягна и изчезна в близките улички.

— Проклети ирландци — обърна се той към сержанта. — Нямаат край, и все около нашата храна душат. Ако не ги наблюдавам лично всеки миг, ще ни я свият под носа.

Сержантът изгледа отстъпващите с повече съчувствие от началника си.

— От последния глад насам ядат картофени обелки, за да не умрат, сър. Предполагам, че корабът е цяло съкровище за тези бедняци.

— Добре де, не е мой проблем, нали? Работата ми е да се погрижа тази храна да стигне до господата, които си плащат за нея. Я се размърдай! Нямам намерение да се занимавам пак с тези нещастници, които само гледат как да ми пречат. Боже, какво не бих дал да се махна от тая скапана страна.

Щеше да се оплаче и още, но чу скърцане на колела. Обърна се и видя как на пристанището спира една голяма, разкошна карета, теглена от два расови коня. Караше я тъмнокос млад мъж с шапка над очите, в характерната червена униформа на лейтенант от личната гвардия на губернатора. До него седеше ирландски прислужник в домашнотъкани дрехи с дълбока трапчинка на брадичката. Когато екипажът спря, прислужникът скочи и отвори вратата на лъскавата карета. След миг оттам излезе една дама.

Облечена бе в яркорозова премяна с шапчица на цветя. Лицето ѝ бе скрито от розов воал, но вървеше до младия мъж с грацията и увереността на благородница. Насочиха се право към капитана. Той присви очи, когато забеляза, че на ръцете ѝ няма ръкавици — непростим пропуск за една дама от класа. Момичето скри ръце зад гърба и се прокле за грешката си, но твърде късно.

— Това пък какво е? — промърмори капитанът под нос. В задълженията му влизаше да е подозрителен към всяко нарушаване на плановете. Ала се запъти да ги посрещне, като отговори на козируването на лейтенанта.

— Добър вечер, капитане — поздрави младият лейтенант на безупречен английски. — Да ви представя дъщерята на губернатора, госпожица Вангард. Дошли сме с поръчка от баща ѝ. Ще взема част от храната, която разтоварвате.

Капитанът се втренчи в момичето.

— Домакинството на губернатора вече получи доставката за този месец.

— Поводът е специален, сър.

Девојката заговори меко, шепнешком, като истинска аристократка.

— Шестнадесетият ми рожден ден, капитане. Ще празнуваме. Ще присъстват всички благородни господа. Естествено, трябва да им предложим най-отбрани ястия за празника. Разбирате ли, капитане, само след една седмица ставам жена.

Капитанът бе като попарен от закачката. Взе документите и им хвърли бърз, професионален поглед. Наистина бяха подписани от самия губернатор Вангард. Все още недоверчив, той погледна отново дъщерята. Казваха, че е красавица, но не я бе виждал отблизо. Трудно

бе да се каже, защото лицето ѝ бе скрито от воала. Ах, буйна младост, помисли си той и внезапно се почувства престарял.

— Може би ще се присъедините, капитане. Баща ми, сигурна съм, няма да има нищо против да ви приеме, ако го помоля.

Предложението бе много странно, но капитанът нямаше нищо против да престъпи прага на разкошния дом. Може пък да помоли да го изпратят обратно в Англия. Ала все още се колебаеше. Губернаторът никога не бе изпращал толкова необичайна молба.

Офицерът отново загледа лейтенанта, който също го изучаваше внимателно. Младият мъж бе висок и тъмнокос, с живи зелени очи, които сигурно разтуптяваха не едно женско сърце. Но в това младежко лице сякаш имаше нещо...

— Много сте млад за офицер — забеляза той.

Лейтенантът наостри уши.

— Сандхърст, сър. Випуск шестдесет и девета.

— Ясно. Много добре, лейтенант. Трябва да бъдем внимателни. Тези ирландци все се навъртат с печалните си физиономии. А ще ни прережат гърлата на драго сърце за парченце йоркширско сирене.

Блестящите очи на лейтенанта се присвиха в аристократична гримаса.

— Да ядат плъхове, какво ме засяга. Губернаторът иска тази храна за празненството на дъщеря си и, бог ми е свидетел, ще я получи.

В този момент слугата отстрани се раздвижи и промърмори:

— Можем да нахраним целия град с това, с което губернаторът ще натъпче гостите си.

С бързина, която учуди капитана и стресна момичето, лейтенантът удари силно слугата по главата.

— Селянин прост! — и като погледна извинително, добави: — Какво да очакваш от тези миризливци? Бъдете сигурен, сър, че този тук ще си плати за неподчинението. Има достатъчно като него, за мястото му.

Капитанът го погледна с прикрито възхищение и най-последно склони.

— Я, вие там, товарете. И по-бързо!

Храната, поела към складовете, тутакси потъна в огромната карета.

Когато натовариха, лейтенантът козирува и благодари:

— Непременно ще уведоим губернатора за съдействието ви.

Капитанът се изпъчи и протегна ръка към момичето. След кратко колебание тя я пое.

— Ще ви изпратя покана веднага — обеща тя отново шепнешком.

Изведнъж капитанът замръзна. Хвана ръката ѝ здраво и я обърна. На дланта ѝ имаше мазоли. Ръка на дама? Той вдигна глава и срещна погледа на лейтенанта.

— Боже господи! Кой сте вие?

Лейтенантът грабна пушката му и го удари по главата с приклада.

— Ирландци като ония, които толкова презираш — каза той гордо. — Дошли сме да изиграем проклетата английска корона.

Капитанът залитна, а прислужникът скочи. Удари му един в лицето и го просна на земята, а после ритна в стомаха сержанта. Стреснатите моряци дотичаха и започна бой. Мнимите служители на губернатора отблъснаха противника с бруталната сила на улицата, докато момичето тичаше към каретата. Тъкмо се качи и грабна юздите, когато и последният моряк бе поставен на колене. „Лейтенантът“ го удари по главата с пушката, а после заедно с приятеля си се затича към колата. Скочиха в движение. Момичето шибаше бясно конете и тримата скоро отпрашиха из уличките.

Небето тъмнееше и дъждът скоро започна да ръми, докато тримата галопираха по тесни пътечки и пъдеха пешеходците от пътя си. Когато се отдалечиха на безопасно разстояние от пристанището, човекът, който се бе представил за лейтенант, взе юздите, а момичето махна шапчицата на цветя с весел смях. По раменете ѝ се разпиляха огненочервени къдри, които вятърът в миг развя.

— Боже мой! — извика тя на родния си ирландски диалект. — Ще плюскаме като крале цяла седмица!

Приятелите още се смееха, докато минаваха през старинните улици с внушителни сгради. Мнимият офицер спря каретата в един тъмен ъгъл, махна омразната фуражка и прокара дълги пръсти през катраненочерната си коса.

— Май, жестока беше — той повиши тон, като я имитираше: — Само след една седмица ставам жена. Палавница. Как ли се е облизвал

оня! А ти си още сукалче.

— Сукалче, да-да! — възкликна тя с пълен глас. — Я да зърна как едно сукалче ще спретне такъв цирк. Ако не бяха проклетите ръце, щях да изиграя копелето докрай.

— Нищо, нищо. Адски съм горд с теб.

Тя погледна Джони и почувства топлината на похвалата му. Тримата — Джони, Дагет и Майлин — бяха израсли в едно и също сиропиталище и се усъвършенстваха в кражбите цял живот. Майлин бе на петнайсет, а момчетата — на по седемнайсет, но тя не им отстъпваше по нищо, доказала го бе безброй пъти.

Близо до нея Дагет — „прислужникът“ — си разтриваше главата.

— Що ме удари толкоз силно тогаз бе, Джони? Т'ва направо ме усмърти, без майтап.

— О, бедничкият Дагет — занарежда Майлин шеговито. — Чини ми се, че главата ти е по-мека, отколкото си мислим ние. А се фукаш наляво и надясно как можеш да повалиш с юмруци, който свариш.

— И още как!

— Е, хайде, хайде — подкани ги Джони. — Престанете вече. Добра я свършихме и в сиропиталището ще се наплюскат здраво. Няма нужда да се дърлим.

Дагет положи приятелски ръка върху рамото на Джони.

— Да бе, Джони е прав — призна Майлин. — И адски съжалявам, дете не ти съчувствам. Айде, Дагет, ако ти разтрия главата, ще ми хвърлиш ли една усмивка?

Тя посегна и поглади русата му коса, а той дръпна къдриците ѝ за награда.

Когато се отправиха към сиропиталището, бе вече късна вечер. Минаваха през най-ужасната част на града — мръсни улици на отчаянието, където градската беднота в глад, болести и разложение се бореше със зъби и нокти да оцелее.

Дагет извади от каретата къшей хляб, разчупи го и раздаде парчетата. Тримата задъвкаха, като междувременно здраво се закачаха, посочваха си грешките и мислеха, как да се справят по-добре следващия път. Всичко бе на шега, но идеите неусетно се запомняха. И малката грешка можеше да им струва живота.

Кикотеха се дружно, когато завиха зад ъгъла и попаднаха на куп хора пред едно от убежищата, където преспиваха бедните.

Множеството държеше свещи и говореше тихо.

Джони спря колата.

— Какво става тук, човече? — попита той един от зяпачите.

— Детето на О'Брайън умира от глад, а няма и трошичка да хапне.

Майлин скочи и си проби път. Едно тригодишно момченце изживяваше последните си часове върху мръсен сламеник на пода. Другите деветима от семейството му се бяха събрали около него и плачеха неутешимо. Близкият край се четеше и по техните лица. В колибата миришеше на смърт. Устата на детето бе черна, а очите — хлътнали дълбоко в орбитите.

Когато Майлин вдигна глава и потърси Джони, по клепачите ѝ имаше сълзи.

— О, Джони — прошепна тя. — Защо да не им дадем малко от това, което взехме? За да...

Джони я прекъсна грубо.

— Да не искаш да нахраниш цял Дъблин, а после да гледаш как нашите деца умират също като това, заради нас?

Тя знаеше, че е прав, но сърцето ѝ се късаше. И точно тогава забеляза джоба на палтото на Дагет, където той бе пъхнал хляба. Майлин дръзко грабна остатъка от къшея и го предложи на госпожа О'Брайън. Жената го взе и я благослови. Ала момичето прочете в очите ѝ: *Късно е вече.*

— Хайде — подкани я Джони меко. — Ще ни чакат.

Отвън Майлин почувства как старият ужас отново сграбчва сърцето ѝ.

— Ще преследвам тази беднота до последния си дъх — закле се тя. После се обърна назад и добави в отчаяние: — Но те поне си имат семейство да бди над тях. Кое не може да се каже за повечето от нас.

Изведнъж почувства как една желязна хватка сграбчва раменете ѝ и я обръща. Извърна се стресната и съзря непоколебимостта в очите на Джони.

— *Ние* сме твоето семейство — изръмжа той. — И да не си посмяла да го забравиш.

Семейство. Двамата сираци, деца на улицата, бяха единственото семейство, което тя познаваше. Бяха ѝ братя, изповедници, най-

добрите приятели, които човек може да си пожелае. В изблик на чувства Майлин ги притисна до себе си.

— Да — потвърди тя, а сълзите ѝ се смесваха с дъждовните капчици. — Как бих могла да забравя?

Сиропиталището „Света Колумба“ се помещаваше в един стар, изоставен склад на брега на реката Лифи в най-ужасната част на Дъблин. Централното помещение бе разделено на две по-малки — едно за момичетата и едно за момчетата. Имаше и малка кухня и канцелария, уредени с помощите, които се събираха от съседната църква — църквата на отец Куентин, свещеник и патрон на „Света Колумба“. Малкото топлина идваше от трите миниатюрни, ръждясали печки, запалвани с въглища, ако можеха да ги изпросят или „заемат“, или пък с торф от поляните наоколо. Сиропиталището беше мизерно и се поддържаше от монахините, които действаха чрез заплахи с отлъчване или дълги брезови клони, нараняващи питомците на най-стратегически места.

Тримата юнаци бяха посрещнати от куп шумни деца, които бяха дебнали от единствения прозорец в очакване на завръщането им. Когато Джони и Дагет внесоха откраднатото, малките се нахвърлиха върху тях с викове на радост от неочакваното богатство. Бяха от три до дванадесетгодишни, чистички, в груби кафяви униформи, ушити от старите раса на монасите. Ала въпреки че бяха чисти, те също имаха недохранения вид на целия бедняшки град. Носовете им течаха от непрестанните настинки, много бяха и охтичавите. Въодушевлението им при вида на провизиите обаче бе неудържимо и те се нахвърлиха да ги отварят на кухненската маса.

Докато момчетата внасяха храната, Майлин се разприказва какъв пир ще си устроят, а децата я гледаха с широко отворени очи и попиваха всяка дума. Тъкмо описваше пудинга, който щеше да им спретне, тя вдигна поглед и видя, че отец Куентин стои на вратата.

— Направихме го, отче — обяви тя гордо. — И още как!

Отец Куентин, облечен с черно расо и бяла якичка според сана си, беше стар човек, с гъста бяла коса и червендалесто лице. Беше изключение сред ирландските свещеници, използващи особеното си положение и страхопочитанието, което внушаваха, за да смажат всяка

проява на непокорен дух. Отец Ку, както го наричаха с обич, бе пълна противоположност — сам отявлен националист, той работеше тихо и тайно за освобождението от Англия — единствената, според него, надежда за възлюблената му страна. Ето защо като се противопоставяше на църквата и на собствения си епископ, той учеше своите сирачета на ирландска история, скрито нарушаваше закона, като им преподаваше стария език и правеше всичко възможно те да се научат да четат и пишат.

Именно той намери Джони, Дагет и Майлин на улицата и ги прибра. Божият служител откри твърде рано, че тримата са изключителни и ги обучи внимателно през годините. Предаде им езика на поробителите, научи ги да играят различни роли, когато това бе от полза за делото. Те пък всячески подпомагаха сиропиталището. И дори понякога начините да противоречаха на закона, отец Ку дискретно си затваряше очите. Какво значение имаха английските закони при толкова много гладни гърла?

Ала тази вечер той бе необичайно мълчалив, дори мрачен. Разтревожен, Дагет остави храната и тримата застанаха срещу свещеника.

— Какво има, отче? — попита Джони.

— Да не би да не сте доволен? — добави Майлин.

Наставникът им не обърна внимание на въпросите и ги стрелна със сините си очи.

— Чакам ви в канцеларията. Сестро, погрижете се за храната.

Тримата го последваха, като се споглеждаха нервно. Стаичката бе скромно обзаведена със стол и бюро, както и с дундеста печка, в която припламваха пламъците на торфа. Майлин усети, че свещеникът не е в настроение, и не отиде до печката да си стопли ръцете.

Възцари се мълчание. Погледът на отец Ку се плъзна зад тримата му питомци и в този момент вратата се затвори. Те се обърнаха и видяха в тъмния ъгъл на стаята един мъж.

Беше най-невероятният човек, когото бяха срещали. Невисок, той създаваше впечатление на едър и сякаш изпълваше стаята — на средна възраст, въоръжен с тъмен и суров чар, с остър нос и сипаничаво лице. Погледът му беше пряк и непремигващ, а тъмните кръгове под очите — такива, сякаш въобще не спеше. Видът му бе някак фатален — едновременно трагически и завладяващ.

Отец Ку заговори с респект.

— Да ви представя Шеймъс Флин.

Над стаята сякаш падна гръм. Господи, самият Шеймъс Флин! Прословутият водач на страшните фенианци. Легендарната фигура, преследвана надлъж и нашир, за чиято глава бе обявена награда. Без съмнение опасен, бунтовник и революционер, най-търсеният от англичаните човек. Бяха чували за него толкова много. Подвизите му се предаваха от уста на уста във всяка кръчма и ъгълче на Дъблин. Ала никой не го бе виждал. Даже те, които познаваха уличките на града като петте си пръста, не го бяха зървали. Дори не бяха сигурни, че такъв човек съществува. Допускаха, че той е само плод на въображението, една легенда, измислена, за да дава надежда на масите.

— Исусе, Света богородичке! — подсвирна Дагет тихичко.

Даже Джони — който не се страхуваше и не се възхищаваше на нищо и на никого — се взираше в този призрак, сякаш сам бог бе слязъл на земята.

— Тези са тримата, за които говорех — започна отец Ку. — Джони, мозъкът и ораторът. Дагет, нашият войн. Няма по-добър от него, що се отнася до стратегия и тактика — с изключение на вас, разбира се. И Майлин. Тя е нашият хамелеон. Може да се превърне във всичко, което се изисква от нея, и е в състояние да измъкне тайните и на камъка. Не е нужно да споменавам, че господин Флин се излага на голяма опасност, като идва тук.

— Какви са ви фамилиите? — попита Флин с лаконичността на преследван човек.

Майлин се изчерви от срам.

— Нямаме си. Нали сме сираци.

— Много приказва — забеляза Флин с подозрение.

— Приемат всякакви фамилии, когато е нужно — разясни отец Ку. — И винаги съм им казвал, че могат да използват моята.

Флин ги разглеждаше мълчаливо. Пред него стоеше един впечатляващ младеж с изключително интелигентен вид и лице, лишено от здравите селски черти на повечето му сънародници. Другият, с русите коси и дяволския знак на брадичката, изглеждаше по-скоро като римски боец, отколкото като ирландски сирак. Въпреки страхопочитанието, той отвърна на погледа на Флин с мрачна и упорита гордост. Момичето бе твърде слабо, за да се нарече красавица,

но имаше яносини очи и пълни устни, които даваха надежда. Само малко храна, за да се оформят извивките, и от нея ще излезе нещо невероятно. Всичките издържаха властния му поглед. Добър знак.

— Казаха ми за бягството ви днес. Прав сте, отче. Добри са, точно колкото ги хвалите.

— Най-добрите, които съм виждал.

— А защо — запита Джони — ни подлагат на такъв оглед?

Флин присви уморените си очи.

— Днес ви се оказва невероятно чест. Вие тримата сте избрани да използвате дарбите си в служба на Ирландия, на едно по-високо ниво.

— Достатъчно сте големи да напуснете сиропиталището — добави свещеникът, — въпреки че умът ми не побира, как ще се справяме без вас.

— Да напуснем? — прошепна Майлин.

— Вие не го знаете, но бяхте обучавани за една специална задача. Сега задачата навлиза в нов етап.

— Каква е тя? — попита Джони.

Флин взе думата.

— Заедно с нас, фенианците, вашият отец Ку работи върху един голям план за освобождението на Ирландия. Време е да заемете местата си в него. Няма да ви насилваме. Ако приемете, ще бъде по ваша собствена воля. Но захванете ли се, на въпроси няма да отговарям. Ще ни се подчинявате сляпо, иначе няма да стане. Ясен ли съм?

Джони отново проговори:

— Какво ще искате от нас?

— Това няма да ви кажа. Ще се разделите, ще се обучавате старателно и ще отидете в Англия, където ще имате жизненоважни позиции — каква е целта им ще научите по-късно. Имайте предвид, че всичко това ще отнеме години. Най-малко пет — а може и десет — докато станете готови да изпълните същинската си мисия. Ала когато сте готови, мои прекрасни родолюбци, ще бъдете избраниците, които ще освободят земята ни от проклетата английска тирания.

Речта му ги въодушеви. В тихите му, напрегнати слова се усещаше тона на водача.

— Вие сте най-важният елемент от плана — добави свещеникът.
— Точно на вас залагаме най-големи надежди за бъдещето.

— Е, какво ще кажете? — попита Флин.

Тримата приятели се спогледаха, а безпокойството им се смеси с пламналото в сърцата им вълнение. Образът на детето на О'Брайън бе все още жив в съзнанието им. Толкова много О'Брайъновци. И толкова малко надежда.

Джони разбра, че всички са съгласни. Майлин би рискувала живота си, за да нахрани едно гладно дете. А Дагет, макар и понечувствителен, обожаваше Джони и щеше да застане зад неговото решение.

— Ние обичаме страната си, господин Флин — отговори Джони от името на всички. — Би ни се искало сънародниците ни да живеят и работят човешки, а не скотски. Да усетят вкуса на свободата. Кога започваме?

— Веднага. Майлин тръгва с кораб за Англия тази вечер.

— Тази вечер? — извикаха тримата в един глас.

Майлин потъна в дълбоките очи на Шеймъс Флин.

Тази вечер. Да я изтръгнат от единствения дом, който познаваше. Да я изпратят на вражеска територия, сама и неподготвена. Тя усети как страхът я сграбчва за гърлото.

— Но това е сега! Не съм готова.

— Ще бъдеш, когато пристигнеш. Нашият човек ще те осветли по пътя.

По пътя към какво? Тя погледна изплашено към Джони и прочете шок и по неговото лице.

Погледът на Флин бе твърд и безкомпромисен.

— Ще тръгнеш така, както си. Остави всичко, което притежаваш. Няма да ти трябва. А със сбогуванията приключвайте бързо. Моят човек ще бъде тук след четвърт час. Дотогава да сте готови.

След тези думи той се измъкна и изчезна в нощта така, както се бе появил.

Тримата отидоха на брега на Лифи, въпреки дъжда. Застанаха там, като се взираха в течението, а мълчанието им говореше повече от всякакви думи.

— Четвърт час да се сбогуваме — проплака Майлин. — Вие сте ми като братя. Какво ще правя без вас? Кой ще ми дава сили?

Дагет измъкна скъпоценния си нож от колана и ѝ го подаде.

— Скрий го някъде, сестричке. Т'ва е цялата сила, която ти е нужна.

Дагет, боецът.

Тя се обърна към другия си приятел.

— Ще се справя ли, Джони? Честно!

Очите му се взряха в нейните. Той промълви тихо:

— Ще се справиш.

Точно тогава чуха стъпки. Зад гърба им застана отец Ку. Майлин надви задушавания я страх. С гордост. Не трябваше да им позволява да виждат колко е уплашена. Трябва да я запомнят дръзка и безстрашна.

Обърна се към Дагет, усещаше буца в гърлото.

— Пази се — рече тя и го прегърна.

Сетне се обърна към Джони. Изповедникът ѝ в мигове на отчаяние. Как да се сбогува с него? Надигна се неохотно на пръсти, за да го целуне сестрински по бузата. Ала ръцете му я обхванаха здраво. Сякаш чуваше как бие сърцето му. Почувства миризмата му, наболата брада, усети как гърдният му кош притиска крехките ѝ гърди. Сетивата ѝ бяха разтърсени от някакъв шок. Тя се обърна и го погледна в очите. Гледката я остави без дъх. Той се бе втренчил в нея със същия копнеж, който чувстваше и тя.

Но как е възможно? Та това е *Джони*!

Погледът ѝ се плъзна към устните му. Видя за пръв път колко са сочни и чувствени. Как пламтят със сила, на която не можеше да устои.

Не разбра как същите тези устни се притиснаха към нейните. Знаеше само, че нищо не я бе разтърсвало така, както вкусът им. Бездиханна, сякаш смалена в задушавачката му прегръдка, тя разтвори устни, изстена с неочаквано желание и сякаш потъна в усещането за една целувка, която провъзгласяваше пред света, че устните ѝ принадлежаха нему.

Когато той бавно я пусна, двамата застанаха, дишайки тежко, и се взряха с удивление един в друг. Майлин не осъзнаваше къде е, нито какво трябва да стори. Главата ѝ се въртеше, сякаш бе изпила цяла

бутилка горчивка. Виждаше само суровите тъмни очи на Джони, които проникваха в самата ѝ душа.

Една ръка докосна рамото ѝ и магията свърши. Тя се огледа и видя до себе си отец Ку. Видя и Дагет, който я гледаше, сякаш току-що тя бе извадила собствения му нож и го бе пробола в сърцето.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, седем години по-късно

Майлин се промъкваше през тъмните улици на Уайтчапъл по петите на „плячката“ си. Кварталът бе кошмарен — сборище на проститутки и сутеньори, на сурови мъже, които се криеха през деня и се измъкваха по тъмни доби, като опираха нож в гърдите на жертвите си, заради дребни монети или някой ланец. Вече познаваше добре района. Беше пълно с бордеи, бърлоги за пушене на опиум и мизерни зали за залагания, където аристократите се мешаха с беднотията и си губеха джобните пари. Преследвана от миризма на гнило и урина, тя се шмугваше сред групичките съмнителни субекти и се криеше в сенките им, в опърпаната си рокля. Облечена бе в стара премяна на нощна жрица — избелелият сатен бе прокъсан и зейнал, като едва покриваше гърдите ѝ. Беше счупила токчето на отвратителните си чехли и сега го носеше в ръка. Някакво гвоздейче в подметката я пробождаше от време на време.

Две силно гримирани проститутки стояха под един стълб пред кръчмата. Бъбреха си тихо, когато я забелязаха.

— Никога няма да си хванеш мъж в тези парцали, миличка — подвикна едната.

Захилиха се зловещо. Майлин ги отмина и не обърна внимание на заяждането. Съвсем не ѝ трябваше да привлича излишно внимание.

Мъжът, когото следеше, бе пресечка по-нататък. Тя чуваше как ботушите му от фина ярешка кожа чаткаха по паветата, видя блясъка на елегантните му вечерни дрехи, когато той мина край една лампа, която премигна. Човекът усети присъствието ѝ, спря и погледна назад. Майлин се шмугна като стрела в една уличка и затаи дъх. Този си го биваше. Беше го следила пет пъти и винаги го изгубваше. Веднъж седмично, уважаемият член на Камарата на лордовете се измъкваше към тази най-лоша част на бедняшкия лондонски Ийст Енд, като минаваше винаги по различни пътища. Това заостри любопитството ѝ. Каквото и да правеше, вземаше всички мерки да не го проследят. Но

къде изчезваше? И какво невъобразимо нещо извършваше, че бе тъй предпазлив?

Е, Майлин имаше своите предположения. Миризмата на опиум се носеше по вятъра и изпълваше улицката със задушливи изпарения. Ако търсеше това, бе улучил мястото. И да вървят по дяволите всичките му номера, тя щеше да открие мръсната му малка тайна, дори това да се окаже последното нещо, което ще направи в живота си.

Стъпките му се чува отново. Тя надникна внимателно от скривалището си и го видя да завива. Крадешком, като внимаваше за крака си, го последва по петите. Ала той отмина поредицата китайски кътчета на удоволствието и се насочи към апартаментите.

По средата на улицата спря и се огледа. Наоколо нямаше никой, само един закъснел търговец с кошница. Майлин инстинктивно се притисна към сградата и се сля със сенките. Видя как младият аристократ изгледа търговеца, оправи си смокинга с високомерен жест и се запъти решително към входа.

Зданието изглеждаше отчайващо. Три самотни светлини разнообразяваха пустотата. Майлин тихо тръгна по улицата и се взря в светещите прозорци. Единият бе на горния етаж, а другият — на третия. Кой от двата? И как да се промъкне вътре, без да я видят?

Точно тогава в далечния край на сградата на втория етаж се светна. Това ще да е! Ала не можеше просто да иде и да почука на вратата. Трябваше да измисли друг начин.

— Е'на китка, миличка?

Тя се обърна към приближаващия търговец. Усещаше миризмата на цветята му. Той протегна ръка с букетче виолетки и беззъба усмивка.

— Кой живее в тази сграда? — попита тя.

— К'во, тази ли? Семейства 'начи.

Много странно. Какво ще прави лорд Кадуел при някое бедно семейство? Да не е скрил незаконно отроче? Но защо ще го държи на такова окаяно място? Едва ли.

— Оня, с лъскавите дрехи — продължи тя с кокни^[1] акцент. — Да си го мярвал тъдява?

— К'во, тоя ли? Да бе. Мярка се на седмицата един път, кат' часовник е, да му се не види. От занаята, а? — добави той, като забеляза дрехите.

— Дължи ми петаче, мръсникът. Измъкна се, без да плаща, мамка му. А аз да 'раня толкоз гърла.

— К'во да пра'иш с гус'дата, таквиз са си. Обирват си крушите кат' нищо. Плащат, когат' си искат, тъй си е. Ама ако...

Тя го изгледа внимателно. Здравеняк.

— Слушай к'во, шъ ти дам десетак, ако ми помогнеш да видя к'во шъ пра'и — предложи тя.

— Че що не?

— Айде, ела.

Тя отиде до далечния ъгъл под прозореца, а той я следваше неохотно.

— Айде, вдигни ме, че да видя.

Той я изгледа подозрително.

— Шъ ми кльцнат гръцмуля, ако ме гепят.

Майлин бръкна, извади десетачето и му го подаде. Той го претегли на длан и заряза оплакванията.

Сплете ръце, изчака я да стъпи и я повдигна. Тя виждаше току над перваза. Вкопчи се, повдигна се и погледна вътре.

Дневната бе малка, оскъдно и мизерно мебелирана. Вътре лорд Кадуел говореше с възрастна двойка. Отстрани седеше девойче на не повече от тринадесет, дъщеря, ако се съдеше по приликата. Лорд Кадуел предложи на мъжа монета, а онзи я прибра с лек поклон. После бащата излезе.

Кадуел заговори с майката, а тя кимаше с разбиране и се обърна с гръб. В този момент уважаемият член на парламента погали детето по бузата. В жеста му нямаше нищо бащинско. Майлин почувства как нейните бузи пламват. Момичето се изчерви и се усмихна свенливо. Сетне Кадуел я прегърна и я поведе към една затворена врата. Отвори я, погледна за последно услужливата майка и влезе вътре с дъщерята.

Докато Майлин се взираше, в сърцето ѝ закипя гняв.

— Боже господи! — промълви тя. — Това дете се продава!

— Да бе, точно — изгруктя търговецът по тежестта ѝ. — Да н' си очаквала да сръбват чай?

Яростта се смеси с някакво чувство на триумф. Хвана го най-после този Кадуел. И как само го хвана! Скандалът надминаваше и най-смелите ѝ мечти. Пипна го на местопрестъплението!

Майлин се смъкна на тротоара и се отупа с доволен вид.

— Сега, кат' ти помогнах, да ми помогнеш и ти, а? Да ме пооблекчиш, де.

Тя погледна отвисоко нахалния търговец, който искаше да се възползва от добронамереността ѝ.

— К'во, как я мислиш ти тая? Я се махай! Не можеш да ме имаш!

— Имам десетаче! — ухили се той, а зъбите му лъснаха.

Тя се обърна, а евтината ѝ рокля изшумоля.

— Я, па тоя! За десетаче не бих те и погалила дори!

На ъгъла на Лемън и Уайт Хорс Стрийт, елегантната карета се набиваше на очи като кристалната пантофка на Пепеляшка сред слугинските ботуши. Докато Майлин се приближаваше, кочияшът повдигна шапка.

— Успя ли? — попита той.

— Абсолютно. Много повече, отколкото очаквах.

— Знаех, че ще се справиш. Кой ще ти избяга, след като веднъж си го взела на мушка?

Тя се вмъкна в каретата, която потегли на секундата. Отпусна се на мекия марокен и въздъхна с облекчение. Въпреки успеха и гордостта, че е спипала младия лорд, почувства как старият страх и ужас стягат сърцето ѝ. Гневът ѝ бе насочен както към Кадуел, така и към родителите на детето. Как могат да въвличат дъщеря си в такава несправедливост?

Ала Майлин знаеше как. Знаеше какво прави беднотията с душите на хората. Така и не я бе забравила. Както и факта, че ако не беше отец Ку, тя също можеше да бъде на мястото на това дете. Ръцете ѝ потрепериха. Стисна ги, за да спрат. Тревожеше се, че въпреки голямата промяна в живота ѝ старите спомени все още я стряскаха. Че все още бяха там и ѝ напомняха за една орисия, която бе избягнала на косъм.

Ала време за размисъл нямаше. Трябваше да прикрие следите си. До нея на седалката лежеше смарагдовозелена вечерна рокля с прекрасна наметка. В кутията на пода пък бяха обувките, чорапите, бельото и ръкавиците, които допълваха ансамбъла. Зае се за работа. Докато каретата препускаше през тъмните улици, Майлин трескаво

съблече мизерните дрехи и се премени. Пространството бе тясно, но тя бе свикнала с бързото преобличане. Докато пресякоха града и навлязоха в Мейфеър, бе закопчала смарагдовата огърлица, сложила бе обещите и пристягаше косата си в кок. Каретата спря. Бърз поглед в огледалцето и бе готова.

Старата премяна лежеше в кутията, за да може Джеймс, кочияшът, да я скрие в конюшните.

— Добре дошли у дома, милейди — поздрави я портиерът. — Лорд Стенли ви очаква заедно с лорд Хелмзли.

— Благодаря, Дъглас — отговори тя на перфектен английски — нейна втора природа.

— Вярвам, че сте прекарали приятно вечерта.

— Много приятно, благодаря.

Дъглас я поведе по витите стълби на къщата на Портман Скуеър. Тя беше на пет етажа, построена от Робърт Адам през миналия век. Вътре бе топло и светло, стените целите в тъмна ламперия, а тук-там висяха разкошни гоблени. Една прислужница в колосана черно-бяла униформа се поклони и пое ръкавиците и наметката ѝ.

— Господата са в дневната, госпожице.

— Благодаря ти, Ема.

Ема се поклони отново и се отдалечи.

Майлин прекоси огромното преддверие и отвори плъзгащите се махагонови врати. В просторната стая гореше примамлив огън. Помещението бе обзаведено разкошно и определено по мъжки, но уютно въпреки размерите си. От стените гледаха картини на английски майстори. Мебелите, в светлокафяв марокен, изглеждаха непокътнати, като нови. Лимоновото масло придаваше на стаята приятно ухание.

Когато тя влезе, двамата мъже станаха, оставяйки чашите си. Постарият, лорд Стенли, се приближи с усмивка, прегърна я и я целуна бащински по челото.

— Най-последно се върна — поздрави я той топло. — Липсваше ни. Тази стара къща не е същата, когато те няма.

Майлин отвърна на прегръдката и целуна графа по бузата. Почувства както винаги прилив на силна обич към осиновителя си, старшият член на Камарата на лордовете — той я бе взел и засипал с удобства, за които тя и не подозираше, че съществуват. Ала именно обичта му към нея събуждаше и нейния отклик, когато го погледна —

гордите, патрициански черти, оредяващата бяла коса, елегантният, изискан вид. Той не пропускаше нито ден да припомни колко високо цени компанията ѝ. А благодарността ѝ за малките му жестове го караше да я ласкае още повече.

Отначало изглеждаше твърде хубаво, за да е истина. Лорд Стенли, наскоро овдовял, бе загубил детето си от менингит преди няколко години. Смъртта на дъщерята, която обожаваше, разби сърцето му. А когато и съпругата му се спомина от мъка, той даде да се разбере, че иска да осинови момиче, което да изпълни живота му. Години наред се бе опитвал да придума жена си. Шеймъс Флин, непознат за скърбящия англичанин, бе осигурил идеалния избор. Момиче с червена коса, точно като възлюбената му Кандис и на същата възраст, на която щеше да бъде тя, ако беше оцеляла.

Майлин заучи ролята си на кораба към Англия. Трябваше да се престори на английско сираче, което е загубило родителите си по време на ирландски бунт, и се връщаше в сиропиталище у дома, заради липсата на каквито и да било близки. Историята щеше да обясни познанията ѝ за Дъблин. Ала се очакваше и да потресе до дън душа лорд Стенли — най-върлия парламентарен противник на ирландската автономия, фактът, че родителите на Майлин са били убити от ирландски бунтовници, веднага спечели съчувствието му. Прие я от пръв поглед, а след година я осинови и официално.

В началото Майлин бе слисана от всичко наоколо. Не бе сигурна, че ще може да играе такава сложна роля, без да се издаде. Луксозният начин на живот, официалностите и условностите се оказаха изключително неудобни. Да се събужда, затоплена от плюшеното си легло с балдахин, с чаша горещо какао, се оказа толкова притеснително, колкото и да ѝ прислужват. Ала много скоро Джеймс — кочияшът, който тайно работеше за каузата, ѝ разкри задачата ѝ. Трябваше да използва положението си, за да разкрие скандалните тайни на приятелите и колегите на лорд Стенли. Подкрепяна от съзнанието за мисия, Майлин се впусна енергично да усъвършенства новата си роля.

Не очакваше обаче, че ще обикне лорд Стенли. Ирландия и старият ѝ начин на живот започнаха да изглеждат като сън.

— Как е графинята? — попита той, като мислеше, че е ходила на гости у приятелка.

— Много добре, мисля, само дето е затворена и това я прави малко нервна.

— Нищо, за добро е, тя ще го разбере, когато бебето се появи. Но кажи ми, скъпа моя, отрази ли ти се нейното деликатно състояние? Не бих имал нищо против собствено внуче някой ден.

— Точно това обсъждахме, когато ти влезе — обяви събеседникът му.

Майлин се обърна и погледна Роджър Хелмзли — красив млад мъж на двадесет и четири, висок, с тъмна коса и ефектни мустачки. Носеше вечерните си дрехи с небрежна лекота, а богатството и положението му придаваха увереност. Беше съратник на лорд Стенли в парламента, движеща сила срещу ирландската кауза.

— Лорд Хелмзли има настоятелна молба — обясни баща ѝ. — Уведоми ме, и то с твърде обезсърчен вид, че ти е искал ръката цели три пъти. И добави, че все го отпращаш с чаровна усмивка.

— Свенлива е тя, милорд — рече Роджър и пое двете ѝ ръце. — Осмелявам се да кажа, че е наследила и нещо от безупречната ви дипломатичност.

— Що за заговор е това? — засмя се Майлин. — Не е ли позволено и на едно момиче да си каже думата?

— Само да кажеш нещо, бих го понесъл. Но това напрегнато мълчание по въпроса... Ела, сладката ми. Какво може да направи ерген като мен, за да спечели сърцето на такава девойка?

Роджър я гледаше с такова възхищение, че тя пламна от удивление. На двадесет и две, Майлин бе разцъфтяла под грижите на графа. Силната храна на неговата трапеза бе превърнала мършавото улично коте в жена със съблазнителни форми. Гърдите ѝ бяха пълни, бедрата — закръглени, краката — тънки и чудесно оформени от дългите часове на седлото и разходките в Хайд Парк. Кожата ѝ, някога бледа, грееше от здраве. Даже косите ѝ блестяха на разкошни къдри. Сред знаменитостите от Марлборо Хаус се носеха легенди за чувствените ѝ устни. Дрехите ѝ бяха от най-добрите моделиери в Лондон и ѝ предаваха царствен, изискан вид — ако човек не се взираше твърде отблизо в палавите лунички на носа ѝ. Ала когато застанеше пред огледалото, тя винаги се удивляваше. Все още мислеше за себе си като за недохраненото сираче без фамилно име.

Точно това търсене на собствено семейство я караше да размишлява над предложението на Роджър. Той бе мил и почтен човек, който се държеше шеговито и безгрижно, когато излизаха и разведряваше нейното тъжно ежедневие. Богатството, хубостта и чарът му бяха постоянно в устата на майките с дъщери на възраст за женене. Политическите му виждания я отвращаваха, но бе научила отдавна от лорд Стенли, че човек може да има различни, даже опасни убеждения и пак да е мил и любвеобилен. Предизвикателството, определено я заинтересува. Като негова съпруга тя може би щеше да му повлияе да приеме по-либерални позиции.

— Виждате ли как ме избягва — оплака се Роджър престорено.

На вратата се почука и на прага застана Йенсен, безупречният иконом, който бе служил още при дядото на лорд Стенли.

— Извинете за безпокойството, милорд, но един джентълмен чака отвън.

— Посетител? — попита лорд Стенли. — В този час?

— Ето картичката му, милорд.

Лорд Стенли я пое.

— Боже господи! Лорд Уитни. Въведи го, Йенсен, бързо.

Когато Йенсен излезе с поклон, Роджър попита:

— Някаква жестока шега? Или посещение от отвъдното?

— Не, не за бога. Не старият лорд Уитни. Синът му. Чух при кончината на баща му, че е на път. Беше в Индия с майка си години наред. Както знаеш, климатът ѝ подейства добре и тя отказа да се завърне, когато службата на съпруга ѝ приключи. Задържа момчето при себе си. Не сме го виждали от бебе.

— Леле, ето това е новина. Значи е наш дълг да го приемем добре още отначало. Да му се подмажем, така да се каже. Наследството му трябва да се оползотвори добре.

— Той е син на баща си. Ще ни подкрепи, гарантирам.

Майлин знаеше какво се има предвид. Старият лорд Уитни, даже болен и с единия крак в гроба, идваше в парламента на инвалидната си количка, за да кори със стържещия си глас колегите си, които се отнасяха по-съчувствено към болките на Ирландия. Лорд Стенли, знаеше тя, се надяваше синът да поеме каузата. Значи още една вечер, в която сърцето ѝ щеше да се свива при разговорите, как да се потушат по-успешно ирландските бунтове.

Тя мълчаливо задържа клепките си притворени, докато посетителят влезе и вратата зад него се затвори. Лорд Стенли го поздрави.

— Лорд Уитни, каква приятна изненада. Смятах да ви посетя още щом разбрах, че сте пристигнали. Моите съболезнования за смъртта на баща ви. Той беше изискан джентълмен и истински приятел. Уверявам ви, ще липсва на всички ни.

Майлин усети, че младият лорд се покланя учтиво.

— Да ви представя моя добър приятел, лорд Хелмзли. Вярвам, че ще се срещате често.

Мъжете се здрависаха.

— А това, сър, е дъщеря ми, Майлин. Лорд Уитни от Индия.

Майлин се усмихна според правилата. Ала когато погледна, усмивката замръзна на лицето ѝ. Това беше Джони!

Не знаеше как оживя през следващите няколко минути. Стоеше като сфинкс, когато той се приближи в смокинга си, изтънчен английски джентълмен направо от чужбина. Пое ръката ѝ и се наведе в галантна целувка. А през нея мина чувство, което я изгори чак до върховете на кадифените ѝ обувки. И дъхът ѝ замръзна като през люта зима.

Джони! Забравила бе как ѝ действаше. Невероятните зелени очи, които я пронизваха като мечове и скришно се подиграваха. Имаше ли нещо по-зелено на света? И черната коса, модно пригладена на високото му чело. Очарованието на немирните кичури, които падаха в очите му, когато той, млад хулиган, отказваше да се подстриже. Старите спомени я стоплиха като майчино мляко. Като че ли салонът около нея изчезна и тя отново бе на брега на река Лифи, с горещи устни и парещ дъх и се взираше в него през мъгла от удивление и радост.

Как само се бе променил! Беше пораснал, сега изглеждаше по-спокоен и култивиран, по-красив от който и да било друг мъж. Нямаше и следа от онзи хлапак, който бе скитал бос по дъблинските улици и бе пребил собственоръчно пет момчета за коричка хляб.

Ала устните му бяха същите. Пълни, чувствени, подчертани по начин, който привличаше вниманието ѝ и я караше да си спомня вкуса

им. О, колко трудно бе да не му се хвърли тутакси на врата!

Или да му тупне един по главата. Как смее да я подлага на такова изпитание пред толкова хора!

Избликът ѝ трая кратко. Това беше Джони! Тя погледна Роджър Хелмзли, който изведнъж ѝ се стори бледо копие на мъж, избеляла рисунка без капчица живец.

Разговорът течеше около нея като река. Тя потъваше в своите усещания, така че чутите думи бяха като ехо от някакъв друг свят. Усети, че лорд Стенли подсказва на госта си.

— Моето най-голямо желание е вие да тръгнете по стъпките на баща си. Имаме нужда от прилив на млади сили в битката, която водим.

И Джони, чаровен, съвършен в маниерите си, се поклони, точно както си му е реда.

— За мен ще бъде удоволствие да обсъдим въпроса отново, милорд. В удобно за вас време, разбира се.

Ала Майлин не чувстваше нищо. Просто си повтаряше, че *Джони е най-после тук!* След всичките тези години... След толкова много години, че накрая тя не можеше да си спомни точно чертите на лицето му. Толкова много години, че гласът му, цялото му същество тънеха в забрава, като в мъгла над блатата. Сърцето ѝ туптеше в ушите и заглушаваше потока от думи.

И ето, той вече си тръгваше. Взе ръката ѝ. Тя трепна, когато усети допира на хартия до дланта си. Инстинктът ѝ подсказваше да смачка бележката и да я скрие. Ала докато мъжете изпращаха посетителя до вратата, тя разбра, че не може да чака. Извърна се и бързо прочете драскулките.

„Да се срещнем в конюшните, когато всичко утихне.“

Майлин крачеше из стаята си и очакваше с нетърпение всички най-после да си легнат. Мина цяла вечност, докато прислугата обходи къщата с приглушени стъпки, угаси лампите и огньовете, и провери ключалките на вратите. И точно когато си помисли, че всичко е наред, тя отвори вратата на спалнята си и видя, че Ема носи поднос с чаша топло мляко и коняк в стаята на лорд Стенли. Съзнанието ѝ

отброяваше времето като часовник. Петнадесет минути, докато си изпие сместа, четейки Дикенс в леглото. Още десет, докато клепачите му натежат и той остави книгата. Още четвърт час, докато се отпусне в колосаните възглавници и заспи.

Не можеше да го понесе. Вместо да се промъкне през задната врата, както бе решила, Майлин отиде до страничния прозорец и го отвори широко. Пролетната нощ бе хладна, но тя не забеляза. Преметна единия си крак през перваза, както много пъти преди това и слезе по решетката, сложена там специално за целта.

Намираще се отстрани на къщата. Щеше да се затича към конюшните, но чу стъпки и се спря. Някакъв стражар правеше обход, въртеше фенерчето си и започна да си свирка. Наведе се да избърше калта от ботушите си. Майлин се притисна до стената. Светлината сочеше към нея. Един поглед в тази посока и ще бъде разкрита.

Полицаят се изправи и си опъна униформата. Сетне, с поглед, който взе дъха на младата жена, завъртя палката си и продължи.

Когато той си тръгна, Майлин полетя безшумно към конюшните зад къщата.

Далеч от лампите, тя не можеше да види по-далеч от носа си. Пристъпи напред колебливо, после спря. Там ли беше? Чакаше ли я? Или се бе отказал и си бе тръгнал?

— Джони? — прошепна тя.

Направи още две-три колебливи крачки, несигурна в пълната тъмнина. Почти сляпа, трябваше да се уповава на слуха си да ѝ даде ориентир. Нищо, никакъв звук. Изведнъж една ръка я хвана за лакътя. Сетне я завъртя и я притисна о нещо твърдо и неподатливо. Една топла длан на устните ѝ приглуши нейния стон.

В този миг на невероятно блаженство, тя позна мириса на неговата ръка. Изгубила го бе от паметта си, но сега бе право пред нея и тя усети, че е единствен на света. Ръката притиснала устните ѝ в тъмното, стисна бузата в груба милувка на господар и обви шията ѝ. Сетне я привлече и отстъпи място на твърдите, пълни устни. Те поеха нейните уверено, притиснаха ги до болка, изпиваха ги с неутолима жажда, като че искаха да усетят вкуса на самата ѝ душа.

Сякаш се разтваряше в него. Усещаше едва-едва, че краката ѝ са омекнали и че трябва да се хване, за да не падне. Ръцете му я изучаваха и я крепяха, даже когато я повдигаха от земята, притискаха

гърдите ѝ към неговите, докато изкараха дъха из дробовете ѝ. Той я постави до стената и се притисна до нея, така че тя почувства изгарящото му желание. Устните му искаха повече и повече, притискаха и изсмукваха в отчаянието на дълго отхвърлян мъж, а езикът му търсеше меда на нейния, като че това бе отговор на всички въпроси, които го бе страх да зададе.

Забрави за всичко, когато притисна треперещото си тяло към неговото. Забрави да мисли, забрави да диша. Усещаше само, че потъва в едно усещане, твърде невероятно, за да е истинско. Езикът му поемаше нектара ѝ, тялото му ѝ причиняваше сладка болка. Тяло на мъж, дълго изгаряно от желание, то разбиваше щитове, които тя не знаеше, че притежава, караше я да се чувства мъничка и покорна, истинска жена под бруталната му сила. Шокът от целувката му, ръцете му, коравият му член сякаш я върнаха към живота. Като че бе спала през цялото време и бе очаквала целувката му да я пробуди.

Устните му смучеха кожата на шията ѝ, той дишаше тежко.

— О, Джони — прошепна тя с одрезгавял, нисък глас, — най-сетне дойде при мен.

— Аха — простена той. — Най-сетне.

— Каж ми всичко. Как е отец Ку? А децата? Виждаш ли си ги? А Дагет? О, Джони, не знаех досега колко сте ми липсвали всички! Но защо се представяш за сина на лорд Уитни? Направо ме умори, когато погледнах и видях теб.

Докато тя говореше, той мачкаше шията ѝ. Ала когато свърши, Джони се огледа като човек, който е загубил представа за времето и място и едва сега си спомня къде се намира.

— Стига с въпросите, мила — рече той. Насаме тя чуваше дъблинския акцент, от който фенианците го бяха отучили. Гласът му звучеше по-дълбоко и мелодично, отколкото в дневната. — Може и да ме следят, но не мога да вземам кой знае какви мерки. Засега съм дошъл с нови заповеди. Ти само слушай и прави, каквото ти казвам.

— Разбира се — тя се опита да погледне строго на нещата, но ѝ бе трудно, когато чувстваше набъбналата му мъжественост до бедрото си.

— Трябва да взема информацията, която си събрала, и да я използвам, за да изнудя гласове за автономията.

— Предположих, че е нещо такова. Водя си таен дневник на всички разкрития. Да го взема ли?

— В най-скоро време. Но има и още. Лорд Стенли трябва да бъде дискредитиран.

Блаженството отпреди миг изтече между пръстите ѝ като вино.

— Дискредитиран? Какво имаш предвид?

— Искат да бъде сринат. За да не го слуша никой повече. А ти трябва да станеш инструмент на обществения скандал.

Тя почувства как сърцето ѝ се свива.

— Аз?

— Именно. Ти трябва да разпространиш, че лорд Стенли е толкова против ирландската автономия, защото прикрива факта, че работи тайно като ирландски шпионин. Изфабрикували сме потвърждаващи документи, а ти ще ги насочиш към подходящите канали. Ирония на съдбата, не мислиш ли?

Тя бе твърде потресена, за да продума. Не можеше да говори сериозно!

Ала преди да промълви каквото и да било, чу стъпки отстрани на къщата. В конюшните се промъкнаха златисти отблясъци от светлината на фенерче. И точно когато стражарят пристъпи на светлото, Джони се стрелна и изчезна.

— Какво става тук? — извика полицаят и вдигна фенерчето. Майлин замръзна и почувства как уплахата в очите ѝ присветва срещу лъча. — О, извинете, госпожице. Всичко наред ли е?

Тя събра целия си кураж и отговори с равен тон:

— Напълно, полицай. Просто не можах да заспя и излязох навън да глътна малко въздух.

— Не е добре една млада дама да се разхожда сама през нощта. Да бях на ваше място, щях да се прибера. Никога не знаеш кой може да се навърта.

— Така и ще направя, полицай.

— Добре, аз ще съм наоколо. Може да мина пак, да се уверя, че сте се прибрали успешно. Не искам неприятности през дежурството ми.

— Благодаря, полицай. Всички ще спим по-спокойно, като знаем, че сте наоколо.

Когато стражарят се отдалечи, Джони се приближи откъм обора.

— Не можем да говорим тук — прошепна той в ухото ѝ. — Да се срещнем в четвъртък в Тайбърн. На зазоряване. Тогава ще ми кажеш какво си измислила.

И с една последна целувка, той си тръгна, бърз и загадъчен, като самия Шеймъс Флин.

[1] Кокни — разновидност на английския език, говорен от местните жители на източен Лондон, от който в момента в стандартния английски език навлизат фонетични и граматични особености, доскоро считани за простонародни — Б.ел.кор. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Майлин толкова се въодушеви от срещата с Джони, че не можа да заспи. Не беше мислила много за първата им целувка, през последните години. Когато въобще се сещаше, бе някак в мъгла, която притъпяваше остротата на онова усещане. Като че ли бе сънувала и случката не бе нищо повече от видение, преди да заспи. Ала бе забравила повече, отколкото осъзнаваше. Защото целувките му там, в конюшните, я бяха възбудили както нищо друго на света.

В онзи момент, в прегръдките му, бе почувствала, че всичко е наред. Че е просто и лесно. Че всяка секунда от живота ѝ всъщност е водела към момента, когато той я обяви за своя. Ала после ѝ бе съобщил ужасната ѝ задача. Цената, която трябваше да плати.

Въртя се в леглото, докато слънцето надникна през завесите, после се отказа от съня. Облече се лениво и слезе долу, като не обърна внимание на учудената прислуга. Вече на долния етаж, тя почука на вратата на кабинета на лорд Стенли и чу: „Влез!“. Както винаги, той седеше на креслото край огъня и отпиваше чай, докато разглеждаше „Таймс“. Когато надникна иззад страниците и я видя, остави вестника с топла усмивка.

— О, каква приятна изненада. Рядко те виждам сутрин преди десет. На какво дължа тази чест?

— Мислех да прием чай заедно — отвърна тя и го загледа с възпалени от недоспиване очи.

— Чудесно! Не мога да си представя по-приятно нещо.

Чаят ѝ пристигна, а тя още се взираше в него, така че графът я погледна внимателно, сетне се наведе и пое ръката ѝ в своята.

— Хайде сега. Няма ли да се почувстваш по-добре, ако ми кажеш какво те мъчи?

Тя помисли за момент и почувства, че ѝ призлява, а заповедите ѝ биеха в ума ѝ като чукове. *Предателство*. Потрепери от грозната дума. Как ще го стори? Да го обвини публично в нещо, което противоречеше дяволски много на истинските му убеждения... и бе *лъжа*... Това

щеше да го срине, разбира се. Най-сигурният начин да се очерни доброто му име. И по-лошо, ако го обвинят в предателство... и тя осигури доказателството... това без съмнение означаваше смърт.

Вината бе проклятието на ирландците. Вината и меланхолията. Джони ѝ ги бе предал с пълна сила.

— Лорд Стенли...

— Ето на мила. Не би ли могла да уважиш молбата ми и да ми викаш „татко“? Направо ще ощастливиш мен, стареца.

Тя сведе очи, срамуваше се да го погледне в лицето. Никога не се бе чувствала толкова обърквана от любовта си към един човек, който я бе обичал и защитавал през всичките тези години. Как може всичко да се промени тъй бързо? И как може да се стовари точно на нейната глава?

— Какво бихте си помислили — попита тя меко, — ако се наложи да ви напусна?

— Да ме напуснеш? — учуденото му изражение се отпусна в разбираща усмивка. — А, имаш предвид да се омъжиш за Роджър. Защо, не съм и мислил, че ще ме напуснеш. По-скоро се надявах Роджър да се премести тук. Родителите му са още млади. Едва ли скоро ще получи наследство.

Майлин огледа облицованите с дърво стени, кожените дамаски, безценните картини. Тя, сирачето, бе започнала да мисли за този палат като за свой дом. Като видя замисления ѝ вид, лорд Стенли пое ръката ѝ отново.

— Всичко това ще бъде твое някой ден, миличка. Успокоява ме мисълта, че ти ще живееш тук и ще наследиш обичта ми към тази къща, когато аз те напусна.

Прииска ѝ се да заплаче. Взря се в топлите му очи и не можа да си обясни как би могла да го предаде:

— Ще бъдете ли щастлив, ако се омъжа за Роджър? — попита тя, за да скрие отчаянието си.

Той се отпусна и отвърна меко, замислено:

— Да, ще бъда. Знам, че е модно да се жениш за пари и власт. А, господ е свидетел, Роджър ще има не след дълго предостатъчно и от двете. Ала аз искам повече за моята дъщеря. Искам да бъдеш щастлива. Искам да получиш любовта, която аз така и не познах с жена си Илейн. Тя бе добър и верен другар, но не ме обичаше. А Роджър те

обича, Майлин. И аз чувствам, че ти можеш да му дадеш нещо повече от красивите пеперудки. Имаш голямо и обичливо сърце, каквото повечето момичета нямат. Чувствам някак, че имаш мисията да помогнеш на Роджър. Да го поведеш в посока, която иначе може и да не намери. Сигурно звучи като фантазиране, за разумен човек като теб.

— Фантазиране? Не — точно така мислеше и тя. Ала лорд Стенли не можеше и да отгатне посоката, в която тя щеше да го поведе.

Това обаче бе преди Джони да се завърне като вихър в живота ѝ. Преди той да преобърне нейния свят надолу с главата, с ужасните си думи.

Тя погледна лорд Стенли в очите.

— Искам да знаете, че ви обичам дълбоко — рече му тя искрено. — Никога не съм си и мечтала, че ще срещна толкова обич и грижа, каквито открих тук. Каквото и да се случи, искам да знаете, че винаги ще ви бъда благодарна. И... даже и да имате причина да се съмнявате, знайте, че винаги ще ви обичам.

— Но, милото ми момиче, ти никога не си ми давала и най-малката причина да се съмнявам в обичта ти. Нито за миг!

Сърцето ѝ се късаше от чувство за вина, тя се извини и се оттегли, без да докосне чая си.

На следващата сутрин, в тишината на зазоряване, Майлин отиде да се срещне с Джони. Наметна черна кадифена пелерина над роклята си и излезе на Портман Скуеър. Единственият човек наоколо бе фенерджията, който гасеше лампите. Избегна го, като пресече от запад и се насочи на юг, после на запад, само и само да не изтича към Тайбърн Лейн. Там се спря. Отсреща бе високата стена, която отделяше Хайд Парк. Отзад пък, на ъгъла на Еджуеър и Тайбърн, се намираше едно мрачно свидетелство за жестокото минало на Лондон: мястото на тайбърнската бесилка. Там нямаше екзекуции от 1783, но „изисканите“ хора започнаха да минават оттам едва след няколко години. Чаровните къщи от времето на Регентството около Тайбърн Лейн бяха с гръб към парка, сякаш не искаха да гледат в лицето зловещото минало.

Странно място за среща, помисли си Майлин, тук в миналото са бесели престъпници. Но така де, Джони винаги си е паднал по

жестовете.

Влезе в парка откъм къмбърландската порта, все още несигурна какво ще му каже, когато се срещнат. Какво ще прави? Мъчи се над този въпрос през целия предишен ден и не намери решение. Умът ѝ се сблъскваше със стена. Искаше ѝ се да заспи за седмица и да забрави, че въобще е срещала Джони отново.

Времето се точеше, а зората не идваше. Утринта бе хладна и момичето се загърна по-плътно. Тъмните очертания на дърветата я плашеха, напомняха ѝ за духовете, които със сигурност обитаваха околните хълмове. Майлин премина по оросената трева под Марбъл Арч и почувства как влагата се просмуква във фините ѝ ботуши, но бе твърде тревожна, за да се скрие.

Къде е той, чудеше се тя. Защо не идва?

Небето от изток стана тъмносиньо, сетне сиво, а накрая розово. Небосводът над нея тъмнееше. И тогава, точно когато си помисли, че слънцето никога няма да изгрее, небето избухна в цветове и светлини. Тя чу шум и знаеше, че това не е вятъра. Обърна се и видя Джони с развяна пелерина като някакъв горски дух.

Изглеждаше съвсем различен от човека, който бе стоял в дневната ѝ преди две вечери. Под дръзко отворената му пелерина нямаше нищо, освен прости черни бричове и измачкана бяла риза. Косата му бе разрошена от вятъра, кичурите трептяха в безпорядък по челото. Беше брадясал. Изглеждаше груб и мъжествен, завладяващ и романтичен, като герой от някоя приказка.

Очите му потърсиха нейните, откриха ги и ги задържаха. Тя виждаше само една ярка зелена светкавица, която сякаш отразяваше смарагда на Ейре. Почувства се привлечена. И все пак, когато той пристъпи към нея, за да я прегърне, тя отмести поглед от неговия и се извърна.

Усещаше как той стои там, сам и изоставен, и се вира в изправения ѝ гръб. Разбираше го. Той не очакваше такова грубо отдръпване. Ала разбираше и лорд Стенли.

— Какво пък сега е това? — попита той нежно. В гласа му имаше нотка, която не бе чувала преди. Гордостта на мъж, който не иска болката му да проличи.

— Не е честно да ме караш да избирам — отвърна му тя все още с гръб.

— Честно? — звучеше сякаш не разбираше думата. Майлин чу как пелерината му изшумолява, сетне той я сграбчи за ръката и я обърна, за да я изгледа с невярващи очи. — Какво ти става?

— Как я мислиш ти, Джони Призрака, че ще стоя и ще гледам как унищожават собствения ми баща...

Спря внезапно. Не разбра как, но в гнева си бе минала отново на стария ирландски акцент. Ала това, което я обърка, беше силата на чувствата ѝ. Те дълбаеха нерешителността ѝ като длето и я изправяха лице в лице с една истина, от която повече не можеше да бяга.

— Той не ти е баща — рече Джони меко, но с опасни, гневни нотки.

— Но никой баща не би се отнасял по-добре с мен. Да ти описвам ли обичта, с която ме обгърна?

— Купил те е, нищо повече.

Тя се втренчи в него, сякаш я бе зашлевил.

— Как смееш? Какво знаеш ти за това?

— Знам, че си изгубила ценно време, като си се развявала из аристократични гостни, прекарвала си си добре като кралица, докато сънародниците ти гладуват.

Тя изкрещя поразена:

— Не е честно. Казаха ми да се омеся с аристокрацията. Жизненоважна част от мисията.

— Да, Май, но да ги шпионираш. Но кой ти каза да ставаш част от тях? Кой ти нареди да ги харесаш! Не проклетият Шеймъс Флин. Не и аз.

Ако бе искал да я засрами, трябваше да се разочарова. Тя изслуша обвинителните му думи и се опита да си подреди мислите. Накрая, като изостави акцента, както и гнева, рече тихо:

— Вярно е. Прекарвам много време с кралското семейство и приятелите им. Харесвам ги. Харесвам този живот. И защо не? — добави тя в изблик на дързост. — По-добър е, отколкото да кръстосваш улиците за всяко късче хляб. И да лежиш в тъмното, молейки се на смъртта да те вземе, когато си гладен, премръзнал и уплашен. Да, по ми харесва да съм дъщеря на лорд Стенли, отколкото мърляво улично сираче. Какво лошо има в това? Свърших си работата, и то добре, и ти ще го разбереш много скоро. Дотук не виждам никакво противоречие. Намерих начин да живея сред тях, да се наслаждавам и все пак да

продължавам да работя за каузата. И ако искаш да знаеш, възнамерявам да продължа в същия дух — тя вдигна поглед и видя огъня в очите му. — Но бих дала всичко, всичко, с което лорд Стенли ме е дарил, за да го спася от безчестие. Не разбираш ли, че той може да умре! Да служиш на Ирландия и да съсипеш безжалостно лорд Стенли са две различни неща. Той се отнесе добре с мен, Джони. Обичам го като баща. Не мога да предам любовта му.

— Ти го обичаш и го затрупваш с лъжи — процеди той. — Каж ми как е възможно да обичаш някого и да вършиш предателство спрямо него с всяка глътка въздух, която поемаш?

Тя отмести поглед. Думите засегнаха чувството ѝ за вина.

— Омекнала си — обвини я той.

— Омекнала!

— Омекнала сред парите и красивите дрехи — той взе ръката ѝ и погледна укорително дланта. — Даже ръцете ти са меки. Лениви ръце. Винаги си била артистка, изпълнявала си си ролите добре. Но сега обърка ролята с истинския живот — когато отдръпна ръката си, той пристъпи, сграбчи я за лакътя и я стисна в желязна хватка. Тя усещаше цялата сила на яростта му. — Ти не си такъв човек — който се събужда в топлото легло, докато сънародниците му търсят закътано ъгълче на улицата, за да положат глава. Да не си забравила? Спомни си коя си, момиче, и какво имаш да вършиш. Точно за света, който ти харесва, ти си просто престъпничка. Твоят мил, чудесен лорд Стенли ще те обеси на първото дърво, ако открие коя си всъщност. Не разбираш ли? Той не те обича, Майлин. Той обича това, което се *преструваш*, че си.

Думите му я раняваха дълбоко, както и хладния тон, с който бяха изречени.

— Грещиш. Научих, че хората може и да не са съгласни с теб, но да си останат добри. Той ме научи на това, Джони. Той ме промени.

— А ти да си го променила през тези години? Да е отстъпил и на йота от позициите си?

— Позициите му са основани на невежеството. Възпитан е да мисли така. Но може да се научи. Също както мен.

— Какво е научил през последните седем години?

Тя се изпъчи срещу него.

— Да обича едно ирландско селянче.

— Той не обича селянчето. Но да проверим, а? Да му кажа ли какво мъти обичната му „дъщеря“ под самия му нос през всичките тези години?

Тя бе толкова потресена, че в първия момент просто се втрени в него.

— Какво е станало? Какво са направили от теб? Дали са ти сърце от камък. Все едно ли ти е кого нараняваш, само и само да постигнеш целта си?

Той я притисна към себе си вбесен.

— А онези, които вярват и се упоават на теб? Отне ни седем години да подготвим този план и ти изведнъж ми казваш, че не искаш да участваш!

Тя не му обърна внимание.

— А ти как смееш да си толкова безчувствен да мислиш, че мога да живея седем години с този човек, който се отнесе с мен така добре, че надмина всичките ми очаквания, а ти сега да ми кажеш това и аз веднага да се подчиня? Няма да го направя, казвам ти. Трябва да ги убедиш, че има и друг начин. Ще му въздействам. Ще го убедя да си промени мнението...

— Планът е в ход.

— Не ме интересува. Ти го направи, Джони. Защото, кълна ти се, в това ужасно нещо аз няма да участвам.

Той замълча, като я гледаше в лицето, а после попита:

— Да не си се обърнала срещу нас?

Тя се отпусна, като че ли от нея изтичаха последните остатъци от сила.

— Разбира се, че съм с вас. Доказала съм го, нали? Направих всичко, което се искаше от мен. Но едно нещо няма да направя. Няма да унищожа този почтен човек.

— А ние?

Думите увиснаха във въздуха.

— Ние?

— Именно, ние. За какво мислиш съм си мислил всяка нощ през последните седем години? Когато ме учеха и проверяваха до полудяване. Докато вече не можех да открия Джони под маската на сина на лорд Уитни. Учех се седем години да играя роля. И всичко, за което можех да мисля, когато не успявах да си кажа името от умора,

беше ти — той я привлече към себе си. — Вкусът на устните ти — той прокара длан по разтворените ѝ устни. — Как те прегърнах последната вечер в Дъблин, като птичка, която може да умре в ръцете ми. Как очите ти ми прошепнаха, че принадлежиш на мен и на никого друго.

Тя отново се разтапяше в него, упоена от ритъма на словата му.

— Мечтата за теб опази разсъдъка ми. Нощ след нощ си казвах, че ще дойда и ще те намеря. Ще приключим мисията си и ще си отидем в Ирландия заедно.

Думите му я смразиха. Почти се бе предала. Никой мъж не я бе карал да се чувства така. Сякаш никой и нищо нямаше значение, само Джони и прегръдките му. Но сега знаеше колко се е лъгала. Думите му отекваха в съзнанието ѝ като зловеща подигравка от миналото. *Да се върнем в Ирландия... в Ирландия...*

Нещо в нея окаменя, когато почувства страх, за който не знаеше, че съществува.

— Никога — рече му тя и го отблъсна. — Никога няма да се върна към живота, който оставих в Ирландия. Ще помагам на каузата оттук, но няма да се върна. Не мога.

Видя поражението в очите му.

— През всичките тези години не бях очаквал само едно нещо. Че от всички хора точно ти ще предадеш своите.

— Не съм предала никого. Но има и други начини да постигнеш нещо. Без жестокост. И без да нараняваш околните. Аз ще се погрижа за това.

— И как ще стане?

Тя не подозираше, че ще го изрече, докато думите не се изплъзнаха от устата ѝ. Докато ужасът в очите му не се превърна в ядно недоверие. Докато той не се взря в нея, като че не би могла да стори нищо по-лошо.

— Ще се омъжа за Роджър Хелмзли.

— Тя какво?

Момичето от кръчмата поднесе бутилка „Бушмилс“ на масата с пет чаши и всички замълчаха. Почака за момент да ѝ платят, но не ѝ обърнаха внимание. Петимата мъже се гледаха намръщено и, както ѝ се струваше, с лоши намерения. Едва не потрепери. Работеше на

доковете „Родърхайд“ и бе свикнала с груби мъже. Ала у тези непознати имаше нещо диво, някаква напрегнатост и прикрита опасност, която девойката забеляза скоро след като се присъедини и последният. Той носеше скъпи дрехи от Бонд Стрийт, но бе рошав, небръснат и се полюшваше пиянски. Грабна бутилката, сипа си уиски в чаша и го гаврътна с отчаянието на човек, обхванат от тъмните сили. Беше красив, с яркозелени очи, които сякаш виждаха повече, отколкото той признаваше. Би го загледала повечко, би дори пофлиртувала с надеждата за монета в повече в джоба или кратко търкаляне из чаршафите. Ала начина, по който той стискаше бутилката и пресуши още една чаша, я уплаши. Човекът си търсеше боя. Изглеждаше готов да застане срещу цялата кръчма сприхави докери и пак да не се задоволи от пролятата кръв.

— Я да се махаш — изръмжа срещу нея един от мъжете и я изгледа страшно. Тя сложи ръце в мърлявата си престилка и се отдалечи да намери по-дружелюбни клиенти.

— Чу ме — отвърна Джони, като размазваше думите. — На път е да се омъжи за онзи мухльо Хелмзли.

Дагет гледеше стария си приятел обезпокоен, сложи ръката си върху неговата, когато той отново посегна към бутилката, и го предупреди да бъде внимателен. Ала Джони гневно му се сопна и пресуши още една чаша.

Кийнън О'Флеърти, заедно с двамата си адютанти, го изгледа със същото нетърпеливо презрение, каквото бе проявил и към момичето. Той бе едър човек с червеникава коса и селски черти — дясната ръка на Шеймъс Флин, очите и ушите на един беглец. Стана свидетел през годините как Флин сам обучаваше това парцаливо сираче на тайното изкуство на шпионажа, как Джони ставаше все по-неуловим, опасен и по-мотивиран от самия си учител. Не му вярваше. Сред фенианците вървеше слух, че О'Флеърти ревнува Флин от тази нова звезда, че ненавижда все по-голямата любов и привързаност, с които водачът обсипваше човека, когото смяташе за свой приемник. Една позиция, която О'Флеърти смяташе за своя — докато се появи Джони.

Джони знаеше всичко това, но се отнасяше към О'Флеърти с тихото превъзходство на човек, който знае, че е надраснал мъдростта и мощта на наставниците си. До тази вечер. Тази вечер в хулиганското

му поведение тип „вървете по дяволите всички“ имаше нещо зловещо, от което на О'Флеърти му се изправиха косите.

Той прикри притеснението си с авторитетно изръмжаване.

— Значи трябва да се спре.

Джони тъкмо вдигаше чашата си и замръзна.

— Да се спре?

— Да се елиминира — процеди О'Флеърти, като че говореше за незначително подробност. — Излязла е извън контрол. Няма да поставям на опасност плана, само защото някаква тъпа кучка си е въобразила...

Така и не си довърши изречението. С един скок Джони скочи през масата и го сграбчи за врата.

— Проклето копеле! — кресна той, докато блъскаше оскърбителя и притискаше с пръсти гърлото му, докато онзи се зачерви и започна да се задушава.

Биячите скочиха на крака и катурнаха масата. Ала Дагет ги отблъсна, дръпна Джони и го стисна здраво в ръцете си, докато той се съпротивляваше.

— Спокойно, човече — прошепна Дагет в ухото му. — Не можем да си позволим сбиване.

О'Флеърти пелтечеше и хвърляше искри, докато също се бореше.

Когато съдържателят излезе вбесен откъм бара, хората на О'Флеърти вдигнаха ръце да го уверят, че всичко е наред. После изправиха масата и отново заеха местата си.

О'Флеърти остана прав.

— Само посмей отново — измърмори той — и...

— Няма да ти позволя да я нараниш — изхърка Джони през стиснатите си зъби, като отблъсна хватката на Дагет.

— Знаеш правилата, Джони. Лоялност на първо място. Тя ни предаде. И нас, и плана.

Джони отново скочи инстинктивно, но старият му другар го задържа. Той успя да снижи гласа си, като дишаше тежко и чувстваше погледите на всички върху себе си. Сега вече ръмжеше тихо и редеше отчетливо, все едно приказваше на някой глупак, който можеше да разбере само най-елементарни обяснения.

— Планът беше да отвлечем сина на Уитни и аз да го сменя. Така че да използвам информацията на Майлин, за да мога да изнудя

гласове за каузата. Тя е жизненоважна част от плана. Без нейната информация план просто няма. Ясен ли съм?

— Ясно е само — не му остана дължен О'Флеърти, — че тая девойка, по която си си паднал толкова, не заслужава доверие. Пъха си носа, където не ѝ е работа. Това я прави опасна за всички ни, включително за теб. Какво, да речем, ще стане, ако ѝ хрумне да каже на съпруга си какво сме намислили? На този късен етап не можем да си позволим това. И ти го знаеш не по-зле от мен.

— Нищо такова не знам. Ти не я познаваш. Избрана е, защото може да накара и най-твърдия, и най-потайния да се разтопи и да излее цялата си душа. И защо? Защото има меко сърце. Кара човека да се чувства така, като че може да ѝ каже всяка тайна и тя ще разбере. И това — в случай, че е убягнало на ограничения ти мозък — я прави *безценна*.

— Не и когато мекото ѝ сърце, както го наричаш, се отваря пред върлите ни врагове. Не и когато става една от тях и зарязва съратниците си.

— Нищо не е зарязала. Просто мисли, че можем да ги победим отвътре, с мир.

О'Флеърти се наведе и прошепна напрегнато.

— Да е бил някога англичанинът побеждаван с думи?

— А да не би да не сме добри в това ние, ирландците? Говорим, докато...

— Докато накрая се събудим и видим, че единственият начин е силата.

— Ще я убедя, казвам ти. Ще ме послуша. Но от главата ѝ няма да падне и косъм, иначе, кълна се...

— Какво? — подразни го О'Флеърти.

— Трябва ми време. И ще го получа, иначе, за бога, ще ти извия проклетия врат завинаги.

О'Флеърти гледаше противника си, а в очите му святкаше недвусмислено презрение.

— Да почакаме до женитбата. Но ми помни думата, Джони. Ако тя само пристъпи пред този олтар, няма да доживее медения си месец.

Джони потрепери при последните думи. Дагет видя и го хвана, като се помъчи да го укроти. Наведе се да вдигне полупразната бутилка от пода и каза:

— Не се тревожи тогава. Джони ще се погрижи, сериозно.
— Не думай? — подразни го О'Флеърти.
Джони се обърна и се взря в очите му.
— Тя ще се омъжи за това копеле само през трупа ми — закле се той, преди Дагет да го дръпне.

Навън беше тъмно. Пристанището на Съри на южния бряг на Темза се осветяваше оскъдно. Докато Дагет извеждаше приятеля си от кръчмата „Ейнджъл“, той виждаше в далечината Лондонския мост, който се извисяваше над реката като символ на английското величие. Така си и припомни какъв е залога сега.

Крачеха покрай реката мълчаливо. Миризмата на водата бе остра и натрапчива. Някъде назад група шумни докери се заливаха в смехове и подигравки, и влязоха заедно в кръчмата. Когато всичко утихна и само плясъкът на водата притъпяваше сетивата им, Дагет рече:

— Леле, колко е хубаво да се видим отново, Джони. Как я караш през тия две години?

Джони го изгледа тъпо, като че ли не го виждаше през гнева, замъглил главата му. Дагет си спомни за други, по-щастливи срещи през годините, когато двамата се бяха виждали след месеци раздяла, бяха се прегръщали по мъжки и си бяха разменяли шеги вместо поздрав. Ала тази вечер, след две дълги години, Джони си имаше други неща, върху които да мисли. Като че ли Дагет не беше там.

Той се опита да наруши неловката тишина и каза:

— Интересно време, Джони. В годините, откак те видях за последно, станах нов човек. Намерих призиванието си. Кийнън ме обучава в това, което той тежко нарича военно изкуство. Мога да взривя „Банк ъф Ингълънд“, без дори да оставя следа.

Обучаваха го за убиец. Специална квалификация в разрушението. Той знаеше неща за големия план, за които Джони не се и досещаше, неща, които се бе закле да не разкрива. Много му се искаше да се похвали с информацията си пред стария приятел. Ала лоялността към делото бе твърде силна. Лоялност преди всичко.

Джони го гледеше сякаш не бе чул ни дума.

— Не трябваше да ме спираш — рече той накрая с глас като от отвъдното.

Дагет въздъхна. Не беше вечер на щастливите срещи.

— Не можеш да се противопоставяш така. Залогът е твърде голям.

И му подаде бутилката с безмълвна покана. Джони пресуши половината и си избърса устата в ръкава.

— Аха, значи не те е ядосал само О'Флеърти, нали? Променил си се, Джони. Никога не съм те виждал такъв. Поначало не си пияч. Трезва глава при всички случаи, не си ли го казвал сам ти?

Джони се втренчи в него, а после, победен, подаде обратно бутилката.

— Боже — възкликна той, като си разтриваше челото. — Здравата ме е омотала.

— Виждам, виждам.

Джони го изгледа отблизо.

— А ти, братко? Да не би и ти да се чувстваш така?

— Какво имаш предвид?

Джони се наведе, като леко се олюля.

— Знам, Дагет. Знам цялата истина, човече.

Дъхът заседна в гърлото на Дагет. Той попита внимателно:

— Истината за какво?

— Знам, че и ти я обичаш.

Дагет сякаш замръзна и се втренчи безмълвен в лицето на Джони, като че би дал всичко да не бе казвал това.

Ала уискито бе подействало на приятеля му. Беше пил през целия ден. През последните двадесет и четири часа погълна повече, отколкото през последните няколко месеца. Алкохолът развърза езика му и той вече не можеше да спре, дори и да искаше.

— Знам, човече. Знам го, откак бяхме на по четиринайсет. Онези отрепки от източен Дъблин те бяха пребили до смърт. Майлин ти чистеше раните. И докосна лицето ти така нежно, както само тя може. Спомняш ли си? Погали те по челото. А ти й хвърли един поглед, който никога няма да забравя.

— Какъв поглед?

Джони може и да забележа тона, но не го показва.

— Първо беше ужасен. Но после ти се втренчи в нея, като че току-що си осъзнал нещо, за което не си се сещал преди. И тогава

разбрах. Разбрах, че дълбоко в сърцето си ти я обичаш. И мисля, че и тя го разбра. Защо бе толкова стеснителен с нея? Попита ме веднъж, защо си толкова различен, когато сте само двамата. Защо не срещаш погледа ѝ. Познавам те, Дагет, както никой друг. Всички знаем, че е истина.

Дагет отмести поглед и разтърка трапчинката на брадичката си.

— Това беше отдавна. Преживях неща, които ме промениха. Няма да повярваш просто.

— Не знам какво си *преживял*. Но знам едно — може да преспиш с хиляда и една жени и пак няма да забравиш Майлин. Обикне ли я човек, това е за цял живот. Особено ти и аз.

— И как разбра?

— Защото ти е влязла под кожата — извика Джони силно. — Тя е оформила нашата представа за жените. Тя ни е и майка, и сестра, олицетворение на всичко смело, умно и чудно у жените. Как да не я заобичаш? Как да не я обичам и аз!

Дагет се извърна.

Ала Джони го хвана за ръката и го извъртя.

— Помогни ми да я спася, човече. Не позволявай на това копеле О'Флеърти да ни отнеме единственото прекрасно нещо в нашия мизерен живот. Господи, човече, ако я загубя...

Между тях се възцари тишина. Дагет бе потресен до дъното на душата си. Но успя да каже с гробовен глас:

— Винаги съм знаел, че не ти е безразлична. Но не знаех, че е отишло толкова далеч.

Джони прокара трепереща ръка през черните си коси, погледна към небето и въздъхна.

— Още по-лошо. Без нея ще съм половин човек.

— Ами аз, Джони? Ще се бориш ли с мен за Майлин? Както с О'Флеърти?

След миг Джони отвърна меко:

— Обичам те като брат и ти го знаеш.

— Но Майлин обичаш повече.

Очите им се срещнаха. Джони, измъчен и влуден от пиене и отчаяние, погледна приятеля си за последно и се изгуби.

Дагет гледаше как той си отива. Сетне бавно и замислено приближи бутилката до устата си и отпи голяма глътка.

Когато стъпките на Джони вече не се чуваха, нощта утихна. Дагет остана, където беше, по-самотен от когато и да било през живота си. Погледът му бе привлечен от моста в далечината. Той се втренчи в него за минута, а спомените нахлуха в съзнанието му. И той запя тихичко между глътките уиски: „Лондонският мост пропада, тра–ла–ла...“

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Джони пристигна, празненството бе вече в разгара си. Той застана горе на стълбите, които водеха към балната зала на Хелмзли и започна спокойно да оглежда морето от лица, докато намери, каквото търсеше.

Майлин усети силата на този поглед като изстрел. Тъкмо говореше с родителите на Роджър и заекна, забравила какво иска да каже.

За щастие, икономът се намеси и залата потъна в шепот, който прикри притеснението ѝ. Лондон бе полудял заради скорошното пристигане на красивия, блестящ и тайнствен лорд Уитни. Той бе прекарал седмиците, откакто се върна, като се срещаше с парламентаристи по клубовете им и се запознаваше с актуалния политически климат. Вследствие на това почти всички дами вече бяха зървали младия мъж. При произнасянето на името му, жените едновременно обърнаха красиво оформените си глави и протегнаха шии. Майките с дъщери за женене извиха устни в усмивка на задоволство и предизвикателство.

— О, скъпа, просто трябва да се срещна с този човек, за когото всички говорят — извика майката на Роджър, жена към четиридесетте с все още непомръкнал блясък. Тъмната ѝ, зряла хубост и неподражаеми маниери я правеха толкова известна сред мъжете, колкото и в най-хубавите ѝ години.

Уилям, маркиз Хелмзли, грееше до красивата си съпруга с гордостта на човек, който знае, че е направил правилния избор. Беше с осем години по-възрастен, но тя успяваше да го държи във форма и все така влюбен в нея.

— Ще те представя. Срещнахме се в „Уайтс“ онзи ден. Има чар. Много е тих, но гледа събеседника си с най-внимателния поглед, който съм виждал. Съсредоточен е, това е ясно, но доста притеснява на моменти. Един джентълмен трябва да знае кога да гледа и кога да се извърне дискретно. Така мисля.

— Хайде, Уилям — укори го жена му нежно, — не ставай глупав. Олеле, бива си го, а? Върви го доведи, мили. Искам да съм първата тази вечер, която се среща със забележителния лорд Уитни. В крайна сметка съм майка на утрешния младоженец. Трябва да ми се признаят някои привилегии, не мислиш ли?

Маркизът вдигна ръка, скрита в ръкавица, и помахна на новодошлия. Лорд Уитни забеляза жеста, поклони се и заслиза по стълбите към тях.

Катрин Хелмзли се изкиска и стисна Майлин за лакътя.

— Не е ли забавно? — прошепна тя с момичешкото въодушевление, което бе спечелило бъдещата ѝ снаха веднага. Семейство Хелмзли бяха веселящи и се наслаждаваха на живота, като че той бе неспирен банкет. Майлин им завиждаше за жизнерадостта.

— Ей сега идва — вметна маркизът. — Осмелявам се да кажа, скъпа ми Кейт, че едва ли може да устои на най-красивата жена в залата.

Маркизата се изчерви и възкликна „О, Уилям“. Ала докато тъмният образ на лорд Уитни се приближаваше, погледът му бе фиксиран върху преbledнялото лице на бъдещата младоженка.

Докато маркизът ги представяше, очите на Джони отскочиха към лицето на съпругата му, преди да се върнат отново към Майлин. Измърмори задължителните реплики, но погледът му издаваше, че вниманието му е привлечено от почетната гостенка. Очите му попиваха разкошната зелена бална рокля с фуста от бял тюл и огърлието от розови камелии. Тя носеше розови сапфири, оформени в цветен мотив — прекрасно допълнение към роклята. Знаеше, че е красива, като пролетно цвете при залез, но презрението на Джони бе толкова силно, че почти чуваше сред звуците на валса: *Толкова си натруфена. Преди повече те харесвах.*

Забелязвайки вниманието му, Уилям сбута жена си и повдигна вежди.

— Извинете ме — промълви Майлин. — Трябва да се видя с другите гости.

Остави го, но докато прекосяваше балната зала, чувстваше как Джони я преследва, като пантера — плячката си. И не се изненада, когато я хвана за ръка. Ала се удиви от вълната, която се надигна в нея,

когато той я докосна. Не бе изпитвала никога такъв прилив на желание, когато Роджър поемаше ръката ѝ нежно и грижовно.

С Джони тя винаги се оказваше в центъра на някаква груба и необуздана суматоха. Всеки път, когато той нарушаваше личната ѝ територия, с която се бе заобиколила, внимателно обмислените ѝ планове се сриваха. Сега, даже и със съзнанието, че обстановката е официална и ги следят десетки очи, изразът на горда молба в очите му разкъсваше сърцето ѝ.

Объркана, тя се огледа из стаята и забеляза Роджър на другия край да говори задълбочено с група местни благородници.

— Не ме гледай така — прошепна тя на Джони остро. — Всички ни наблюдават. Искаш да се досетят ли?

— За какво? — попита той и впери очи в нейните. — Че си влюбена в мен? Че очите ти го изповядват пред целия свят, даже и да си готова да положиш лъжлива клетва?

Тя се изпоти под тежката бална рокля. Едва се въздържа да не извади дантелената кърпичка и да си попие челото.

— Не. Че ти не си този, за когото се представяш. Да не искаш да се запитат откъде ме познаваш толкова добре, че ме гледаш с поглед на господар, въпреки че сме се срещнали едва преди няколко седмици?

Той пристъпи и я взе в прегръдките си, като я завъртя леко в ритъма на валса. Ръката му на гърба ѝ спираше дъха ѝ. Другата му ръка стискаше пръстите ѝ толкова здраво, че те изтръпнаха.

— Да не мислиш, че ме интересува какво ще си помислят? — изръмжа той. — Да не мислиш, че въобще ще ме е грижа за нещо, когато извършиш тази измама?

— Да — процеди тя. — Мисля, че ще продължиш да служиш на каузата си, да правиш, каквото трябва, независимо какво причиняваш на хората. А аз няма да съм за теб нищо повече от хляб в хлебарницата, когато си гладен. И когато гладът ти се засити от страстта към жестокост, мигом ще ме забравиш.

Той я притисна към себе си и ѝ спря дъха.

— Изплъзваш ми се от седмици. И се справяш добре.

Майлин се усмихна доволно.

— Мога да се скрия и от самия Шеймъс Флин, ако искам.

— И от какво бягаш? Не се ли досещаш, че никога няма да изпиташ към това сукалче Хелмзли тръпката, която изпитваш към

мен? Толкова ли се страхуваш от чувствата си, че предпочиташ да ме избягваш, отколкото да погледнеш истината в очите?

— Добре де, и ако е така? — предизвика го тя с високо вдигната брадичка.

Той сведе глава и, когато проговори, дъхът му се смеси с нейния.

— Не прави това, момиче. Ти и аз, ние си принадлежим, както звездите и небето. Душите ни са едно. Не можеш да разрушиш това, даже и да се ожениш за другиго.

Тя потъваше в словата му. Беше толкова прав. Роджър никога не я бе карал да се чувства по същия начин. Сърцето ѝ сякаш щеше да излети от гърдите. И нищо не можеше да прилепне по-добре към извивките ѝ, от тялото на Джони. Като че ли откриваше дома, който винаги бе търсила, стига само да се взреше в очите му. По дяволите, прав бе за всичко. Тя гневно се присви, като не искаше той да види как ѝ действа.

— Не ме притискай така, идиот такъв. Това е танц, не свободна борба.

Видя болката в очите му.

— Можеш ли да обърнеш гръб? И да приемеш последствията? Защото аз не мога.

— Какви последствия? Ще ме предадат ли? Едва ли, защото това ще заплаши плана им, какъвто и да е той. И, Джони, заклевам се, каквото и да си мислиш, че знаеш, всъщност не подозираш и половината. И за теб ще има изненади, като приключат. Но се обзалагам, че няма да направят нищо относно женитбата ми. Само блъфират, за да ме държат във форма.

— Блъфират? Та те възнамеряват да те убият! Казаха ми най-тържествено, че ако ти се явиш пред олтара утре, просто ще те елиминират. Това блъф ли е? Ще узнаеш, че е истина, едва когато усетиш дулото на пистолета в челото си.

— Тогава върви и им кажи, че съм описала всичко, което знам, и ръкописът ще се отвори след смъртта ми. Споменах имена. Скътала съм го на сигурно място. Разказала съм всичко, което съм открила, за всеки случай. Може и да ме убият, но ще изгубят всичко останало.

Той я изучаваше и се опитваше да установи, дали пък тя не блъфира сега.

— Имена, а? А моето? Спомена ли и мен в проклетия ръкопис?

— Не — призна тя тихо със сведен поглед.

— И защо, Майлин?

В гласа му имаше нещо прикрито, но много силно, и тя обърка стъпката. Погледна го, видя надеждата, прорязала за миг отчаянието в очите му и извика:

— Добре. Искаш да го кажа? Обичам те, Джони. Обичам те, както никой друг мъж на света. Прав беше да кажеш, че сме едно. Но какво значение има? Мога да се оженя за теб и да бъда истински обичана. Ала какво друго ще получа? Мога да продължа да действам по един план, за който знам твърде малко и който ще нарани и унищожи един почтен човек. Но при тези обстоятелства, колко дълго ще издържи любовта? Ще се окажа същото сираче, каквото винаги съм била, и отново няма да имам фамилия, която да кажа на свещеника. И ти, Джони. Ти никога няма да разбереш какво би означавало за мен да нараня лорд Стенли. Това ще ни погуби, ще ни разруши. Защото ти си женен за Ирландия, а всички ние идваме след това. Това е велико. Точно както трябва да бъде. Но не ме карай междувременно да ти бъда наложница.

— Няма да бъде така! — възкликна той, без да обръща внимание на любопитните погледи.

— О, няма ли? Спомняш ли си какво признах само пред теб веднъж? Че бях толкова гладна, уморена и болна, там, на дъблинските улици, че, млада и невръстна, щях да продам тялото си за късче хляб. Отидох при онзи мъж, Джони, и сама протегнах ръка. Почувствах как той ме докосна. Предложи ми монета. Тя блестеше в дланта му като вълшебна лампа. Но нещо вътре в мен ме възпря. Отскубнах се и побягнах. През онази нощ, докато плачех и не можех да заспя, и чувствах ужасното скърцане в червата си, реших, че трябва да опитам отново. И щях да го направя, Джони, ако отец Ку не ме бе намерил на следващия ден. Щях да стана проститутка, както много други окаяни души. Това си спомням аз от Ирландия. И дори не искам да се връщам.

Той изглеждаше потресен.

— И виждаш всичко това, когато ме погледнеш, така ли?

— Да. Обичам те, Джони, в това няма съмнение. Но когато те погледна, виждам онзи човек да протяга длан с монета в нея. Монета срещу моята душа, Джони. Това виждам аз.

Той се отдръпна, като я държеше сковано на една ръка разстояние.

— А женитбата с Хелмзли?

— Може и да не получа истинска любов както с теб. Но ще имам спокойствие, удобство и сигурност. Дом, в който да отгледам децата си.

— А щастие?

Щастие. От неговата уста звучеше горчиво, някак неуловимо, когато го видя в цялата му дълбочина. Доволство и сигурност с Роджър, може би. Но щастие? Не смееше да си мисли. Прекалено много болеше, когато се замислеше за всичко, което жертваше, за да служи на каузата по свой собствен начин. Ала щастиято бе нещо, което ирландците не можеха да си позволят. Удоволствието бе в приказките за феи и гори тилилейски. Храна, подслон и парче своя земя — това бяха копнежите на ирландското сърце.

— Ще имам истинско семейство, Джони. Не разбираш ли?

— Да — рече той глухо. — Разбирам.

— Тогава ме благослови, Джони. Не можеш да си представиш колко много ще означава това за мен.

Замъглените му очи се втренчиха в нея, сякаш никога не я бяха виждали. После той се измъкна от залата, последван от погледите на гостите и скандалните коментари.

Всички се нахвърлиха върху Майлин, нетърпеливи да узнаят какво е прихванало младия господин. Докато търсеше отговор, който щеше да ги удовлетвори, но и да прикрие истинската причина, тя си припомни как той си тръгна. Беше избрала верния път. Но не можеше да преодолее чувството, че току-що е изгубила най-добрия си приятел. И както болезнено си припомни, единствения шанс за истинско щастие, който може би някога щеше да има.

Майлин стоеше отзад в църквата „Вси светии“, шлейфът ѝ от бяла дантела се влачеше след нея, а тя стискаше красивия букет в треперещите си ръце. Бе се решила да приключи с това, да приеме решението си и да си изгради собствен живот. Ала внезапно, когато погледна всичките събрани английски джентълмени и дами, почувства, че е обречена. Бе отгледана от католически монахини и възпитана от

католически свещеник. Какво правеше на сватбения си ден в протестантска църква? И англиканска, на всичко отгоре. Гримасите, които биха направили монахините, затанцуваха в съзнанието ѝ, като ѝ напомняха, че това е светотатство в очите на бога. Ако го извърши — да се ожени извън своята църква и то за човек, когото не обича — би ли се чувствала някога истински обвързана?

Опита се да си представи церемонията, а после и късните нощни часове, когато щеше да се отпусне в ръцете на съпруга си и да му позволи онова, което не си бе разрешавала с никой друг мъж. Майлин потрепери. Огледа се. В църквата имаше някакво присъствие, което тя не разбираше. Ала го чувстваше. Сякаш на земята бяха слезли духове, които щяха да осуетят тази женитба — фарс.

Ние си принадлежим... Не можеш да разрушиш това, не и като се ожениш за друго... А щастieto?

Църквата се изпълни с музиката на Бах. Гостите зашумоляха и насочиха погледи към булката. Тя смъкна булото си, изчака шаферките, а после стъпи на пътеката, която отвеждаше към олтара и бъдещия ѝ съпруг. След час ще бъде английска графиня. Майлин, безродната, защитничката на ирландската кауза, щеше да се присъедини към английската аристокрация, която бе възпитана да мрази. Обхвана я паника. Нима беше полудяла?

Лицата се заредиха пред нея като в мъгла. Празни, усмихнати, еднакво гротескни. Не дишаше. Сватбеният ѝ ден трябваше да бъде най-щастливият в нейния живот. Ала когато погледна напред и видя Роджър, сияещ от гордост, ужасът от това, което правеше, я порази с пълна сила. Тя бе католичка независимо дали бъдещият ѝ съпруг го знаеше или не. Омъжваше се за цял живот. Двайсет, трийсет, господ знае колко години...

Отмести поглед, докато продължаваше по пътеката. Всички бяха тук. Даже Уелският принц. Каймакът на обществото. И тя щеше да им бъде равна — щяха да ѝ се поклонят и да я нарекат „милейди“.

Майлин не искаше да среща лицата им. Изведнъж това се оказа най-безчестното от всичките ѝ дела — да застане в църквата и да се закълне пред бога да обича, тачи и цени един мъж, когото едва познаваше. Не и както познаваше Джони...

Очите ѝ се спряха върху мраморен барелеф срещу една гробница във вътрешната стена. Изобразена бе жена в свободна гръцка роба,

коленичила пред голяма урна. Главата ѝ бе положена отгоре, а едната ѝ ръка обвиваше урната и закриваше очите ѝ в жест на дълбока скръб. Майлин потрепери при мисълта, че тази картина отразява точно нейната душа. Видя отново тъгата и болката в очите на Джони предната вечер. Нямахше да го забрави никога.

Най-накрая пътеката свърши. Роджър се усмихна широко и протегна ръка. Тя я пое и се опита да прикрие как треперят пръстите ѝ. Той отправи поглед назад през главата ѝ и се усмихна. Тя се обърна и видя родителите му да седят на първия ред — Катрин плачеше от щастие, Уилям едва не спукваше копчетата на сакото си от гордост. Отсреща седеше сам-самичък лорд Стенли, който едва сдържаше сълзите си. Майлин бе благодарна за успокояващото му присъствие — той ѝ припомняше, защо прави това. Ала празните седалки до него пък ѝ напомняха за семейството, което така и не намери. Едно семейство, което не можеше да бъде там, защото просто не знаеше къде е дъщеря им. А и да знаеше, едва ли се интересуваше.

Но това щеше да се промени. Сега ще има семейство. Хора, които ги е грижа за нея. Хора, които ще седят от страната на булката в църквата, когато се ожени *нейната* дъщеря.

Нейната и на Роджър. Не нейната и на Джони.

Бе толкова погълната от мисли, че не разбра веднага кога започна церемонията. Чу гласа на свещеника и, като го погледна, отново се замисли. Правилно ли постъпваше? Майлин погледна Роджър и видя любовта в очите му. Ала това бе нежна, предвидима любов. Не дивата, необузdana страст в очите на Джони. Не всепогълщащото чувство, че си принадлежат, което я завладяваше всеки път, щом ръцете му я докоснеха. Не и любовта, която кара жената да се чувства слаба и трепереща, и все пак дарена със сила, защото знае как въздейства върху своя избраник. Не и като Джони...

Джони...

Изведнъж погледът ѝ се върна върху лицето на свещеника. И тя разбра какво я е впечатлило още в първия момент. Промяната бе толкова умела, можеше и въобще да не забележи. Расото бе нагласено точно по правилата. Очите ѝ обаче бяха привлечени като магнит от единствената черта, която той не се бе потрудил да прикрие.

Дагет!

Нямаше време за паника. В мига, в който го позна, тя чу някакво разбъркване и се обърна. Високо горе, на един парапет на втория етаж, стоеше фигура в черно с черна качулка, която прикриваше лицето. Преди да успее да реагира, човекът скочи във въздуха и се приземи меко на пода до нея.

Церемонията спря внезапно. Дагет отметна златния кръст, който държеше, и тупна Роджър по главата. Той залитна, но след още един удар се строполи като мъртъв на земята. Докато нечии силни ръце грабваха булката, кумът бе сполетян от същата участ.

Майлин се бореше, ала ръцете, които я притискаха към нечии гърди, я стягаха като менгеме. Букетът ѝ падна на земята и кракът на непознатия го стъпка. Гостите бяха скочили на крака, чуваха се възмутените им кръсъци. Докато Дагет се бореше с онези, които го преследваха, Майлин бе извлечена през задната част на църквата, през тъмни и студени стаи и коридори, докато най-накрая похитителят ѝ отвори с ритник една врата и нахлу здрачна светлина, като че из ръцете господни.

Борбата ѝ бе напразна. Хвърлиха я на гърба на един от двата коня и след миг маскираният се метна до нея. Животното, усетило опасност, започна да се движи в кръг, докато ръцете в черни ръкавици хванаха юздите. Нападателят препусна, като често-често хвърляше поглед зад гърба си.

Не чака дълго. След още миг Дагет излезе с трясък, а червените му свещенически одежди се развяваха, докато се качваше на коня. Двамата с тайнствения непознат се стрелнаха по улиците на града, като събаряха минувачите по пътя си.

По пътя Дагет се освободи от фалшивите дрехи една по една, така че те падаха на шарени купчинки по пътя. През цялото време Майлин сипеше гневно проклетия по адрес на нечуваното им коварство с родния ирландски акцент. Те обаче не ѝ обърнаха внимание и препуснаха още по-бързо, докато небето притъмня и тримата се намериха в покрайнините на града.

Когато конят се спря на пътя за Лондон, Майлин се обърна и видя как похитителят ѝ маха качулката от лицето. Черните коси на Джони се разпиляха по цялата му глава.

— Мръсен, гаден звяр! — извика тя. — Как смееш да ме отвлечеш така! Като че имаш право! Да не мислиш, че Роджър ще

остави нещата така? Да ме връщаш веднага, иначе, Джони, кълна се...

Без предупреждение и с едва забележимо движение ръката му притисна устата ѝ и заглуши думите.

— Да побързаме — забеляза Дагет. — Ще ни преследват по петите.

— Планът се променя — отвърна му Джони, докато се бореше с Майлин, която се извиваше в усилие да махне ръката му.

Дагет се вцепени, докато гледаше Джони в здрача.

— Променя се?

— Именно. Аз ще взема Майлин. А ти ще докладваш на О'Флеърти, че е отвлечена успешно.

— И ще се срещнем после в скривалището, нали така?

Джони се поколеба достатъчно, за да разтревожи стария си приятел.

— Няма да я водиш, където се уговорихме, а, Джони?

— Не — отговори Джони тихо.

— И защо?

Джони не отговори. Стараеше се с всички сили да удържи Майлин.

— Да не би, Джони, да я искаш само за себе си? Да бъде с теб там, където никой не може да се намеси?

Тонът му прикриваше едва-едва клокочещия гняв. Джони вдигна поглед и видя острия поглед на един човек, мъчен от ревност.

— А ако е така?

— Тогава върви по дяволите, Джони — изръмжа Дагет. — Мисията ми е да доставя Майлин пред Кийнън О'Флеърти. И ще я завърша, каквото и да кажеш.

Той посегна и сграбчи Майлин за лакътя с намерение да я изтръгне от Джони. Ала преди да успее да я откъсне от седлото, Джони го хвана за ризата и го заклеци в стрепената, така че да се окаже между двата коня. Задържа го там в смъртоносна хватка и го загледа гневно в очите.

— Не ме карай да правя нещо, за което после ще съжалявам, човече. Знаеш не по-зле от мен, че те няма да оставят работите така. Ще я убият още щом се доберат до нея. Няма да позволя това да стане. Ще я заведа там, където никой не ще може да я открие, докато гарантират безопасността ѝ. Докато самият Шеймъс Флин ми каже, че

няма да падне и косъм от главата ѝ. Сериозно, Дагет. Не се опитвай да ме следиш. Няма да ме откриеш.

С това зловещо предупреждение, той го отблъсна грубо и Дагет тупна на седлото си. Очите на двамата мъже се сблъскаха яростно.

— Говори, каквото искаш, Джони. Знам много добре, защо я отвеждаш. Добре, твоя да е, но върви по дяволите.

Злобата в думите му порази Джони. Когато ръката му върху устата ѝ се отпусна, Майлин се изви и прокле:

— Ще ме има само през трупа ми!

Очите на Дагет хвърляха пламъчета към лицето на Майлин. Тя видя в тях искрица надежда и разбра за пръв път това, което Джони отдавна знаеше. Дагет криеше чувствата си от години.

Ала време за мислене нямаше. Ръката на Джони притисна отново устата ѝ и той я притегли към себе си. Сетне препуснаха диво по пътя.

Майлин протегна врат въпреки хватката, погледна назад и видя самотната фигура на своя стар приятел, един нещастен и отхвърлен човек, който стоеше на коня си като победен войник на стар селски път.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Яздеха вече часове в непрогледната нощ, пресичаха огромни пространства гори и поля, хълмове и долини, а априлската мъгла ги преследваше по пътя. В един момент на това самоубийствено пътуване, когато Майлин потрепери в скута на Джони, той бръкна и извади наметка. Наметна ѝ я, а сетне отново я обви с ръка. Тя потъна в топлината на пелерината с неохотна благодарност. Треперенето ѝ бе само отчасти заради студения, влажен въздух и най-вече, заради гнева във вените ѝ.

Позна по звездите, че напредваха на юг. Над тях се нижеха облаци, които ги закриваха, а мъглата овлажняваше лицето ѝ и оставяше дребни капчици по клепачите ѝ. Ала когато облаците се разнесоха и най-последно видя небето, разбра, че Джони прикрива следите им с вещица, като язди на юг и запад, и маневрира за заблуда, докато всъщност следва неотклонно западна посока.

През първите часове тя се бореше и сипеше проклетия към Джони с гняв, който подхождаше на огнените ѝ коси. Няколко пъти се наложи той да спира внезапно, за да не паднат.

— Ако не спреш веднага — предупреди я той, — ще те хвърля на коляното си и ще те нашиbam с камшика, както заслужаваш.

— Хайде да те видим! Не можеш да ме пребиеш нито ти, нито сто други фенианци!

— Не ме предизвиквай, момиче — продължи той. Ала продължи да язди до следващия път, когато съпротивата ѝ го накара да спре.

Майлин беше силна, но не можеше да се бори с него. Най-накрая тялото ѝ се умори от усилието да се противопоставя на здравата му хватка, физически изтощена, тя се примири да използва само езика си, за да го уязвява.

— Какъв патриот си само, а, Джони! Такъв подвиг пред цяла Англия, пред самия Уелски принц. Сега те търсят и от двете страни. Много си незабележим, точно както планираше, нали? Фенианците ще ни преследват. Роджър и семейството му също ще ни гонят до дупка.

— Забрави. Те не знаят кой съм, нали?

— А да не мислиш, че ще им убегне фактът, че новопристигналият лорд Уитни е изчезнал случайно точно в деня, когато отвлякоха булката от собствена ѝ сватба? Едва ли, бих казала.

— Погрижил съм се за това.

— И как, ако смея да попитам?

— Не. Не смей.

Усилията да разкрие подробностите от плана му пропадаха едно след друго. Той бе обучаван от същите експерти като самата нея... обучаван, всъщност, от самия Шеймъс Флин в деликатното изкуство на увъртанията и уловките. Трябваше да мисли бързо, за да предугажда действията на Джони. Не се съмняваше, че ще успее. Знаеше слабостите му и щеше да ги използва, за да избяга. Не че щеше да я нарани. Но можеше...

Спомни си думите на Дагет. *Да не би, Джони, да я искаш, само за себе си? Да бъде с теб там, където никой не може да се намеси?* Потрепери. Не искаше да си мисли, какво би направил той с нея, когато я отведе на безопасно място.

Да, но тя ще избяга, ако ще това да е последното нещо, което ще направи през живота си. Той нямаше право да я отвлича по този начин и после да се измъква. Нямаше право да ѝ диктува какво да прави и какво не, със собствения си живот. За какъв се мислеше той, по дяволите? Да, щеше да избяга. Можеше да се обзаложи. Дотогава обаче трябваше да отвлича вниманието му, за да не прозре той тайните ѝ планове. Това ѝ бе станало втора природа, но пък Джони беше опасен противник!

Да я хвърли на коляното си, виж ти! Нека само опита!

Маневрите му през дългите часове езда бяха толкова умели, че тя изгуби дирята на маршрута им. Ромонът най-после отслабна и луната започна да се показва иззад облаците. Само веднъж Майлин видя огромната бяла сфера от мистична светлина, която изглеждаше призрачно сред гарвановочерното небе. Пълнолуние. Древните вярвания учеха, че това е време за съграждане, узряване на реколтата, разцъфването на женствеността и всичко останало, за което си се борил и насладата, от което си заслужил. Време за пируване и празненства. Ала я имаше и влудяващата жизненост, чувството на необузdana страст, вакханалия на духове, които кръжат и вършат неща,

които иначе биха пропуснали. В нощта на пълнолунието можеше да се случи всичко. *Абсолютно всичко.*

Та Джони я отвлече от църквата като същински кървав Чингис хан!

Докато яздеха като фантоми през вихрите, изминаха още часове. Пресичаха хълмове, долини и прокълнати поля, които се простираха, докъдето им видят очите. Лунната светлина чертаеше чудати сребристи следи пред копитата на коня, като че ги водеше с някаква свръхестествена сила към място, предизвестено от зората на цивилизацията. Като че ги отвеждаше там, където те трябваше да отидат, независимо, че все още не го знаеха.

Майлин притихна, докато гледеше полята и се мъчеше да определи накъде отиваха. Местността стана безлюдна и призрачна. Чувствителна към тайнствени сили и мистични влияния около нея, тя усети отново присъствието на духовете, които се криеха в сенките на лунните пътеки.

И тогава ги видя. Грамади от камъни, които се извисяваха над пустия пейзаж към луната и звездите. Мълчаливите фигури се издигаха и сякаш ги притегляха като в някакъв древен храм.

Джони дръпна юздите, спря и замръзна на седлото като нея, сякаш също усети чудото на тези камъни и, че те ги привличаха по силата на някакво невероятно предназначение.

— О, Джони — възкликна Майлин шепнешком, като забрави за момент противоречията им и всичко останало заради чувството на свещен съюз пред тази чудна гледка.

Джони бе притихнал като пейзажа, разпростиращ се пред тях. Дватама познаваха келтската история и знаеха какво е това. Стоунхендж — „висящите камъни“. Смятаха ги за най-значителните сред друидските останки, които изпълваха Британските острови. Джони и Майлин бяха виждали по книгите рисунки на огромните източени стълбове с трегерите на върха, някои съборени по земята, така както са паднали преди хиляди години. Никой не знаеше кой ги е построил. Рядко някой се опитваше да отгатне. Някои бяха суеверни — вярваха, че това е някакво езическо капище, дори място за почит към дявола. Други пък бяха мислили да използват камъните за други цели, но те се оказаха твърде тежки за преместване. Та така си и бяха

останали — наред огромната равнина на Солсбъри, изоставени, не погледнати, обрасли в трева през вековете.

Това беше историята от учебниците. Ала Джони и Майлин знаеха и още. Отец Ку, докато ги запознаваше с тайнствените летописи на тяхната земя, бе споделил с тях нещо, които християнската църква смяташе за ерес. Древните, неписани друидски учения се бяха промъкнали тайно през вековете, за да не се загубят с времето. Двамата бунтовници знаеха, че камъните не са построени от друидите, както вярваха всички, а са по-древни, дело на митичния народ от загубените западни континенти — преследвачите на елени. Управлявани от богинята, вярващи, че всички божества са едно, те устроили огромни каменни храмове, в които да се молят и да напредват в пътя си към небето. Друидите, дошли след това, презрели мисълта да се кланят на безсмъртни богове в храмове, създадени от човешка ръка. Те не искали да се доближават към каменните спирали, а се молели на тайни места из гората. Ала тези, които чувстваха силата на земята, все още усещаха магията им...

Наричаха я Земя на истината...

Истината...

Джони пусна коня в тръс. Приближаваха се бавно, крачка по крачка, тихо, с уважение и страхопочитание. Скоро се спряха в сенките на огромните камъни и се почувстваха малки и незначителни сред това величие.

Джони се плъзна от гърба на коня и пристъпи в огромния, празен кръг. Майлин го последва, сякаш в транс, като съзерцаваше гигантските обелиски, които я обгръщаха от всички страни. Почувства се част от всичко това, някак свързана с примитивната тайнственост от езическото минало на това място. Дивата растителност се разделяше пред крачките ѝ, а тежката сватбена рокля мачкаше тревата зад нея. Едва забелязваше коня, който преживяше извън великолепието на вековните колони.

Била съм тук и преди, помисли си тя. И не сама. А с един мъж, призван да бъде мой, откакто свят светува...

Без да усети, сякаш по волята на една сила, по-мощна от самата нея, очите ѝ се спряха на Джони, който стоеше сред камъните като млад бог. Джони... Сърцето и душата ѝ го разпознаваха, сякаш от вечността на много предишни животи... Бе стоял с нея в този храм и

преди... колко пъти и в колко още превъплъщения? Като че ли се връщаха отново и отново в един тайнствен сценарий, който все се объркваше и все започваше отново. *За да бъде всичко както трябва. За да се изпълни съдбата, предначертана за тях, в това най-мистично кътче на света.*

Странно привлечена, упоена от магията на нощта, Майлин пристъпи в лунната светлина. Джони се обърна и я видя. Жилавото му тяло се стегна, сякаш удивено от гледката и от очакването. Гледаше я със страхопочитание и удивление, като богиня. Ала имаше и още нещо. Копнежът в погледа му бе толкова силен, че дланите ѝ се изпотиха. *И той се чувства така, разбра тя. Знае, че сме били тук и преди.* И Майлин видя как на крилете на желанието идва твърдата решителност, че е време той да обяви пред света, че тя е негова.

Отърси се от упоението и отстъпи от светлината, която я бе окъпала във великолепието. Видя презрението като зелено пламъче в очите му. *Да не мислиш, че това ще ме спре,* сякаш казваше той.

А на глас промълви: „Ще останем тук през нощта“. Тонът му бе властен, а гласът — странно притихнал. Сякаш се бе слял с вятъра и луната, с тайнствената магия, която бе част от тази свещена земя.

Майлин отново отстъпи — заради нетърпящото възражение нареждане и неизказаната заплаха — и едва не се спъна във високата трева и тежкия шлейф. Внезапно почувства някаква стена зад гърба си. Погледна нагоре и видя един от извисяващите се камъни. Преграда. Символ на това, че е пленница. И не може да избяга.

Той отиде да потърси нещо в дисагите, а тя се облегна и притисна длани към студения, гладък камък. Дишането ѝ се учести, задъхваше се и се бореше за всяка глътка въздух. *Няма да му позволя да го стори,* закле се тя, като се противеше на чувството за съдбовност и омаята да го последва. *Ще се боря с него от цялото си сърце и душа. Няма да ме има като някаква бойна плячка.*

Внезапно той се появи пред нея. Стори го толкова тихо, че стъпките му потънаха в безмълвието на нощта. Пулсът ѝ биеше тъй силно в ушите, че едва ли би чула и оръдеен залп.

Джони държеше някаква примка.

— Дай си ръцете — рече той нежно.

И тя разбра какво е това. Въже. Да я държи вързана до него.

Майлин се хвърли и го блъсна с рамо, като се опитваше да се отскубне. Ала Джони я сграбчи грубо, с брутална и едновременно сковаваща сила, която парализираше крайниците ѝ. Обърна я с гръб към себе си и, като държеше ръцете ѝ с една ръка, започна да омотава с другата въжето около китките ѝ. Тя се бореше сърцато и риташе изпод сковаващите дрехи, мъчеше се отчаяно да му попречи да изпълни зверското си деяние, докато накрая отстъпи с вик.

— Чудовище! — гласът ѝ отекна сред камъните. — Звяр! Изчадие адово! Ще те мразя, докато умра!

Той я повдигна с въжето, което свързваше треперещите ѝ ръце. Обърна я, хвана я за раменете и я погледна дълбоко в очите.

— Не, няма — отвърна ѝ.

Звучеше толкова уверено, че гневът ѝ експлодира като вулкан. Опита се да избяга отново, но той бързо и ловко я върна с края на въжето. Изглеждаше подивял и брутален, езичник също като онези, които се бяха молили тук преди векове. Черната му коса бе разпиляна по челото. Очите му блестяха странно, сякаш отразяваха душата ѝ, виждаха укорите ѝ и заличаваха оплакванията. Взираше се в нея с лудешко, мрачно удоволствие, което тя не бе виждала преди. И с непоклатима убеденост, че всичко, което някога е искал, е вече негово... а противенето ѝ може да върви по дяволите.

Въжето се врязваше в китките ѝ и ги жулеше при всяко мръдване. Майлин погледна коня, който пасеше недалеч. Още можеше да язди. Ако трябва, щеше да държи юздите със зъби. Ще остави Джони тук, в средата на нищото, да изпита същото страдание, каквото причиняваше на нея. Само да можеше да стигне до коня...

Обърна се към Джони и разбра, че е отгатнал плана ѝ. Той пристъпи и тя залитна назад към колоната, а сетне коравото му тяло я притисна като в клетка.

— Няма да ми избягаш — закле се той.

— Ами!

— Не, Майлин — продължи той меко. — Няма.

Една зловеща нотка подчерта увереността му.

— Това е моят сватбен ден — промълви тя през буцата в гърлото си.

— *Беше.* Двадесет и втори април вече не е деня на твоята женитба. А денят, когато ти ще разбереш веднъж завинаги на кого

принадлежиш.

— Вземаш нещо, което не ти принадлежи.

— Вземам от англичаните нещо, което никога не е било тяхно. Нещо, откраднато като всичко, което преди е било наше.

— За това ли е цялата работа? — извика тя. — Някаква зле разбрана война в името на Ирландия?

Той се наведе и мускулите му притиснаха гърдите ѝ под роклята. С ръмжене на див звяр от устата му се отрони:

— Да не мислиш, че ще позволя на друг мъж да те има? Който и да е? Ти си моя, Майлин. Още от деня, когато отец Ку те доведе в „Света Колумба“. Чак до смъртта.

— Грещиш, Джони. Сега принадлежа на Роджър.

В очите му проблесна пламъче на дръзко презрение.

— Сериозно? Да видим дали ще те иска, след като свърша с теб.

Тя знаеше, че той не се шегува. Потърси в отчаяние някакъв аргумент, който да обърне нещата.

— Това не си ти. Ти не би искал да ме нараниш.

— Да те нараня, е последното нещо, което би ми дошло на ум. Но ти ми кажи. Англичанин ли искаш? Благоприлични ласки? — той докосна бузата ѝ нежно, като с перце. — Свенливи целувки? — наведе се и докосна студено устните ѝ със своите. — Или пък копнееш за един истински ирландец в леглото си?

Ръцете му обхванаха главата ѝ и я отметнаха, а устата му засмука нейната. Тя почувства нещо обезпокоително, което я отслаби в ръцете му, докато той завладяваше тялото ѝ със силна прегръдка.

— Ирландец — добави той с устни върху нейните, — който би дал живота си, за да те освободи?

— На това свобода ли му викаш?

— Да, момиче. Да обичаш така, както си родена. Да си жената, която си, а не тази, на която се правиш. Да се наслаждаваш на плодовете на истинската, вечна любов, а не на фалшивите окови на един брак с човек, когото никога не ще опознаеш или обикнеш.

Той отново я целуна. Горещца, парещца целувка, която спря дъха ѝ, докато той се опитваше да завладее душата ѝ. Трябваше да се бори, за да го отблъсне — да се бори, защото властта му над нея бе толкова силна, защото тялото ѝ бе започнало предателски да изпитва удоволствие.

Тя промълви, като освободи устата си:

— Не си толкова зъл и коварен, че да изнасилиш булката на другиго.

Устните му, които изсмукваха нейните, настръхнаха при тежката дума. Той обаче я погледна в очите и каза с тиха решимост:

— Достатъчно съм зъл и коварен, за да взема това, което по право ми принадлежи. От онази нелепа сватба остава само този парцал.

Той се втренчи в дантелата на сватбената рокля, която се бе набрала на гърдите ѝ. И тя разбра, че ще я скъса — а заедно с нея и безопасността на внимателно подредения ѝ живот.

Ръката му тръгна към гърлото ѝ. В един миг тя си помисли, че ще я удуши. Ала той продължи към ключицата ѝ, където спря. Сетне погали с opakото на кокалчетата си копринената кожа, изучаваше я, без да бърза, и се наслаждаваше на мекотата ѝ. Единият пръст се придвижи по-надолу. Тя едва дишаше. А докато гледаше в забрава, ѝ се струваше, че дъхът ѝ следва пръста, който описваше трепетни спирали около трапчинката между гърдите ѝ, открита от роклята.

— Как — прошепна тя — можеш да ме оскверняваш така?

Когато той проговори, тя сякаш никога не бе чувала този глас. Акцентът на ирландски бунтовник го нямаше. Тонът се сливаше с вятъра, като че ли в магията на нощта бе събрал в себе си всеки миг от живота, който двамата бяха споделили. — Мислиш, че те осквернявам. Мислиш, че се стремя към нещо, което нямам право да притежавам. Че те желая и искам да те обладая като звяр, против волята ти. Така и ще направя, ако ми дадеш повод. Защото съм чакал твърде дълго. Ала що се отнася до теб, от сила нямам нужда. Знаеш не по-зле от мен, че тази нощ е предопределена от звездите, които подреждат съдбите на всички ни. Знаеш, че сме били тук и преди, аз и ти, в Земята на истината, където никой не може да скрие лице от боговете. Ти ме отблъсна веднъж. Знаеш го — виждам го в очите ти. Усещам го в ритъма на сърцето ти. Ала ние сме тук, за да изпълним едно обещание, дадено много преди да се родим. Не знам откъде го знам. Сигурно някаква магия. Но наистина сме били тук като мъж и жена, на прага на това да се отдадем един на друг и да си принадлежим. Нямах намерение да те водя тук. Не знам как стана. Но ето ни, за да извършим нужното — нашата съдба от край време. Чувстваш го, знам, както чувстваш всичко

останало. Защото си вълшебница по сърце. Затова можеш да измъкваш от хората тайните им. Ти ги омагьосваш и те са твои. Но сега ти казвам — магията ти е предназначена за мен.

— Нищо такова не знам — рече тя в отговор, макар гласът ѝ да бе слаб и неубедителен.

Той я хвана за косата и я придърпа към себе си. После се наведе и близна с език първо едната ѝ буза, а после и другата. Жестът бе див и първичен, открито властен, като че набелязваше територия в някакъв древен ритуал. Неговата коса докосна рамото ѝ и тя потрепери.

— Така ли? — попита той, а езикът му изследваше лицето ѝ. — Тогава чуй това. Обичам те, както никой и нищо друго на света. Мислиш, че искам да те притежавам — така е. Мислиш, че копнея за плътта ти — права си. Но от теб аз искам и повече. Искам ние двамата да свържем душите си. Ти си моето друго „аз“, Майлин. Без теб не съм цялостен. Господ ми е свидетел, че съм се опитвал. Опитвах се да те забравя в прегръдките на други жени, доста по-сговорчиви от теб.

Тя почувства прилив на нещо непознато и потресена разбра, че е ревност. В ума ѝ проблеснаха образи на други жени. Как целуват Джони... как го докосват с ласкави, подканващи ръце. Докосват тялото, което тя така и не познаваше. Нейният Джони... *нейният!*

— Но никога — продължи той — не успях да те изтрия от съзнанието си. Ти винаги беше там — в мислите и в мечтите ми. Всяка жена, която съм целувал, имаше твоето лице. Всеки кичур, който съм докосвал, бе твой. Всяка ласка, всяка частица удоволствие, която съм давал, бе предназначена за теб.

— Млъкни! — извика тя, защото не издържаше повече.

Той се изправи и я погледна в очите.

— Грабнах те като викинг от сватбата ти, защото те щяха да ти причинят зло, ако бе извършила този фарс. Това обаче не е част от плана им. Даже и да не се възпротивяха, даже и да скочеха до небето от радост, аз пак щях да те грабна. Страдах неимоверно. А ти щеше да се примиряваш с прегръдките на друг мъж и щеше да желаш през цялото време да си с мен в леглото. Бих убил, за да те имам до себе си. И нещо повече дори.

Прималяваше ѝ. Божичко, чувстваше как се срива. Той я обичаше... искаше я заради самата нея. Би отхвърлил даже Ирландия и свещената си кауза, за да бъдат заедно. Магията на думите му, на

неземния му глас я разтапяше. Гърдите ѝ, сякаш по собствена воля, се притискаха към ръката му и търсеха силата, която той задържаше с небрежния си допир.

— Те не знаят това, което ние знаем. Аз съм част от тебе и ти от мене. Че кръвта ни и дъхът ни са едно. Случайно ли бе, че отец Ку те намери в онзи ден? В деня, когато бе избрала да се продадеш евтино на човек, който няма това право? Да става, каквото ще, никой не може да застане между нас. Защото връзката ни е отвъд времето и пространството. Ти принадлежиш на мен, Майлин, и само на мен. И ще те имам, каквото и да ми струва това.

Ръката му повдигна брадичката ѝ и тя се принуди да го погледне в очите.

— Кажи, че ме обичаш — заповяда той.

Тя се опита да се отскубне с последни сили. Той обаче не ѝ позволи и я загледа втренчено.

— Кажи го.

Бе прекалено силен, за да му се откаже. Сърцето ѝ биеше лудо и избухна с цялата потисната любов и копнеж, които бе чувствала към него в скритите кътчета на душата си. Тя разтвори устни, за да проговори, но протестът заседна в гърлото ѝ.

Той прошепна безмълвно: *Кажи го!*

Когато Майлин го стори, словата излязоха задавено.

— Обичам те — извика тя. — Обичам те, Джони. Господ ми е свидетел, че е така.

С бързо движение Джони събра двете си ръце на деколтето на роклята ѝ. Разпра дантелата и Майлин почувства гърдите си свободни. В същия миг и самата тя се освободи от спомена за другия мъж, който стоеше пред олтара, внезапно узнал истината. Освободи се и от знака му, който бе носила доскоро като златна верижка, и от всяка претенция, която той би имал. Освободи се, за да потъне в грубите длани на любимия си, преди той да зарови лице в разкошната ѝ плът.

Почувства устните му върху зърната си и топлина, твърде различна от хладния полъх на вятъра. Почувства как и последната следа от мисъл отлита от нея и се разтваря в омая и копнеж, каквито никога преди не бе изпитвала. Почувства как се слива с топлата влажна уста, как душата ѝ се съединява с неговата в свещен съюз, който годините потискана страст не бяха разрушили. Нямахте страх. Тя

забрави, че е девица, недокосната от мъж. Почувства как се разтваря под трепетните му устни, а жената у нея разцъфва като цвете, окъпано от слънчевата светлина. Изпитваше сладостно спокойствие, като че ли наистина се беше завърнала в своята родина, а в същото време се усещаше жива както никога преди.

Чувстваше ръцете му, които отмятаха последните сантиметри дантела, скриващи я от погледа му. Сетне почувства как ръкавите ѝ се заплитат в завързаните ръце. Бе забравила и въжетата сред магията, която той правеше. Когато той откъсна ръкавите от треперещите ѝ ръце, тя прошепна:

— Освободи ръцете ми, Джони. Толкова искам да те докосвам.

Ала устата му притисна нейната и я остави безмълвна в сладката агония от целувката му.

Тя потъваше в море от желание. Искаше да прокара ръка през бухналата му черна коса. Когато обаче опита, въжетата се врязаха в китките ѝ и ѝ припомниха, че е безпомощна пред желанията му. Не можеше да се движи, но това само увеличаваше удоволствието той да я докосва. Всеки опит да се освободи я караше да се чувства малка и безсилна, по-безпомощна отвсякога. И устните му бяха още по-сладки, защото не можеше да ги направлява.

Разголена, тя почувства, че я обхващат силни ръце, които я вдигнаха и я положиха на тревата. Той застана над нея и смъкна дрехите си, а тя забеляза как тялото му проблясва на лунната светлина, коравото, но изящно тяло на божество. Сетне той се намери гол върху нея, а плътта му се притискаше към меката ѝ кожа. Устата му я обследваше, галеше я, опитваше вкуса ѝ на неподозирани, удивителни места. Майлин бе изцяло под властта му, но, странно — докато той пируваше върху нея със страстта на дълго отхвърлян любим, стенойки ниско, гърлено, тя почувства как в кръвта ѝ се надига женска сила, от която запламтява цялата. Джони я желаше толкова много, че бе готов да рискува всичко заради нея. Даже собствената си душа.

Майлин се къпеше в удоволствие. Лунната светлина падаше върху тях и ги осветяваше бледо. Майлин се превърна в кълбо от нерви и женственост и се отдаваше с цялото спотаявано през годините чувство. Сетивата ѝ се замаяха като от вино. Звучите, които издаваше, принадлежаха сякаш на другиго — леки стенания и викове, които се смесваха с влагата на езика му. И точно когато почувства, че вече не

може да устои на удоволствието, усети, че престава да се владее. Шокът я накара да вдиша дълбоко, да се бори с оковите си, да се хвърля към него в пристъп на блаженство, който я възнасяше високо в небесата.

Той се притисна към нея, тежък и пламтящ, а тялото му бе влажно от пот. Целуваше я с толкова любов, че тя се разтапяше от удоволствие. Сетне той прошепна в ухото ѝ:

— Майлин, моя любов. Вече си моя. Принадлежиш ми и тялом, и духом.

И той проникна в нея, така че блаженството секна в един вик на агония, който прозвуча в неземната нощ. Устата му покри нейната, погълна дъха и крясъка ѝ. Джони бе все още върху нея, целуваше нежно бузите, слепоочията, устните ѝ, галеше косата ѝ ласкаво, докато най-накрая се почувства желан. Сетне започна да се движи, отначало бавно, за да го почувства тя в себе си, голям и твърд, а сетне на тласъци, докато тя започна да се повдига по инстинкт, познат от незапомнени времена. Сигурен, че вече го е приела, той я облада, както винаги бе искал — болката бе вече само спомен, а въздишките ѝ още пареха в устата му. Сляха се под огромните каменни колони, прилични на стражи в нощта.

Майлин чувстваше, че у нея се надигат удоволствие и диво желание, любов и копнеж толкова дълбоки, че сякаш запълваха бездна. Бе не просто жена, а същество, погалено от божествен дъх. И се чувстваше също богиня, която най-последно се свързва с божеството от мечтите си. Беше изгубила себе си, а после се бе открила отново, обновена, преродена, защото душите им бяха политнали и бяха станали едно.

А звездите и луната, които ги обливаха във величествена светлина, заживяха вътре в нея, защото с Джони бяха станали част от среднощното небе, а радостта им бушуваше неудържима. Възможно ли бе, чудеше се тя, да се чувства толкова близка с друго човешко същество? Да се усеща част от него без начало и без край?

Джони изчака, докато главата ѝ започна да се извива и тя завика името му. Сетне отведе двамата им в един свят по свой образ и подобие, където нищо нямаше значение, освен невероятния съюз, който ги бе свързал завинаги.

ПЕТА ГЛАВА

Майлин се събуди, когато слънцето, изгряло сред огромните каменни колони, заблестя в очите ѝ. Почувства сутрешния хлад, но и нещо топло, което я обвиваше в прегръдката си. Ръцете на Джони. Бяха я обгърнали като щит, а тялото му стопляше влажната трева под нея.

Сетне бавно разбра, че двамата лежат голи в прегръдките си. Бяха заспали така, деца на вселената, под звездите, един в друг в кратките часове до зазоряване.

Повдигна се, за да го погледне как спи кротко до нея. Усети, че ръцете ѝ не са вързани. Не си спомняше той да я е освобождавал. Може би е изчакал, докато заспи. Вече свободни, дланите ѝ посегнаха към рошовата му коса и погалиха нежно копrienените кичури, както толкова бе искала предната нощ. Такова удоволствие, да може да го гали свободно, без пречки.

Джони сякаш не помръдваше. Ала когато тя го погледна в лицето, видя блестящите зелени очи да сияят кротко. Той се усмихна, усмивката на ирландското момче, което познаваше, доволна и щастлива, която я накара също да грейне. За един момент се почувства погълната от погледа му, сякаш той бе зелена необятност, в която се бе загубила. Джони се протегна и я прегърна нежно, а после я притегли към себе си, така че червеникавата ѝ коса ги покри като воал. Целуна я с жар и потъна сред устните ѝ, така както тя бе погълната в омаята на очите му.

— От толкова години очаквам да видя това — рече той и я отмести, за да може да положи тяло върху нея. — Да се събудя и отгоре да ме гледа усмихнатото ти лице — целуна я отново и тя почувства до бедрото си възбудата му. Пламна, когато си спомни предишната нощ — близостта, страстта, блаженството.

— Хич не съм за гледане след вчерашните подвизи.

— Не — отрече той и поклати глава. — За гледане си, и още как.

Той погледна пейзажа наоколо, освежен от росата и окъпан в слънчево великолепие.

— Ах, като че ли светът е обновен — възкликна той и бавно се изправи, докато тя следеше погледа му. Сутрешният хлад вещаеше някакво прераждане. Камъните отразяваха светлината. Двамата бяха на едно възвишение, заобиколени от поля със златиста трева, която потрепваше леко от ветреца. Като че ли този свят бе недокоснат от човешка ръка, а самата Майлин се бе преродила — и бе покръстена в една огнена нощ на сладостно опиянение.

Ала мислите бяха твърде нищожни пред такава утрин. Човек трябваше да се наслаждава на усещането, да вдишва дълбоко свежия въздух, да чувства вятъра в косите си и по цялото си тяло. Голотата ѝ, вместо да ѝ вдъхва срам, я караше да се чувства волна и свободна. Искаше да тича боса из тревата като фея, на каквато той я бе оприличил.

Скочи на крака и побягна, смеейки се. Чу го да вика след нея накъде е тръгнала и отговори весело, че отива при реката. От хълмчето бе видяла реката да я зове, извивайки се като змия на около две мили по-нататък. Полудяла от радост, Майлин тичаше с вятъра и се смееше, защото бе влюбена и изпълнена с обич, която вече не можеше да сдържа.

Сега всичко ще бъде наред. Наред, наред и пак наред!

Майлин усети, че Джони идва след нея, после я прегръща и я завърта, като я оставя без дъх сред смеха и щастливите крясъци. Почувства се отново като момиченцето, което си играе с приятеля си сред уиклоуските хълмове на рицари и феи, а той я освобождава от ужасните подземни дракони.

— Моят герой! — извика тя, както толкова пъти в миналото.

В очите му просветнаха спомени, като че тя бе възкресила нещо, което той отдавна бе потулил в съзнанието си. Прегърна я с усмивка, праметна я през рамо, както хиляди други пъти, и се затича към реката. Цопна вътре с всички сили. И преди тя да го предупреди да внимава, и двамата бяха във водата.

Викът бе сподавен от студения шок. Двамата се затъркаляха един през друг през ледената вода като хлапета и започнаха да се давят взаимно. Измъкваха се от водата със смях и бършеха капчиците от

очите си. Погледите им се срещнаха и те разбраха, че вече не са деца. Бяха мъж и жена. И само преди часове се бяха обrekli един на друг.

Майлин и Джони пристъпиха един към друг безмълвно и потънаха в страстна прегръдка. Той я целуна, занесе я на брега и я положи на тревата. За да вкуси от любовта ѝ, по-свободно от преди. Да я обгръща, като че ли никога не би я пуснал. Да прониква в нея и да я люби, както никоя друга жена преди.

Двамата лежах в прегръдките си, докато постепенно усетиха колко е студено наоколо. Конят ги бе последвал по своя воля и пиеше жадно от прясната вода в реката. Джони целуна Майлин по челото, сетне се вдигна и отиде до дисагите. Когато се върна, носеше дрехи. Ала това нямаше значение. Тя гледаше него и голото му мъжествено тяло. Не беше набит, нито прекалено як — по-скоро бе слаб и жилав, точно както тя харесваше, с много белези от безбройните битки по прокълнатите дъблински улици. С гордост, която накара сърцето ѝ да запее, го съзерцаваше как се приближава. Добре оформени рамене, твърди гърди над тънка талия. Силни ръце, изящни, но корави като камък, потрепващи мускули. Вени, набраздили като мраморни жилки мощните китки. Здрави дълги крака с косми, прилепнали към бедрата, които я караха да тръпне от желание. И накрая, обект на погледа ѝ както никога преди, символът на мъжествеността му, наполовина възбуден дори сега. Той ѝ изглеждаше прекрасен, със свой собствен характер. Като че ли цялата вътрешна мощ на Джони бе просто рамка за тази внушителна колона — истинският образ на един мъж.

Той усети как Майлин му се люблюва, усмихна се и ѝ подхвърли проста тъмносиня рокля. Когато тя се намъкна в нея, откри, че е твърде дълга, а деколтето бе тясно и притискаше плътно гърдите ѝ.

— Май, колко е хубаво да си отново тук, където ти е мястото. Трябва да ми обещаеш и се връщаме в Лондон.

Тя го погледна.

— Да ти обещаая?

— Да. Обещанието е свещено между нас, нали? Няма да нарушим нито една наша клетва.

Майлин все още нагласяше деколтето, за да прилепне по-добре към бюста ѝ.

— Какво обещание, мили мой?

— Че ще направиш разкритията веднага щом се върнем.

Тя замръзна.

— *Какво разкритие?*

Търпеливо, сякаш говореше на дете, той ѝ обясни, докато надяваше дрехи за път.

— Ще се върнеш при лорд Стенли и ще му кажеш, че си избягала от похитителя. И че си размислила за женитбата. Сетне ще намерим начин да направим разкритието.

— *Какво разкритие?*

— За лорд Стенли, естествено.

Сякаш луната закри слънцето и остави света в тъмнина.

— Но нали ти казах, не мога да направя това.

Тя видя изненадата в очите му, когато той я погледна. Тогава разбра. Бе приела, без да се замисля особено, че той ще изостави настояванията си относно плана на фенианците. И при Джони бе станало така. Бе приел, че понеже я е любил, тя ще забрави своите принципи и ще склони на зловеция замисъл.

— Затова ли ме съблазни с нежни думи и топли ласки? — попита тя толкова тихо, че вятърът като че погълна думите ѝ. — Затова ли поздрави новия ден с усмивка? Не заради любовта ни. А защото безогледно си предположил, че след като сме спали заедно, аз ще бъда толкова хлътнала, че няма да мога да ти откажа? Така ли е, а? Снощи не си ме пожелал заради самата мен. Просто си искал да ме спечелиш за каузата.

Той я гледаше напрегнато.

— Казах ти какво беше снощи. И все пак аз имам мисия. И ти си част от нея. Закле се и сега си призвана да изпълниш клетвата. Може и да е трудно, но това е положението. На война като на война.

— *Трудно?* — в ума ѝ нахлуха спомени. Лорд Стенли завежда шестнадесетгодишната красавица на първия ѝ панаир, където тя се натъпква със захарен памук. Лорд Стенли грейнал ѝ подарява расова кобила, която пръхти леко, докато Майлин я прегръща от радост. Лорд Стенли я чува как плаче през първата нощ, когато Джони и Дагет ѝ липсват до смърт, идва в стаята ѝ, сяда притеснен на леглото, поема ръката ѝ и казва нежно: „Моля те, не плачи, миличка. Надявам се да станеш моя дъщеря. Ние вече се имаме един друг, така че повече не бива да сме самотни.“

Лорд Стенли... човекът, който я обграждаше с повече обич от всеки баща... човекът, който искаха от нея да унищожи.

— Трудно? — повтори тя пламенно. — Това е отвратително! Ами ако някой заподозре *нас* като шпиони? Как да го сторя? Как можеш да искаш това от мен?

— Не знаеш какво говориш — отвърна Джони меко.

— Знам, и то много добре.

— Какво знаеш? Коя си ти? Момичето, което се закле, че ще пожертва, каквото е нужно, за да могат децата на нейната страна — децата, за които някога бе готова да умре — да растат силни и свободни? Или жената, която бе завладяна от враговете си?

— Завладяна? — изкрещя тя.

Той пристъпи към нея и я хвана нежно за брадичката.

— Да, Майлин. Завладяна. Те са ти размекнали мозъка. Не те обвинявам, момиче. Често се случва при тези обстоятелства. Хора сме. И често започваме да симпатизираме на възгледите на похитителите си.

— *Ти* си моя похитител — изръмжа тя.

Той се усмихна. Дръзка усмивка, която ѝ подсказа, че той не съжалява за нищо.

— Арогантен негодник! Искаш да продадеш душата ми, като играеш на нежности?

— Повече от нежности, доколкото си спомням.

Лицето ѝ пламна. Да вървят по дяволите той и мъжкото му самочувствие! Измамник!

Усети лепкавите остатъци от семето му по бедрата си. Вбесена, тя вдигна роклята над кръста си и се бухна във водата, като се изплиска цялата в усилието да го отмие.

— Тогава ми е жал за теб. Изгубил си си времето.

— Време имам — отговори той хладно, легна на тревата и се привдигна на лакти, докато я гледаше леко развеселен. Задъвка стръкче златиста трева и продължи спокойно: — Ако не склониш, ще те държа при мен, докато го сториш. Няма да е трудно, повярвай. И както си била завладяна от страхотните си английски приятели, така ще те завладея и аз.

— Така ли мислиш? — изсъска Майлин, като излезе от реката и спусна мокрите си поли към земята.

— Знам със сигурност. Колкото повече време си далеч от Лондон, толкова по-силно ще усетиш кое е правилното. Ще забравиш глупостите и ще си припомниш, в името на какво си се клела. И ако трябва да ти припомня всяко дете с треска, за което си се грижила, и всяко бебе, което е умряло в ръцете ти, кълна се в бога, ще го направя.

— Но това е гадно, Джони. Не ме интересува какво казваш. Няма да ме убедиш да предам един човек, пред когото се прекланям. Не и със сто стари истории, които да ми късат сърцето. И знаеш ли, защо, Джони? Това такива като теб не го разбират. Защото, веднъж да си изцапам ръцете с мръсотииите ти, каква надежда ще има за мен? За сърцето ми? За душата ми? За рая, Джони?

Той изплю тревата и скочи в миг.

— Какъв ти рай, когато Ирландия все още тъне в робство? Когато децата ѝ, които уж обичаш, гризат трева, докато ти обядваш с шампанско и хайвер?

Гласът му трепереше от гняв, ала това я вбеси още повече.

— Казвам ти, че не съм изоставила каузата. Казвам ти, че има и друг начин. Но вие, фенианците, не слушате, толкова сте жестоки, че усещате вкус на кръв по устните си. Няма да стане, разбери. Ще намеря друг път към мира в Ирландия. И когато успея, всички ще ми благодарите. Ако не сте мъртви дотогава.

Речта ѝ бе изпълнена с такава страст, че той я погледна, сякаш не я бе виждал преди. Накрая, докато тя стоеше пламнала пред него, се отпусна и рече леко:

— Значи посоката е към Бристол.

— Защо Бристол?

— Защото оттам има ферибот към Кардиф.

Тогавя Майлин разбра какво е намислил. Кардиф в Уелс бе крепост на ирландски поддръжници. Той искаше да я държи там, сред фенианците, докато отстъпи. Полазиха я тръпки. С Джони все имаше някакви оръжия. Не се съмняваше, че я обича, колкото и заблудена да бе любовта му. Щеше да се отнесе добре с нея. Ала фенианците, които не бяха влюбени в нея? Те щяха да направят, каквото е нужно, за да няма възможност тя да предаде добре обмислените им планове. А и си имаха методи за убеждаване, които можеха да размекнат и най-твърдите мъже.

Джони обаче каза, че фенианците я искат мъртва. Увери Дагет, че няма да ги допусне до нея. Не и докато самият Шеймъс Флин не му даде дума...

Тя замръзна. Всичко у нея като че ли секна, когато тя се взря в очите на Джони.

— И кой е в Кардиф? — попита предпазливо, като се ужасяваше от отговора.

— Шеймъс Флин.

Кръвта ѝ се смръзна в жилите. Да се опълчи срещу Джони бе едно. Също и безликите фенианци... но Шеймъс Флин! Като да застанеш пред самия господ в деня на Страшния съд. Не можеше да го допусне. Ако стигнеше до Уелс, бе загубена. Цялата ѝ сила и решителност не струваха нищо, пред яростта на Шеймъс Флин.

Трябваше да изиграе Джони. Да го накара да вярва, че ѝ е все едно. Ако той знаеше колко е уплашена, би могъл да го използва като смъртоносно оръжие.

Майлин се засмя презрително.

— Мислиш, че се страхувам от Шеймъс Флин, когато става дума за душата ми? И какво следва, когато и той не успее да ме склони, както съм сигурна, че ще стане?

Той сведе поглед. По лицето му като че ли пробягна срам.

— Тогава следва Ирландия и отец Ку.

Удар под кръста. И да устоеше на тъмната сила на Шеймъс Флин, тя знаеше — не по-зле от Джони — че няма да може да преглътне срама да застане пред отец Ку и да изповяда какво е направила. Почувства съмнение и уплаха. Ако отец Ку е одобрил плана на фенианците, значи този план не може да е грешен. Тя ли грешеше? Толкова висока цена ли бе лорд Стенли за хиляди животи?

Майлин си спомни за децата в „Света Колумба“, червенокоси и мили, които ѝ се усмихваха с невинна вяра в очите. Разчитаха на нея да се погрижи да са сити и стоплени. Как да застане пред тях? Как да обясни на тях, гладните, че на света има и други неща, важни точно колкото надеждата им за по-добро бъдеще? Неща, като честта например. Да отвърщаш на доброто с добро. Да не предаваш тези, които са повярвали в теб.

Но не бяха ли и фенианците повярвали в нея? Не се ли бе клел отец Ку, че тя ще им бъде гордост?

Не, точно там се целеше Джони. Да насади съмнение в ума ѝ. Да я обърка и тя да не може да мисли.

— Даже и ти не можеш да паднеш толкова низко.

Нямаше смисъл да се преструва. Той знаеше, че ако трябва да се срещне с отец Ку, това ще я убие.

Джони не бе помръднал. Просто стоеше и я гледаше. Ала в очите му имаше решителност.

— Казах ти, момиче. Ще направя, каквото е нужно.

И тя си спомни всичко. Какво видя онази сутрин в Тайбърн Хил. Твърдата решимост, безчувствеността, която фенианците бяха вдъхнали на Джони в името на каузата. И разбра както никога преди. Той нямаше да се спре пред нищо. Даже и ако трябва да я използва, а после да я унищожи.

Глупачка, изкрещя без глас тя. Глупачка си, да вярваш на хубавите му думи и да му паднеш като безмозъчна женичка в ръцете. Глупачка си да повярваш, че можеш да докоснеш каменното му сърце и да откриеш отново момчето, което познаваше и обичаше.

Спомни си онзи далечен ден в Дъблин, когато идваше от смъртното легло на детето на О'Брайън. *Поне имат семейство*, бе изплакала. И Джони, който я бе сграбчил и я бе накарал да го погледне в очите. *Ние сме твоето семейство!*

Забравил ли бе той всичко това? Толкова ли държеше на идеала, че можеше да я мами по този начин? Да я съблазни, така че тя да си помисли, че я обича и желае, а всъщност да е само средство за постигане на собствените му цели? Да я захвърли нанякъде, я на Шеймъс Флин, я на отец Ку. Тоест на вълците. Как може да го прави? Как може мъжът, който твърди, че я обича, да я използва така жестоко?

Горчивината я задушаваше и тя не можеше да проговори. Почувства в очите ѝ да се събират сълзи и гневно се обърна.

— Няма да го позволя — рече накрая, когато се бе овладяла. — Първо трябва да ме убиеш, за да ме заведеш в Кардиф, да не говорим за Ирландия.

— Не мисля. Смятам, че ще дойдеш по собствено желание.

— И какво те кара да мислиш така? — попита тя безстрастно, като дори не си даде труда да се направи на гневна.

Той се приближа зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Защото те познавам.

Майлин се отскубна и се обърна към него.

— Ако мислиш, че ще позволя това, значи не ме познаваш, както твърдиш.

— Ще видим. Междувременно, след като си толкова несговорчива, оставаш моя пленница. Надявах се да не става нужда, но ти не ми оставяш избор.

Той отиде до дисагите и извади въжето, с което ѝ бе вързал ръцете предната вечер.

Тя отстъпи — китките ѝ все още бяха изранени.

— Не, Джони. Няма нужда от това. Ще дойда.

Той я погледна строго.

— Ще обещаеш ли, че няма да се опитваш да избягаш? Помисли, преди да отговориш, момиче. Обещанията между нас са свещени. Помисли добре, преди да се закълнеш за нещо, което не можеш да изпълниш.

Майлин се чувстваше гневна и предадена, така че не можеше да го излъже. *Глупачка*, каза си отново и протегна ръце.

— Добре — рече той и започна да увива въжето. — Милото ми момиче, не ми я приятно да се отнасям с теб така. Но запомни. Ще направя, каквото е нужно.

Тя го погледна в очите с горчивина.

— И да не го знаех вчера, днес вече го знам.

В погледа му проблесна болка. Ала тя знаеше, че той ще последва зова на сърцето си, каквото и да стане. Така, за бога, щеше да стори и тя.

ШЕСТА ГЛАВА

Солсбъри. Средновековната крепост, която бе израснала между реките Ейвън и Уайли. Твърдина от ранната желязна ера, завладяна от римляните, а после и от саксонците, културно и религиозно средище на тукашните равнини. Все още носеше името Ню Сейръм от старите времена. Норманите бяха издигнали замъка на хълма, а после и катедралата — с най-голяма кула в цяла Англия — бе построена в далечината под нея. Градът имаше прави, перпендикулярни улици, а много от старите здания още се пазеха. Беше стар, красив и твърде оживен сред огромните, безлюдни равнини.

И на една крачка по-близо до Шеймъс Флин.

Пристигнаха, когато слънцето бе вече високо в небето. Майлин използва пътуването, за да скрои план за бягство. Не беше лесно. Не знаеше със сигурност какво е намислил Джони. Познаваше го обаче добре, бе прекарала часове с него в Дъблин, в дръзки планове как да измъкнат нещо за сиропиталището. Опита се да мисли напред, да предвиди какво ще се случи. Той се канеше да се качи на следобедния влак за Бристол — и тя нямаше намерение да му прави компания.

Джони сякаш усети плановете ѝ и я остави с вързани ръце, като я наметна, за да прикрие въжетото. Двамата водеха коня по каменните улици, а той вървеше зад гърба ѝ с изострено внимание. Пазарите гъмжаха от хора, търговците предлагаха плодове и зеленчуци, платове и прежди, панделки и шалчета, игли и конци, съдове, прибори и всичко за жените, понесли своите кошници. Децата играеха по улиците, докато майките им пазаруваха, удряха камъни с пръчки, замеряха се, с каквото им попадне, ритяха топки и пищяха, когато някой отбележеше точка. Куп духовници се омесваха с тълпата и убиваха времето, като говореха с майките, които се опитваха да осигурят прехрана на децата си. Ковачът спря да чука подковата и си обърса челото в ръкава, докато се поздравяваше с приятел.

Обикновен пролетен ден. Ала Солсбъри бе изолиран град, свързан с другите предимно с железницата. Когато двамата пътници

навлязоха в града на уморения си кон, хората спряха и ги загледаха.

Сетне Майлин чу Джони да проклина едва чуто. Малко момче с връзка вестници в ръка крещеше заглавието на първа страница:

— Булка отвлечена от олтара! Обществеността потресена! Принцът се кълне, че мистериозният бандит ще бъде съден незабавно!

Напевният му глас изпълваше целия площад.

А на самата първа страница се мъдреше портрета на Майлин, достатъчно точен, за да могат зяпачите да я разпознаят и да вдигнат тревога.

Джони я хвана за врата и наведе главата ѝ ниско над седлото.

— Главата долу — изръмжа — Само някой да види...

Заплахата увисна във въздуха. Ала той продължи, купи от момчето вестник, а тя скришом надзърна. Момчето я загледа. Надеждата накара сърцето ѝ да подскочи. Детето обаче просто се усмихна, поблагодари на Джони за монетата и продължи да вика:

— Булка отвлечена от олтара! Обществеността потресена...

Докато Джони разхождаше коня, Майлин усети как надеждата ѝ умира в пламъци. Момчето продаваше вестници, но не бе видяло портрета, който можеше да я спаси от орисията ѝ. Докато излизаха от града, тя оплакваше пропуснатата възможност и тайно проклинаше горкото момче.

Зад стените на града Джони скрива коня в галоп и се отправя към равнината. Когато стигнаха до една малка горичка, той спря внезапно и се зачете във вестника, който още държеше в ръка.

— Претърсват всички влакове — каза той неопределено, сякаш говореше на себе си. — Принцът е обещал да хване разбойника възможно най-бързо. Твоят *евентуален* жених заплашва с всички варварски наказания, които едно английско куче може да измисли. Пълен глупак. Трябва да бъдем по-внимателни. Не очаквах новините да се разпространят толкова бързо — той прочете статията, изговори фразата „червенокоса хубавица“ и замълча.

— А ти какво очакваше? Че Роджър, с цялото си влияние, ще стои и ще си ближе раните? Познавам го. Ще обърне цялата страна с краката нагоре, докато ме намери.

Джони отвратен хвърли вестника и слезе от коня.

— Скачай — заповяда той, целият отдаден на работата. Докато тя слизаше неумело с вързаните си ръце, той порови из дисагите и

измъкна момчешки дрехи.

Значи е дошъл подготвен. Не се изненада. Бяха обличали Майлин като момче при много акции в Дъблин, за да избегнат подозренията. Джони измъкна мърлява шапка, после бързо развърза китките ѝ.

— Измъквай се от тази рокля.

Би се възпротивила, но усети шанса си. Той не би могъл да я държи вързана, когато се качат на влака. Трябва да прави, каквото казва, да приспи вниманието му и да си отваря очите на четири за подходяща възможност.

Тя съблече роклята и дрехата падна в краката ѝ. Джони не бе донесъл бельо, така че остана гола. Очите му се присвиха, докато я оглеждаше, а тя почувства прилив на топлина. Пламна и се укори, че е глупачка. Той обаче разглеждаше тялото ѝ съвсем делово. После вдигна роклята и откъсна дълга ивица от полите.

Хвана я през раменете и я обърна с гръб към себе си.

— Не беше толкова пищна, когато го правихме за последен път — промърмори той. Сетне покри гърдите ѝ е ивицата плат и ги пристегна.

Тя изпищя, но когато той ѝ заповяда, бързо навлече старите момчешки дрехи. Джони ѝ подаде шапката.

— Добре. Можеш да прибереш косата си под шапката или ще я острижа. Избирай.

Гневна от високомерния му тон, Майлин взе шапката и натъпка червеникавите кичури вътре. Той я дооправи безстрастно, като прибра и останалите коси, за да не се вижда нищо.

Качиха се отново на коня и се върнаха към града. Точно преди да влязат, Джони спря, слезе, смъкна и нея, метна дисагите на раменете си, скрита коня и той се отдалечи.

— Някой ще го намери и ще се сметне за щастливец — рече той, но гласът му бе далечен. Цялата му енергия бе съсредоточена върху предстоящата задача.

Докато влизаха през градските порти, Майлин се разтрепери от вълнение. Само още няколко минути и ще намери начин да избяга. В тълпата на гарата може лесно да се измъкне и да се изгуби, да намери полицаи и да поиска помощ. Джони не можеше да си позволи да прави

сцени. Трябваше да играе спокойно, да я остави да избяга и да мисли какво да прави, когато тя се качи на влака за Лондон.

Влакът бе вече на перона, а парата излизаше на платформата, така че дамите, които се качваха в каретите си отвратно придърпваха поли. Джони спря далеч от тълпата и бързо огледа обстановката. Погледът му се спря на стражаря, който обхождаше с вестник в ръка и се взираше в лицата на качващите се. Надеждата на Майлин нарастваше, ала Джони я прониза с поглед.

— Да не си посмяла да си отвориш устата — предупреди я той през зъби. — Ще купя билети и ще се качим на влака възможно най-тихо. Гледай в земята.

Въпреки че бе решила да не се издава, тя отвърна на погледа му, като че го предизвикваше да я спре, ако може. Той внезапно я сграбчи с желязна хватка за лакътя, причинявайки ѝ болка, въпреки дебелилото мъжко палто.

— Предупредих те, скъпа моя. Ако нададеш вой, ако се опиташ да избягаш...

Гневът ѝ я направи дръзка.

— Какво ще стане? — подразни го тя.

Той ѝ отправи напрегнат поглед. После с метален глас ѝ каза:

— Ще се предам. Ще им кажа, че аз държах *отвлечената булка*. И знаеш ли какво ще направят, Майлин?

Тя почувства как надеждата се стопява в безпощадността на погледа му.

— Ще ме убият. Ще ме обесят, като две и две четири. И тогава, моя малка бунтовнице, Шеймъс Флин ще те преследва като всички дяволи от ада и няма да има кой да те защити от яростта му.

— Блъфираш — процеди тя. — Сам няма да паднеш в капана.

— Хайде де! — ръката му стегна още пулсиращото ѝ рамо. — Какво ще струва животът ми, когато Шеймъс Флин научи, че съм се провалил?

Кръвта ѝ се смрази и тя потрепери, като че пронизващ зимен вятър облъхна голата ѝ кожа. Не бе помислила какво ще направят фенианците на Джони. Но бе твърде ценен, за да се пожертва...

— Помни ми думата — предупреди я той отново. — Ако опиташ дори веднъж да ми избягаш, в името на всичко свято, моят живот ще бъде в ръцете ти.

Тогава Майлин разбра, че Джони е искрен. Това не беше игра. Работата бе на живот и смърт, и той рискуваше не по-малко от самата нея. Щеше да се предаде, а в ръцете на властите за него нямаше надежда. Роджър и лорд Стенли щяха да се погрижат да бъде обесен незабавно.

Сетне тя почувства бяс както никога преди. Да върви по дяволите! Той знаеше, че тя не може да подложи живота му на риск. Едно е да му се противопоставя. Да го хули и да се опитва да избяга. Ала да стои и да гледа как той виси на бесилото, а цял Лондон се весели...

Обичаше го. Това бе най-страшното. Поне да не беше така — да обичаше Роджър колкото Джони. Можеше да се отърве от похитителя си и да остави нещата в ръцете на фортуна. Той обаче осъзнаваше чувствата ѝ — бе паднала най-глупашки в капана. Признавайки любовта си, тя му бе дала най-силното оръжие.

Опита се да си представи как ще се омъжи за Роджър и ще си спомня всеки миг *до края на дните си*, че е причинила смъртта на най-скъпото си същество. Оръжие. Жестоко оръжие. И той ще го използва срещу нея, както и нежните ѝ чувства, и непреодолимото ѝ желание, за да я пречупи — това ѝ се струваше най-страшното предателство.

В този момент го мразеше. Ала го погледна в лицето, припомни си как изглеждаше на лунна светлина под сенките на огромните камъни... припомни си любовта и пламенното желание, които светеха в зелените му очи... и осъзна, че не може да му причини зло.

— Върви по дяволите, Джони — промърмори тя през стиснати зъби. — Да се пържиш в ада дано.

— Не мислиш ли — прошепна той гневно, — че вече съм там? Прокълнат, защото жената, която обичам, отива при друг? Прокълнат да върша ужасни неща, защото тя престъпва клетвата си към всичко свято на този свят? Прокълнат, защото въпреки всичко я обичам и не мога да позволя да я наранят?

— Но ти ме *нараняваш*, Джони. Не виждаш ли? Нараняваш ме както никой друг досега.

Тя не можеше да понесе болката в очите му — отражение на собствените ѝ мъчения. Той прикри всичко с пламъче гордост, обърна се и я остави. Зае място пред гишето и купи билетите с мрачна решимост и изпънато тяло, като че се опитваше да контролира едно

чувство, тъй силно, че заплашваше цялата му мисия. Докато Майлин чакаше, стражарят обърна посоката и мина покрай нея. Огледа парцаливите ѝ работнически дрехи. Една дума, един жест и щеше да бъде свободна. Устните ѝ се разтвориха, но тя осъзнаваше поражението си и знаеше, че няма да издаде и звук.

Когато Джони се върна, стегнат като бастун, пламтящ от едва прикрит гняв, тя сведе поглед смирено към земята и двамата се качиха на влака.

Композицията се отправи на запад, приближавайки се към Бристол с всяка минута. Майлин седеше до Джони, нервна и неспокойна, и копнееше да стане и да се поразходи. Ритъмът на колелата сякаш закрепваше в ума ѝ ужасната цел на пътуването. *Бристол... Бристол... а после с ферибота до Кардиф...*

А в Кардиф, Шеймъс Флин. Какво не би дала да избегне тази среща! Какво да направи? Не можеше да избяга от Джони на английска земя. Вярваше, че той ще се предаде и ще се жертва за свободата на Ирландия. Така учеха фенианците. Трябва да си готов да умреш за свещената кауза. Един светец и мъченик струваше колкото хиляди войни. Джони, обесен от английските тирани, щеше да събуди подкрепа и вяроност, за каквато фенианците можеха само да мечтаят. *Той умря за нас, щяха да кажат. А ти? Ще се жертваш ли за Ирландия, както го направи блаженият Джони?*

Даже Шеймъс Флин щеше да бъде засенчен.

Не, тук не можеше да се действа. Но в Кардиф... какво ги интересува уелските власти? В Уелс имаше достатъчно съчувствие към ирландските тегоби, така че щяха да си затворят очите. Значи Кардиф ще е. Ще изтърпи влака и ферибота и ще избяга в Кардиф. Ще бъде свободна, а Джони ще бъде в безопасност.

Влакът бе малък, без първа класа, така че седнаха във втора. Вагонът бе полупразен, имаше предимно търговци, заровили глави във вестници, докато пътуваха към дома. Майлин виждаше портрета си по всички първи страници.

Един човек с рунтави мустаци отсреща оглеждаше любопитно красивия мъж в костюм за езда с дисаги на коленете и опърпаното момче до него. Странна гледка, няма що.

— Хубав ден, а? И слънчев като за април.

Джони кимна недружелюбно и отвори вестника, като се престори, че чете.

Човекът се наведе.

— Виж, приятелю. Не че е моя работа, съвсем не. Но не можеш ли да облечеш слугата си по-добре?

Джони спря да „чете“ и го изгледа смразяващо. Натрапникът вдигна ръка помирително.

— Не се обиждай, добри човече. Казвам го, защото съм търговец. Имам магазин в Бристол, между другото. И ще ти бъда благодарен, ако ми позволиш да облека момчето ти. Ще го пременя за половината на това, което ще платиш в града. Гарантирам.

Той протегна ръка. Вместо да я поеме, Джони се приведе в престорена кихавица.

— Що за обноси, приятелю — започна той на безупречен английски, — търгуваш с джентълмени, преди да си се представил, както му е реда?

Мустакатият се изчерви до уши.

— Съвсем не, милорд. Сгреших. Просто... с този костюм за езда не можеш да разпознаеш кой е джентълмен и кой — не. Не съм искал да ви обидя.

Джони продължи да чете, като прикри с вестника лицето си. Ала Майлин забеляза, че човекът продължава да гледа любопитно. Съжаляваше за добрата сделка. Трябваше да признае, че фенианците са обучили Джони добре. И дванадесето поколение член на парламента не би се справил по-умело.

Ала тя си мислеше за друго. Няма да е толкова лесно да му избяга. Трябваше да се престори на покорна, каквато не беше. Да го накара да мисли, че е толкова уплашена от думите му, че ще го придружи пред Шеймъс Флин. И когато той най-малко очаква... когато бъде абсолютно убеден в примирението й... щеше да действа.

И все пак имаше риск. Веднъж избягала от Джони, трябваше да намери начин да се върне в Англия. Ако Шеймъс Флин бе в Кардиф, не би трябвало да е сам. Един беглец, който не може да се показва, трябва винаги да има шпиони — очи и уши. Пристанището щеше да е пълно с фенианци. Веднъж да я разкрият, щяха да я преследват до последно. А ако я хванат... не й се мислеше какво ще направят. Избяга ли от

Джони, губи и закрилата му. Щяха да се разгневят еднакво и на двама им. Не можеше да разчита на него повече. Измъкне ли се, остава сама на себе си.

Ала трябваше да опита. Защото ако фенианците се доберяха до нея, друг шанс нямаше да има.

Почувства внезапен прилив на страх. Избърса зачервеното си лице и дръпна шапката назад. Толкова ѝ беше горещо в дебелия палто, че не можеше да диша.

Огледа се. Трябваше да пропъди тези мисли, да разсъждава хладнокръвно. Знаеше какво трябва да направи. Ако мисли за мрачните перспективи, ще се уплаши и ще спре. Не можеше да си позволи да се страхува. Трябваше да е спокойна и да действа по план, пък да става, каквото ще. Трябваше да е готова да използва Джони, точно както той използваше нея.

Майлин случайно улови погледа на търговеца отсреща. Струваше ѝ се, че я гледа странно. Внушава си. Не е добре.

В усилието да се съсредоточи погледна през прозореца към земите отвън. На запад се виждаше залезът. Приближаваха Бристол. Не оставаше много.

Търговецът стана и се отправи към дъното на вагона, явно за да ползва тоалетната, преди да пристигнат. Майлин си помисли бегло да направи същото, за да се поосвежи. Лицето ѝ бе потно, а главата пулсираше в дебелия шапка. Тя се избърса и почувства един кичур, който бе паднал, когато бе дръпнала шапката си.

Мъжът се втренчи. И си спомни думите: „червенокоса красавица“.

Нямаше време за губене. Влакът спря със скърцане, а пътниците политнаха напред. Чу как задната врата се отваря и някой изтичва вътре. Хвърли поглед назад и видя как мустакатият търговец води кондуктора и още трима мъже напред.

Разкрити!

Джони скочи. Сграбчи Майлин и я повлече по пътеката. Отвори вратата с трясък и бутна спътницата си. Тя се приземи на полето до релсите. След миг той бе до нея, вдигна я и я повлече, докато виковете на мъжете ги следваха.

СЕДМА ГЛАВА

Спряха до една ферма. Далеч напред се виждаха ратаи, които привършваха работата си. Когато обаче влакът спря, работата също секна. Тружениците се зазяпаха, а надзирателят им, качен на кон, препусна към тях разтревожен, да види какво става.

Джони наложи на Майлин такава крачка, че тя се задъхваше, докато бягаше, краката ѝ потъваха в калта, а коленете ѝ изтръпваха все повече с всяка стъпка. Усети, без да се обръща, че преследвачите са по петите им. Чуваше ги опасно близо как се потят и викат на надзирателя да пресрещне бегълците. Усецаше, че не може да бяга по-бързо, че краката ѝ ще я изоставят и ще се строполи по очи. Ала Джони я влачеше напред, така че нищо не можеше да се направи.

Още петдесетина метра. Тя усети намеренията му и се втренчи в надзирателя, който идваше срещу тях. Дробовете ѝ сякаш щяха да се пръснат от усилието да вдишва. Уплахата пулсираше във вените ѝ.

Двайсет метра. Преследвачите напредваха. Сигурно бяха на петшест метра, окрилени от чувството за дълг и от гнева.

Още малко... още крачка...

Надзирателят спря. Майлин видя как устните му мръдват и той пита за какво е шумотевицата. Още съвсем малко. Джони отпусна ръката ѝ и заобиколи коня въпреки протестите на ездача. Сетне беглецът скочи леко върху гърба на животното, удари надзирателя по главата и онзи се строполи на земята в безсъзнание. Уплашеният кон се дръпна, докато Джони хващаше, юздите. Той отпусна стремената, погледна Майлин и извика: „Качвай се“.

Тя стоеше, без да помръдне. Звукът на тичащите хора се приближаваше, а виковете отекваха в ушите ѝ. Хвърли поглед назад и видя как преследвачите стигат почти до нея. Умът ѝ замря. Ала инстинктът взе връх. Трябваше просто да остане на място и тези хора щяха да я измъкнат от Джони. Ще бъде свободна. А той ще трябва да бяга и да я изостави.

Погледна мъжете. После се обърна и веднага разбра грешката си. Очите на Джони горяха и ѝ заповядваха без думи. Отчаяният поглед на човека, когото обичаше. Поглед, който повтаряше заплахата, отправена по-рано.

Ще се предам...

Той нямаше да избяга. Беше готов да се предаде. И в този момент на просветление тя разбра, че не може да го стори. Не може да се възползва от тази възможност.

Майлин светкавично се окопоти и, докато Джони обръщаше коня, се затича и скочи зад него, избягвайки на сантиметри протегнатите ръце на спасителите си. Още не се бе качила съвсем, когато той пришпори коня и препусна в галоп през полето, а тя се хвана за кръста му, за да не падне.

Яздеха дяволски бързо, като тъпчеха житата, а виковете се отдалечаваха все повече. Джони не спираше, а галопираше с невъзможна скорост, подминаваше ферма след ферма и увеличаваше разстоянието между тях и евентуалните преследвачи. Небето притъмняваше, светлините на къщите прелитаха като в мъгла, топли и примамливи, но недружелюбни към бегълци като тях.

Майлин не разбра колко дълго препускаха. Звездите примигваха, а луната изгря — пълна и ярка. Фермите започнаха да се разреждат, докато накрая двамата се озоваха сред откритото поле, без надежда за убежище.

Изведнъж в далечината изникна силует, черен и зловец. Джони забави коня и се приближи предпазливо през буйните жита. Когато стигнаха съвсем, видяха развалините на отдавна изоставена плевня, а до нея — следи от рушаща се стара ферма.

Джони слезе от коня и запристъпва предпазливо. Влезе, после отново излезе, като си бършеше ръцете.

— Безопасно е — каза той.

Майлин изхлузи схванатото си тяло от коня и се замисли за думата. *Безопасно*. От какво? Беше близо до безопасността и я остави да отмине. Заради една заплаха към най-съкровено кътче на сърцето ѝ.

Вътре Джони, намери ръждясал фенер и след малко успя да го запали. Пламъкът обви с мека топлина суровата обстановка. Плевнята бе задръстена от ръждясали инструменти, валяха се дъски, а звездното

небе се виждаше през дупките на покрива. Докато Джони завързваше коня и му слагаше сеното, което намери, Майлин се строполи в един куп слама напълно изтощена.

След като се оправи с коня, той пусна дисагите на земята и прилегна уморено до нея. Извади твърд хляб и бутилка вино, отвори я бързо и ѝ я подаде. Тя отпи голяма глътка и усети как течността я затопля и успокоява малко, туптящите ѝ мускули.

Двамата ядяха мълчаливо, тъй като не знаеха какво да кажат. Майлин усещаше остро присъствието му до себе си, мъжкото му ухание, всяко движение на дългите пръсти на ръцете му, докато чупеха хляба и поднасяха хапките към устата. Плевнята, на средата на пустошта, изглеждаше смълчана и уютна в нощта. Напрежението на Майлин изчезваше от виното, а очите ѝ обгръщаха сламата под нея — тяхното легло за тази нощ.

Двамата щяха да прекарат нощта пак заедно, далеч от целия свят.

— Добре се справи — рече Джони накрая. — Помислих си за миг, че може да ме...

— Да те оставя да умреш?

Той не отговори, но тя сякаш усети как лицето му притъмнява от срам.

В неудобството на тишината, тя се измъкна от палтото и го остави настрана. После свали омразната шапка от главата си. Косата ѝ се разпиля по раменете, златисто медна в светлината на фенера. Тя прокара пръсти през кичурите, разтривайки пламналата си глава, и въздъхна с облекчение, почувствала се отново свободна. Тогава забеляза Джони, който бе приковал поглед в китките ѝ.

Той посегна и взе ръцете ѝ в своите, после започна да масажира нежно червените ивици по нежната плът — там, където въжето я бе притискало предната нощ.

— Ах, Майлин — изстена той. — Защо трябва да е така?

Гласът му потрепери от съжаление. Тя го погледна и видя в очите му страдание и желание, които разкъсаха сърцето ѝ. Бе способен на всичко, за да я облекчи. Изпитваше толкова мъка, колкото и тя. Борбата не бе по тяхно желание.

— О, Джони.

Той я притегли към себе си и започна да я целува отчаяно, докато ръцете му галеха косата ѝ. Пръстите му заместиха нейните и започнаха

да разтриват главата ѝ така, че цялото напрежение отлетя и отстъпи място на блаженство и желание. Тя се отпусна, тялото ѝ се успокои, а устните ѝ се разтвориха под неговите, защото нямаше воля да ги държи затворени.

Женствената ѝ същност се бе устремила към него. Ала умът ѝ виждаше и златния шанс. Ако само можеше да го убеди, че съдбовната им любов е по-силна от всичките му планове...

Тя обгърна лицето му с ръце. Погали нежно бузите му и го погледна в очите.

— Джони, любов моя. Няма нужда от зло между нас. Ти искаш да се съединим блажено, искам го и аз. Можем да го направим, Джони. Ти и аз. Заедно. Можем да открием как.

— Как — простена той, като я притисна към себе си, — когато сме толкова далеч от началото?

— Трябва да ме послушаш, Джони. Поне веднъж, любов моя, чуй какво казвам.

Ръцете му се стегнаха около нея, той държеше Майлин толкова притисната, толкова близко, че тя чувстваше ритъма на сърцето му, усещаше как гръдният му кош се издига и спуска към гърдите ѝ, докато едва поемаше дъх. Ала той не я отхвърли, така че тя бавно, шепнешком, продължи:

— Ти ме мислиш за предателка, защото съм била съблазнена от англичаните. И си прав, до известна степен. Живяла съм сред тях и това ми се отрази по начин, който никога не съм подозирала. Едно време ги мразех точно като теб. И все още мразя желанието им да държат родината ни поробена. Но, Джони, ние можем да се поучим от тях така, че да станем по-силни. Виж какво са постигнали. Тази страна е била изостанала и земеделска, а по времето на Виктория се е превърнала в най-могъщата промишлена сила, която светът някога е познавал. Придвижили са се от селата към градовете. Увеличили са населението си два пъти. Сега държавата е млада, пълна с енергия и желание за прогрес. С промените идват и проблемите. Бедност, пренаселени градове, мръсотия и болести. Ала ние се оплакваме на чашка, докато те са се захванали за работа. Реформите, които са предприели, са направо смайващи. Преустроили са фабриките, така че в градовете да цари чистота и здраве. Когато се появи проблем, реформаторите решават какво трябва да се направи и налагат промени

към по-добро. Построили са железници, по които въздиша целият свят. И всичко това за кратко време. Превърнали са хаоса в ред.

Аз се възхищавам на енергията, на трудолюбието и решителността им. Знаеш добре какво чувствам към Ирландия. Как изглеждаше, като че сме единствените, едва шепа хора, които се стремят да подобрят нещата, докато останалите или напускат, или оплакват хала си. Помисли, Джони, какво могат да направят това трудолюбие и редът за Ирландия. Плачем и живеем с мъртвешкия вид на изчезваща раса, проклинаме съдбата и оставяме на другите да се справят с проблемите, които могат да унищожат всички ни. Англичаните, с всичките си недостатъци, преодоляват трудностите с енергия, решителност и мисъл за общото благо, от които няма да е зле да се поучим. И не чрез насилие, а чрез интелекта си и желанието да работят упорито.

Той целуваше шията ѝ и тя трепереше цялата.

— А ти, Джони, имаш шанс, който никой никога преди не е имал. С целия си талант и знания, ти можеш да сториш чудо за земята ни. Видял си и двата свята. Можеш да помогнеш на Ирландия истински, не чрез насилие, а като използваш положението и влиянието на лорд Уитни. Имаш опита. Познаваш улиците на Ирландия, знаеш от какво се нуждаем. А напоследък опозна и лондонските салони. Можеш да впрегнеш силата си и да помириш Англия и Ирландия.

Ръцете му отново бяха в косите ѝ, разтриваха, размачкваха, така че тя трябваше да направи усилие, за да събере мислите си. Вълшебни ръце. Те заплитаха магията си и я отдалечаваха от целта, съблазняваха я да се отърве от мислите и просто да чувства. Тя пое въздух и събра сили за последна схватка, преди окончателно да разбере, че е загубила.

— Трябва да говорим с лорд Стенли. Мислих за това, Джони. Смятам, че ще разбере, ако му се доверим. Той е добър човек. Обича справедливостта. Но е рожба на едно друго време. Ако му обясним как се чувства народът ни, какво мисли, колко е различен от английския по характер и нужди, знам, че ще го убедим. А с помощта на толкова влиятелен човек...

— Ухаеш толкова хубаво — промълви той с лице в косите ѝ. — Както никоя друга жена.

Дали не се предаваше? Не можеше да каже. Ала ръцете му я караха да се чувства слаба и трепереща. Усещаше, че ще се разтопи

напълно, докато думите се губеха в неговото желание. Можеше само да диша. Звукът на собственото ѝ вдишване, дълбоко и тежко в тишината, като че ли изпълваше пространството.

— Джони, моля те... заради Ирландия... заради нас двамата...

Не знаеше как се случи. Но в следващия миг вече лежеше под него, а дрехите ѝ падаха една по една, сякаш сами, под опитните му, настоятелни ръце. Майлин почувства известна надежда, когато той се приближи до голата ѝ плът. Сигурно е бил трогнат от молбата ѝ. Сигурно устните му върху нейните подсказваха, че иска да опита.

А сетне всички хитрости изчезнаха от ума ѝ. Тя бе отново жена в ръцете на любимия мъж. И нищо друго нямаше значение.

Изведнъж той се промени. Отчаянието светкавично се смени от решителност, която грейна като пламък в очите му. Той я притегли към себе си, обхвана главата ѝ и я целуна грубо, като отне дъха ѝ. Бе искала да го съблазни — Майлин вече го разбираше — да го подчини чрез силата си, да го подтиква да я желае повече от всичко на света. Ала усещаше замаяна, че всъщност тя самата е покорената. Целувката му бе неопишуемо преживяване. Целувка на завоевател. Гореща, задушаваша, пламтяща, тя не искаше позволение, а изискваше отговор, отнемаше волята ѝ и я възпламеняваше в едно диво желание. Под атаката на търсещите устни, на пламтящия език, Майлин почувства, че именно тя е съблазнената, покорената от една сила, по-голяма от нейната собствена. Почувства как се разтапя в него, как устата ѝ жадно поема вкуса му, а стенанията излизат безпомощно от гърлото ѝ.

Точно това искаше да стори с него. Да го съблазни, да го размекне, да го прикотка на своя страна. Защо обаче изведнъж почувства, че атакуваната е именно тя?

Когато Джони повдигна глава, тя усети замайване и остави очите си затворени, за да изчисти съзнанието си и да възстанови равновесието. Ала Джони обхвана лицето ѝ с две ръце и го повдигна, вглеждайки се втренчено в нея. Тя отвори бавно очи и видя как зеленият взор я изгаря отвътре и съзира всичко — объркването ѝ, усилието да се контролира и всеобхващащата възбуда. Устните му се разтегнаха в разбираща усмивка — той сякаш усети плановете ѝ и я предизвика.

Беше като игрите, които играеха като деца. Кой ще надмине другия и ще спечели наградата? Залозите обаче бяха по-големи от

всякога.

Майлин прие предизвикателството. Повдигна ръце към ризата му и я разтвори с дръзка увереност, твърде различна от тръпнещите въздишки. Гледката на оголената му гръд я възбуди невероятно. Тъмните косми покриваха тялото като броня и тя ги докосна плахо. Сетне прилепи устни към зърното му, както той самия предишната нощ, взе го в устата си и го засмука, докато чу удивената въздишка, а после и ниското стенание от дълбините на душата му, като че тя го бе възбудила и възхитила точно както той нея преди. Погали с пръсти другото му зърно и почувства как то се втвърдява под ласката ѝ.

— Господи! — възкликна той, дишайки накъсано.

Ръката ѝ тръгна към колана му. Тя го разкопча, разтвори панталона и, вече с две ръце, го плъзна надолу, така че да го вижда целия.

Мъжествеността му изглеждаше огромна, ала не размерът бе толкова впечатляващ. Пред нея се разкри, изпъкнала и твърда, колона от сила и желание, набраздена с множество красиви венички. Не бе и мечтала, че под небето съществува нещо толкова прекрасно, толкова изтънчено оформено, произведение на изкуството от плът и кръв.

Почувства се безсилна под властта му. Желаше го толкова много, че това разтърси самите ѝ устои. Бавно, свенливо, тя се спусна надолу и го пое в устата си.

Беше толкова голям, че я изпълни изцяло и ѝ спря дъха. Усещаше как се издига и тласка във влажната кухня. Почувства невероятна наслада, че го поема за пръв път в това най-интимно свързване. Никога не бе вършила нещо подобно, ала бе завладяна от някаква първична нужда. Убедена бе, че трябва да го поеме в устата си или да умре.

Усещането я отнесе сякаш в друг свят. Времето спря. Пое го целия в устата си и това ѝ харесваше така, че би продължила да го смуче през цялата нощ. И когато усещаше как той се втвърдява, пулсира, тя осъзнаваше, че и нейната сила нараства.

Той също го чувстваше. Стори му се опасно да се предаде на устните ѝ. Отдръпна се от езика ѝ и я бутна в сламата, а сам той легна върху нея, за да възстанови властта си.

Джони разтвори с коляно краката ѝ широко, а сетне проникна в нея като остър меч. Влизаше на тласъци, но не внимателно, както предната нощ, а с правото на човек, който не се нуждае от повече

позволения. Взе я като награда, като нещо, което е спечелил. За да ѝ покаже какъв забележителен противник е бил в тази надпревара на волите. Целуваше я с яростна мощ, впиваше устни в нейните и ѝ отнемаше и последните останки от контрол. Ала не бе помислил колко прекрасно ще е чувството, когато двамата се сливаха, като че бяха създадени един за друг. И докато той проникваше в нея, главата му се отметна назад сякаш сама в сладка агония. „Любима моя“, простена той сякаш от болка.

Когато чу тези думи на отчаяние, Майлин почувства, че силата отново я обхваща въпреки майсторството му. И с всеки замайващ тласък усещаше, че той се предава. С ръце в косите ѝ, вкопчени, като че искаше да задържи лунни лъчи, убеден в неизбежното си поражение, той проникваше със силата на завоевател, който знае, че сам попада в плен.

Тогава тя се засмя със смях радостен и свободен, и се подигра на целия спектакъл, защото бе ясно, че двамата се желаят неудържимо. Той отвърна по достойнство, с брутална мощ, която заличаваше извиненията и устояваше на всичко. Майлин почувства как пламва. Ръцете ѝ сграбчиха сламата под главата ѝ, за да върнат усещанията. Зъбите ѝ се показаха в яростен вик на удоволствие, като на лъвица, обладана без противене. Почувства отново, че разцъфтява, като че женските чарове, които бе използвала, бяха превърнали тялото ѝ под страстта на Джони, в храм за поклонение. Разтапяше се под него, а той я облада още по-мощно. Не познаваше жена, способна на такова страстно отдаване, която да го използва, за да стане още по-силна.

Влизаше в нея на тласъци, после се отдръпваше и проникваше още по-надълбоко. Когато приближи върха, увеличи още повече силата и бързината, и наруши собствения си ритъм, докато кръвта във вените му го подлудяваше. Майлин също се унесе в пулсирането му и загуби всякаква представа коя е и спомен за по-раншните си планове.

Скоро двамата лежаха упоени в прегръдките си, влажни от пот и дишащи на пресекулки. Когато се върна на този свят, тя се почуди какво се бе случило. В ръцете на Джони се бе превърнала в нещо, което не знаеше, че представлява — жена, изтъкана от страст и огън, способна да се отдаде свободно, без ни най-малко чувство за вина. Древна душа, която вижда колко безсмислени са взаимните обвинения, когато силата на природата утвърждава себе си в самия живот.

Прегърна го и почувства как топлината на тялото му се слива с нейната.

— О, Джони — прошепна тя все още в омаята на страстта. — Не е ли по-добре така?

Той се повдигна бавно и я погледна със замъглени очи. Устните му се изкривиха в лека, скептична усмивка.

— По-добре? Да те имам ли, моя съблазнителко? Наистина, по-добре е.

— Не, имам предвид да се разбираме така добре.

— Разбирането между нас се състои в това, че както и двамата знаем, ти се опита да ме привлечеш на своя страна — той вдигна рамене. — От опит глава не боли. И аз опитах. Сега сме квит отвсякъде.

Тя седна и го отблъсна от себе си.

— Искаш да кажеш, че не си чул нито една моя дума?

— Чух ги. Но това са само думи, миличка. Откога думите решават нашите проблеми? Права си да казваш, че ние, ирландците, сме издумали достатъчно приказки. Дошло е време за действие. Знаеш го не по-зле от мен. Няма начин да се доверя на твоя свещен лорд Стенли, няма. Единственият начин Ирландия да се освободи, е с кръв.

Тя се бе втренчила в него удивена.

— Значи прие, каквото ти предложих, без изобщо да...

— Ще приема с удоволствие, каквото предложиш и когато го предложиш. В крайна сметка аз съм мъж, а и те обичам достатъчно. Нямам сила да отхвърля такъв дар. Но ако смяташ да ме умилостивиш със сладки усмивки...

Джони не довърши. Майлин се хвърли към него, блъсна го и той се преви.

— Лъжливо копеле! — изкрещя.

— И кога по-точно те излъгах? — попита той, като разтриваше гърдите си. — Може би когато и ти прие любовта ми миналата нощ, без намерение да се предаваш. Не че ти натяквам. Ти си имаш възгледи, имам си и аз. Но след като аз не мога да те убедя, идва ред на Шеймъс Флин, както е по план.

— А ако грешиш? — предизвика го тя.

Той я погледна сериозно, без предишната подигравка.

— Това продължи твърде дълго. Вече не е въпрос какво е правилно или не. Въпросът е какво да се направи.

В този момент тя осъзна колко дълбока е пропастта, която ги разделя. Правилно, грешно — сега за Джони това бяха само думи. Той се стремеше единствено към победата. На това го бяха научили фенианците, да постига целите си, независимо от средствата. Ала думите значеха много за нея. Може и да е мекосърдечна, както я обвиняваше често. Ала знаеше със сърцето си, че планът на Шеймъс Флин е погрешен. И още по-лошо, някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че това е опасно. Със сигурност, опасно за нея. Но и за Джони. Опасно за всеки, който се изпречи на пътя на Големия план.

Тя трябваше да се бори с тях с всички възможни средства. Защото залозите бяха по-големи, отколкото бе осъзнавала. Беше се превърнала в боец, не по-лош от всеки фенианец. Ала вече не се бореше и не бе готова да умре за Ирландия. Беше по-важно от всяка страна, идеал или начин на живот.

Бореше се за душата на Джони.

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин Майлин се събуди от шума — някой се разхождаше из плевнята. Скочи разтревожена, като помисли, че преследвачите са ги открили. Ала бе просто Джони, който местеше ръждясалите инструменти, за да открие какво има отдолу.

— Какво правиш? — извика тя остро, заради внезапната уплаха.

Той спря и се обърна към нея. Бе облякъл отново костюма на джентълмен с изискано бомбе на главата, смайващо красив на светлината, която се процеждаше през дупките на покрива.

— Трябва да се предрешим — рече той делово. — Ще ни търсят. Може и да са се сетили, че ще опитаме да се качим на ферибота. Докато не знаят кой съм и какви са мотивите ми, ще наблюдават всеки път за бягство. Трябва да те скрием. Те ще гледат за момчешките дрехи. И все пак не можеш да носиш рокля.

— Може да почакаме, додето се уморят да търсят.

Той и се усмихна иронично.

— Или докато си променя мнението?

Тонът му ѝ подсказа, че такава вероятност няма. Тя вдигна рамене в престорено безразличие.

— Просто идея.

Облече се бързо с дрехите, оставени на сламата. В същия момент Джони се наведе и повдигна нещо.

— Това може да свърши работа.

Докато оправяше с пръсти разрошената си коса, Майлин съзерцаваше как Джони повдига края на нещо, което изглеждаше като стара черга. Навсякъде се разхвърча прах и той се закашля. Обаче измъкна чергата на открито.

Когато тя също излезе, той бе хванал една стара мотика и отупваше с нея праха от чергата. Изглеждаше направо древна, с посивели цветове, цялата в дупки. Почуди се какво е намислил, а когато ѝ просветна, замръзна.

— О, не — рече само.

Той вдигна глава и в очите му просветна весело пламъче.

— След като Клеопатра е могла така да отиде при Цезар, значи и ти ще можеш.

Майлин се наведе да помирише ужасната постелка, после се отдръпна.

— Стара е и вони. Ако мислиш, че ще позволя да ме унизиш така...

— Имаш ли по-добра идея?

Тя отвори уста да се възпротиви. Ала решимостта ѝ от предната вечер отново я обхвана. Трябваше да бъде внимателна. Не можеше да си позволи да събуди подозренията му. Сега имаше план и не трябваше да допуска грешки. Щеше да се срещне с Шеймъс Флин, ако се налага, и да го накара да повярва, че я е спечелил за идеята постепенно и неохотно. А после, след като го убеди, когато бъде свободна...

Трябваше да играе много внимателно. Лесната капитулация би изглеждала точно толкова подозрителна, колкото и неуместното противене. Трябваше просто да има предвид целта си всеки един момент.

— Трябва да има още нещо — заспори тя. — В къщата например.

— Проверих. Празно е. Нямаме голям избор, така че чергата трябва да свърши работа. Мисли я за вълшебно килимче.

— Ами ако кихна и така се издам?

— Помислил съм за това. Ще те увия с глава близо до отвора, така че да можеш да дишаш. Не се съмнявам, че жена с твоя *талант и опит* — пародира той словата ѝ от предната нощ — може да потисне няколко кихавици, като се знае какво е заложено.

Погледът му бе остър и проникващ, като че се опитваше да чете мислите ѝ.

— Могат ли да ти се доверя?

Тя срещна погледа му.

— Знаеш много добре, че няма да те изложи на опасност. Не го ли доказах?

— Да, направи го — призна той меко. Сетне, отново делово, продължи: — Имаме време само да се качим на ферибота. На две крачки е. Ще се измъкнеш, преди да си усетила. Трудното ще е само как да те качим на коня увита...

— Да не мислиш да ме държиш така през целия път до града?

— А ако забележат как те пъхам вътре?

Тя въздъхна и прие участието см. Цената за успеха на плана ѝ бе сравнително малка.

Трябваше да си наложи да легне от единия край на чергата и да нагласи главата си най-горе. Когато Джони започна да увива постелката около нея, тя почувства внезапна паника, пристъп на клаустрофобия. Щеше ѝ се да изкрещи, че вече не мисли така, че трябва да намерят друг начин. Ала друг начин нямаше. Така че вдиша за последно чист въздух и стисна зъби, като си припомни за пореден път, че не трябва да забравя целта си.

Най-накрая бе увита като мумия, с ръце плътно прибрали до тялото, така че не можеше да мърда. Чу как Джони се мотае наоколо, чу цвиленето, когато оседлаваше коня. После усети как я натоварва на гърба на животното, а лъкът на седлото прониква през тъканта и се врязва в ребрата ѝ. Той се качи отзад и посегна през чергата да вземе юздите. Когато подкара коня в тръс, Майлин усети, че ще се изхлузи и ще падне. Ала той я закрепил и продължиха по пътя към града.

Прекосяването на полята ѝ се стори цяла вечност. В нейната клетка бе ужасно горещо. Започна да се поти. Вълната задържаше топлината, а тя си представи, че парата от тялото ѝ излиза навън. Опита се да насочи мислите си в друга посока. Топла и благоуханна вана за награда. Хладината на реката до Стоунхендж. Всичко друго, само не и отвратителната миризма на чергата и топлината от собствения ѝ дъх.

Накрая, когато вече успяваше да я задържи, Джони подкара коня малко по-бързо. Майлин посрещна промяната с надежда, но тръскането се оказа непоносимо, защото лъкът продължаваше да я пробощда. *Ще бъда цялата насинена*, помисли си. Но си струваше. Тя ще надделее, а Шеймъс Флин да върви по дяволите. Просто трябваше да помни това през дългите часове на изпитание.

Джони спря коня сякаш след цяла вечност.

— Приближаваме града — рече той. — Нито звук!

Тя изви врат, така че носът ѝ да е при отвора, пое дълбок, живителен дъх и отново почувства опасността. Гаранции нямаше. Джони може да бъде разпознат даже в костюма на джентълмен и с бомбето. И всичко ще свърши само в един миг.

Чу как конските копита отекват по улиците на града. Чу движението, глъчката, смеха, трясъка от колелата на колите. Търговците, които възхваляваха на висок глас качествата на стоката си. После пак се спряха и тя почувства, че Джони се движи зад нея, докато слиза. Килимът се залюля леко, преди той да го хване. Майлин се изхлузи към отвора, а лицето ѝ се притисна към грубата вълна. Струваше ѝ се по-светло и се чудеше дали самата тя не се вижда. Ала бе увита и нямаше какво да стори.

— Нататък ще вървим — оповести той.

Майлин почувства как Джони я вдига и я премята през рамо, като пухти под тежестта ѝ. Чергата бе твърда и не се извиваше. Рулото стоеше успоредно на земята, стърчеше пред него и подскачаше с всяка стъпка.

— Приближаваме ферибота — каза ѝ той меко. — Внимавай. Полицията е там, както и онзи проклет човек от влака. Ще минем покрай тях, ако е рекъл господ. Само внимавай. Ще бягам, ако трябва.

Майлин бе уплашена. Не можеше да си представи как Джони ще избяга с нея през рамо. Ако събудят подозрения, със сигурност ще ги хванат.

Той пристъпваше уверено напред. Тя се опита да си представи неизбежните въпроси, възможната молба да се претърси килима, тревожните звуци. Беше твърде опасно. Трябваше да изчакат друг момент...

Изведнъж Джони се спря. Застана като ударен от гръм и тя почувства как дъхът му спира. Зачака въпросите, но такива нямаше. После го чу как проклина люто под нос.

— Какво има? — прошепна тя.

Той не отговори. Ала нещо бе станало. Усещаше го. Трябваше да знае. Бавно и болезнено преви врат и се протегна да види. Фериботното пристанище бе на не повече от пет-шест метра. Отдясно забеляза полицията и мустакатия от влака. Говореха си и се взираха в онези, които се качваха, сякаш не очакваха да видят, когото търсеха. Дотук нищо необичайно. Не и повод за такова проклятие.

Наклони врат встрани. И тогава разбра. Отляво се виждаше още една група хора, облечени в незабележимите работни дрехи на докери. Две от лицата разпозна веднага. Кийнън О'Флеърти, дясната ръка на

Шеймъс Флин. А до него човек, когото познаваше, откакто се помнеше. Висок, рус, с дяволски знак на брадичката. *Дагет!*

— О, Джони — прошепна тя.

— Тихо — шътна ѝ той. — Ако О'Флеърти се добере до теб, пиши се умряла.

— Но Дагет...

Той я разлюля грубо. Усещаше напрежението му през дебелия килим. Даже и Дагет не можеше да спре О'Флеърти, ако онзи си наумеше нещо. А О'Флеърти недолюбваше Джони. Общозвестен факт.

— Да се махаме — изсъска тя.

— Твърде късно — изръмжа той. — Дагет ни забеляза.

Тя отново се протегна да види. Дагет гледаше право към тях с вид на смразяващо просветление. Пристъпи към тях, а ръката на Джони се стегна около нея, за да я предпази.

— Бягай! — прошепна тя.

Но бе твърде късно. Дагет идваше право към тях. Нямахте да успеят. Тя погледна отчаяно полицията от другата страна. Капан! Нямахте накъде да бягат.

Усещаше тежестта на дилемата пред Джони. Да я предаде на фенианците и да рискува живота ѝ, или да се предаде сам на полицията и да постави на опасност собствения си.

Изведнъж, докато Дагет бързаше все повече, тя почувства как килимът се изплъзва и вече не виждаше нищо. Джони вървеше с бясна скорост. Но накъде? Не можеше да се закълне, но сякаш бе към ферибота. Да не смяташе да се качи с Дагет и О'Флеърти по петите?

После се спря така внезапно, както бе тръгнал. Тя падна от рамото му и се удари в земята. Сетне я блъснаха и тя се запревърта. Светлината прониза очите ѝ, а хладният въздух изпълни дробовете ѝ. Разбра замаяна, че сега лежи наред развития килим.

Погледна удивена нагоре и видя как шашнатите полицаи я съзерцават.

Джони, все още хванал килима с една ръка, повиши глас авторитетно.

— Аз съм лорд Уитни, господа. И току-що спасих похитената булка.

Докато влакът спираше на гара Виктория, Майлин погледна нервно Джони. Беснееше заради нахалството му да се обяви за нейн спасител. Ала ужасът отдавна бе задушил всичко. Главният офицер на бристолската полиция бе информирал Скотланд Ярд, че я води със следващия влак. След мрачното заключение, че нещата някак не се връзват, той седна до двойката, кръстоса ръце на гърдите си и остана безмълвен през целия път до Лондон. Ясно бе, че наблюдава внимателно. И колчем Майлин се обръщаше да каже нещо на Джони, той се навеждаше и се заслушваше с правото на човек, който може да се намеси.

При това положение тя нямаше как да го попита какво е измислил като версия. Знаеше прекрасно, че са на косъм. Твърдението му, че я е спасил, измислено набързо под напора на обстоятелствата, нямаше да издържи пред въпросите, които Скотланд Ярд със сигурност щеше да отправи. Твърде много несъответствия. Как, например, я бе намерил лорд Уитни? И защо не е заловил или убил вероятните похитители? И, най-страшното, защо е избягал с нея от бристолския влак? Мустакавият търговец го бе разпознал веднага като човека, който я е изхвърлил навън и я е измъкнал от ръцете на кондуктора. Още повече, защо е била скрита в килим по пътя към ферибота за Кардиф? Защо, след като твърди, че я е спасил, не се бе отправил скоростно към Лондон?

Главата на Майлин я заболя, докато въпросите минаваха болезнено през съзнанието ѝ. Знаеше, че ще разпитват и нея. Кой са били похитителите? Къде са я завели? Колко са били? Как са изглеждали? Толкова подробности около една измама, в която не бе влязла сама. Беше бясна на Джони, че я постави в такава ситуация, но би дала всичко, за да успее да поговори с него преди голямото изпитание. Просто за да си уеднаквят версиите.

Ала беше невъзможно. Полицаят ги подозираше недвусмислено. Не можеше да попита и за времето, без да отговори проклетият униформен. Така че, когато влакът забави скорост на перона, тя обърса потни длани в крачолите на панталона и отново погледна спътника си крадешком. Това сигурно щеше да бъде най-опасното им преживяване. И да изисква цялата им ловкост и късмет, за да могат историите да паснат.

Влакът спря. Пътниците станаха, взеха си куфарите и, хвърляйки любопитни погледи към жената, облечена като опърпан слуга, заслizaха. Офицерът стана и се протегна, като изръмжа:

— А сега да намерим инспектора.

Изчака ги да стигнат до вратата, като ги следваше отблизо, и ги упъти към стълбичката. Когато слязоха, Джони прошепна: „Остави ме аз да говоря“. Трябваше да почувства облекчение. Ала дори и на него щеше да му бъде трудно да обясни несъответствията.

Едва бяха слезли, когато Катрин Хелмзли изтича и прегърна Майлин.

— Милото ни момиче — възкликна тя, като едва не я задуши в парфюмираната си гръд.

Преди да се опомни, Майлин се видя заобиколена от лорд Стенли, лорд Хелмзли и Роджър, и всички искаха да се приближат до нея и да изразят радостта си. Роджър пристъпи последен и взе ръцете ѝ в своите, както си му бе реда, а облекчението и страха бяха изписани ясно на лицето му. Майлин не можеше да го погледне в очите. Напротив, хвърли виновен поглед към другия, като си спомни ясно думите му край Стоунхендж: *Да видим дали ще те иска, когато свърша с теб.*

Роджър видя погледа. Докато ръцете му потрепериха, той погледна Джони, а после отново Майлин. В този момент тя чу приближаваща се вълна от гласове. Откъсна поглед от удивеното лице на годеника си и видя как ги напада една орда, която крещи името ѝ, разблъсква останалите и я откъсва от посрещачите. Оказаха се група шумни хиени от пресата, които изстрелваха въпросите си и се блъскаха, за да се доберат толкова близо до похитената булка, колкото тясната платформа позволяваше.

Въпросите им приличаха на ръмженето на гладни вълци.

— Кой го направи, госпожице?

— Къде ви държаха?

— Видяхте ли лицата им?

— Арестуваха ли ги вече?

— Истина ли е, че лорд Уитни ви е спасил с риск за живота си?

Всички крещяха едновременно и създаваха невъобразим шум.

Нахвърлиха ѝ се с беса на диви животни, докато я изблъскаха до самия влак и едва не я събориха на релсите. Семейство Хелмзли и

лорд Стенли се бореха сред тълпата, а шумът задушаваше молбите им. Катрин бе блъскана и удряна, така че шапката ѝ се нахлупи почти до брадата. Роджър също бе някъде из навалищата. Майлин бе отново изблъскана и кракът ѝ се хлъзна.

Тя замръзна, парализирана от страх. Щеше да падне на релсите. Викът заседна в гърлото ѝ.

Точно тогава нещо се стрелна през тълпата като торнадо и разблъска репортерите като листа на вятъра. Джони я вдигна в силните си ръце и я понесе в безопасност сред развилнелите се вестникари.

— Достатъчно! — изрева той буреносно сред крясъците. После, с поглед към разтрепераната жена в ръцете си, добави: — Струва ми се, че ще трябва да ви спасявам отново.

Всички утихнаха. Все така обгърнал я, той я изнесе през гъмжилото — стреснато, трогнато и очаровано.

— Значи е истина — измърмори някой. — Значи *наистина* сте спасили дамата.

Джони се обърна по посока на гласа с повдигнати вежди.

— Кой английски джентълмен би седял със скръстени ръце и би гледал как едно от нашите цветя е изложено на опасност? Не би ли рискувал всеки живота си, за да спаси тази благородна девица?

Тълпата почувства срам. Джони бе ясен. Бедната дама току-що бе вкусила свободата, а вече я подлагаха на такова изпитание. Гледката на нейния спасител, който я изнася през тълпата, бе неустоима. Докато освобождаваха път, новинарите извадиха бележници и започнаха да нахвърлят началото на една история, за която знаеха, че ще очарова романтичната част от читателите.

— Кажете ми, госпожице — провикна се един смелчага, — влюбихте ли се в своя герой?

Майлин замръзна в ръцете на Джони. Той спря и се обърна срещу нахалника. Тя затаи дъх, като очакваше усмъртяващ коментар. Ала вместо това, героят се усмихна загадъчно на репортера:

— Уви, приятелю, тя принадлежи на друг. Вашата булка, лорд Хелмзли. Благодаря на бога, че успях да ви я върна, преди да пострада... *честта* ѝ.

Той пусна Майлин и тя се намери лице в лице с пламналия годеник. Роджър, чувстващ остро очите на репортерите върху си, преглътна унижението и каза глухо:

— Аз трябва да съм благодарен, милорд.

— Няма нужда. Сигурен съм, че вие бихте направили същото.

Репликата не убегна на журналистите, които се зачудиха за пръв път, защо лорд Уитни, а не бъдещият младоженец бе спасил булката от лапите на похитителите.

— Вие сте герой, сър — рече някой.

Джони се поклони с достойнство.

— Ще повторя, сър. Не би ли направил всеки друг почтен английски джентълмен същото?

Гениално. Не само показва скромност, но и тънко, фино стигна до същността. Роджър, добрият англичанин, си стоеше в къщи, докато някой друг си рискуваше живота, за да му върне младоженката.

Майлин стрелна Джони, засегната от хладния му апломб пред лицето на такава опасност. Ала сетне почувства като магнит мълчаливото привличане на погледа на Роджър. Видя в очите му наранената гордост на един засрамен човек. Сърцето ѝ се сви от жал. Нека Джони говори, каквото си иска. Тя ще му покаже.

Посегна да хване Роджър за ръка, но той се извърна.

— Инспекторът чака — обяви той сухо и ги поведе.

Разтревожена, Майлин почувства как една ръка обхваща лакътя ѝ. Вдигна поглед и видя топлите сини очи на лорд Стенли. Той я прегърна през раменете и тръгна с нея по платформата, зад изправения гръб на Роджър. Репортерите ги последваха, забравили разочарованието, и започнаха да задават въпроси на Джони за подробности около героичното му дело.

Майлин остана до лорд Стенли, като се наслаждаваше на бащинската му закрила.

— Не можем ли да го отложим? — попита тя. — Трябва да говоря с вас веднага.

Той я потупа по рамото успокояващо.

— Знам, че преживя много, мила моя, но се опасявам, че инспекторът настоява. Но не се тревожи. Ще те вземем в къщи веднага щом формалностите приключат.

— Важно е...

Точно тогава към нея пристъпи Джони. Гледаше я напрегнато. Дали не се досещаше какво е намислила? Нямахше значение. Веднъж да се усамоти с лорд Стенли, ще му разкаже цялата зловеща история.

И когато той узнае истината, нямаше да има какво да се направи повече.

Усети желязната хватка около ръката си.

— Ще излизаме ли срещу лъвовете? — попита Джони нежно. Ала в погледа му се четеше предупреждение.

Последваха Роджър сред тълпата пътници, покрай билетните гишета, до един кабинет отстрани. Репортерите останаха отвън, а полицаят се присъедини към семейството вътре.

— Вие трябва да сте инспектор Уърдингтън — поздрави той бледия, мустакат човек с червеникава коса.

Мъжът, облечен в поизбелял кафяв костюм, се представи.

— Скотланд Ярд — обяви той самодоволно. — Бих искал да поговорим насаме, полицай.

Двамата мъже се отделиха встрани, а Майлин гледаше с тревога как полицаят говори приглушено на инспектора. Последният гледаше Джони напрегнато, после кимна.

Когато се обърна към тях, Майлин притисна ръце една в друга, за да потисне треперенето. Припомни си предупреждението на Джони да си мълчи. Ала усети, че инспекторът няма лесно да преглътне увъртанията. Погледът му бе решителен, даже жесток, и я караше да стои нащрек. Нямаше ирландец, който да е на „ти“ с властите — особено английските — и Майлин, с всичките си тайни, не правеше изключение.

— Наистина, инспекторе — рече Катрин с аристократично нетърпение към същата тази власт. — Бедното ни момиче преживя достатъчно с похитителите и ужасните репортери. Разпитът със сигурност може да почака.

Уърдингтън, привикнал на държанието на благородниците, стана рязък в стремежа си да наложи своята власт.

— Не може. Вие си тръгнете, ако искате, милейди, ако разпитът ви изморява.

— И да оставя любимата си снаха да преживява такова мъчение? Никога!

Инспекторът беснееше вътрешно, но по силата на навика отново се захвана с работата.

— Госпожице, имаме към вас няколко въпроса. Аферата е заплетена, но колкото повече съдействие ни окажете, толкова по-скоро

престъпниците ще получат правосъдие. Полицаят от Бристол ме уведоми за... несъответствията в случая. Може би ще можете да ни осветлите относно спорните детайли.

Преди Майлин да отвори уста, тя чу гласа на Джони.

— Опасявам се, инспекторе, че дамата няма да ви е от полза в разследването. Била е държана с вързани очи през цялото време, така че може да предложи съвсем малко подробности.

— Вярно ли е? — попита инспекторът, като я прониза с поглед.

— Да. Очите ми бяха вързани. Както и аз самата през повечето време — поне *това* бе истина.

— Значи не знаете къде са ви държали похитителите?

— Опасявам се, че не, инспекторе — рече тя глухо, както се полага на дама, преминала през такова изпитание.

— Но поне сте чули шумове. Или гласовете им? Нещо, което да ни помогне да разпознаем...

— Мисля, инспекторе, че ще спестим доста време, ако ви разкажа какво знам аз.

Всички погледи се обърнаха към Джони. Майлин почувства как стомаха ѝ се свива. Какво ли ще им каже?

— Много добре, милорд. Може би ще ни обясните как така открихте младата дама?

Джони седна спокойно пред бюрото.

— Просто дедукция, инспекторе. Предположих, че похитителите може да са престъпници от Ийст Енд, които искат да продадат дамата на ирландците.

Уърдингтън се смръщи замислено.

— Не е изключено. Онези бунтовници често използват хората от предградията да им вършат мръсната работа.

— Точно така. Запитах се, на кого ли ще бъде от полза младата дама? Лорд Стенли е добре известен с възгледите си. Ако на похитителите им трябва просто откуп, защо да я отвличат на такова публично място? Може да стане по всяко време. Не, те са искали всички да узнаят, че тя е отвлечена. Ако не пари, то тогава какво? Ирландците биха имали достатъчно причини да използват такъв коз, за да изнудват лорд Стенли.

— Не бях помислял за това — рече тъжно лорд Стенли. — Мила моя, толкова съжалявам, ако аз съм причината.

Ала Майлин се взираше твърде напрегнато в Джони, за да отговори на баща си. Какъв добър конспиратор, предлагаше достатъчна част от истината, за да направи историята си правдоподобна, но без да намесва пряко фенианците.

— Продължете, милорд.

— Като реших това, се запитах къде ли може да я отведат. В Ирландия, естествено. Най-лесният и безопасен маршрут ще бъде през Кардиф, който е добре известен като крепост на ирландски симпатизанти. Но тъй като влаковете от Лондон биха били наблюдавани, предположих, че похитителите ще я натоварят на кон, докато излязат от града. Очевидно щяха да се отправят на югозапад, към Бристол, а сетне на ферибота към Кардиф. Следите ли мисълта ми, сър?

— Продължавайте — отсече инспекторът, очевидно раздразнен, че не е успял да направи същите заключения.

— Отново предположих, че може да се отправят към Солсбъри. Композицията към Бристол е малка, малка е и вероятността да се наблюдава. Така че взех влака с надеждата да ги надвия там. Отварях си очите на четири за всичко подозрително.

— Стигнахме до бягството ви с дамата от влака Солсбъри — Бристол.

Това, както знаеше Майлин, бе един от най-трудните въпроси. Слушаше внимателно, вече убедена в успеха му, но и любопитна какво ще измисли този път.

— Тъкмо стигах до там, инспекторе. Както казах, отварях си очите на четири. Скоро усилията ми се увенчаха с успех. Наблизо спря една кола и от нея излязоха двама мъже. Помогнаха на една жена да слезе и тръгнаха от двете ѝ страни, като всеки я поддържаше. Жената бе в траур, с черен воал на лицето. Ала вървеше несигурно и личеше, че ѝ е трудно. Помислих си, че може да е с вързани очи под воала. Един поглед към колата ми подсказа, че вътре има и други хора, въпреки че от разстояние не можех да определя колко са. Знаех обаче, че трябва да действам внимателно. Поемах огромния риск да сбъркам в догадката и дамата да се окаже, както изглеждаше на пръв поглед — скърбяща вдовица, подкрепяна от синовете си, или нещо такова. Знаех също и че ако предположенията ми са верни, трябва да преценя

времето идеално. Малък пропуск и животът на жената би бил в опасност.

— Но, лорд Уитни, това е направо геройство! — възкликна Катрин.

Той не ѝ обърна внимание и продължи.

— Така че изчаках, докато наближи време влакът да тръгне, после изтичах напред, сграбчих жената и повалих спътниците ѝ. Заедно с нея забързах с всички сили да хвана влака и се качих точно когато потегляше. Видях и превръзката под воала, така че се оказах прав.

— Но дамата е била облечена в мъжки дрехи, както е сега, когато са ви забелязали...

— Естествено, очаквах да се наложи да прикрия самоличността ѝ, така че бях донесъл идеалната според мен маскировка. Похитителите щяха да търсят жена, а не работник. Когато хвърлих поглед назад, видях неколцина мъже да бягат зад влака. Не знаех дали ще успеят да се качат, така че накарах дамата да се преоблече бързо в тоалетната, за всеки случай. Чак тогава седнахме.

— Много далновидно от ваша страна — отбеляза инспекторът сухо.

— Това, което не знаех, както вече споменах, бе колко са негодниците и колко са успели да се качат на влака. Не можех да знам и как ще се маскират. Когато търговецът започна да ме разпитва за дрехите, аз заподозрях съвсем естествено, че той може да е част от бандата. Опитах да използвам вестника, който носех, за да прикрия себе си и дамата, но когато той пристигна с още няколко мъже, какво друго да си помисля? Че бандитите са ни разкрили, разбира се. Не можех да се доверя на никого. А не можех и да рискувам живота на спътницата си, докато се мъча да разбера. Така че направих единственото, за което се сетих. Избягахме, за да потърся друг начин да се отървем. Ако се бяха представили, можех да си спестя много неприятности.

Инспекторът се бе втренчил в Джони, като че не можеше да повярва на ушите си.

— А как, сър, ще обясните факта, че се качвахте на ферибота за Кардиф заедно с дамата, увита в стара черга?

— Аха, това бе най-голямото предизвикателство — отвърна Джони, като кръстоса крака. — Като предполагам — вече знам, погрешно — че членовете на бандата ни преследват, трябваше да измисля безопасен план. Не знаех колко са, нито как изглеждат. Можеше да е всеки. Трябваше да избягаме. Негодниците, сметнах, щяха да допуснат, че съм взел първия влак за Лондон, така че този маршрут отпаднаше. Какво да правя? Бях я спасил. Преследваха ни. Трябваше да я отведа на безопасно място. Единственият начин бе ферибота към Кардиф. Нямаше да се отправят натам без нея. А мен определено не очакваха. Така че изглеждаше най-сигурно. Веднъж да стигнем в Уелс, щях да тръгна заобиколно към Лондон и да върна дамата невредима на семейството ѝ.

Завърши, като поклати глава със задоволство, намеквайки, че всеки трябва да стори същото.

— Но чергата...

— Естествено, трябваше да допусна, че може да имат съучастници в Бристол. Отвличане от такъв мащаб едва ли би могло да бъде осъществено без верига от сподвижници, нали? Като предпазна мярка, в случай, че могат я разпознаят, я увих в килима, за да я скрия. Бяха виждали, в крайна сметка, мъжките дрехи, а как можех да съм сигурен, че няма да са нащрек?

— Вярно ли е, госпожице?

Удивена от изобретателността на Джони по всички пунктове, Майлин можеше само да кимне.

— Но защо, сър, не се опитахте да задържите похитителите?

— Любезни ми инспекторе, аз бях сам. Сметнах за патриотичен дълг да върна дамата. Но въпреки всичко, трябваше да оставя *малко* работа и за вас от Скотланд Ярд.

— Можеше да ни предупредите за намеренията си.

— И какво щяхте да сторите, ако го бях направил? Да пратите с нас свои хора? Щяха само да застрашат безопасността на дамата. Не, инспекторе, сметнах за необходимо да вляза и да изляза, колкото се може по-незабележимо.

Без значение колко въпроси задаваше инспекторът, Джони имаше готов отговор за всички. О, добър беше, и още как. С един дързък удар успя да направи за смях и Роджър, и Скотланд Ярд. А като посочи и недостатъците на полицията, отхвърли изцяло вината от себе си.

Докато инспекторът се червеше все повече, Майлин неохотно почувства респект.

Най-накрая всичко свърши. Пуснаха ги обратно в голямата зала, а репортерите отново се опитаха да съберат подробности. Докато те се бутаха и блъскаха, а малката групичка не можеше да си пробие път до колите, Джони пристъпи към Катрин Хелмзли и каза:

— Страхувам се за снаха ви, милейди. Не за безопасността ѝ, а за напрежението да се справя с всичките репортери. Няма ли къде да я скрием за известно време? Докато шумотевицата утихне?

Лицето на Катрин светна.

— Имам идеално място! Ще отидем в имението ни в провинцията за седмица. А вие, лорд Уитни, трябва да дойдете, разбира се. Трябва да отпразнуваме героизма ви подобаващо.

Докато Джони приемаше с поклон, успя да стрелне Майлин с поглед. Тогава тя разбра, че си е изпросил поканата, за да продължи да я наблюдава.

Излизайки от гарата, с репортерите по петите, тя го дръпна настрани.

— Знам какво си намислил — обяви. — Но няма да се измъкнеш. Той повдигна предизвикателно вежди.

— Хайде да видим!

Роджър пристъпи да ѝ помогне да се качи. В очите му се четеше тиха болка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Тост за героя на деня!

Майлин изгаряше вътрешно, когато Уелският принц стана с чаша вино в ръка. По цялата маса в имението на Хелмзли видните гости го последваха, като вдигнаха чаши и възкликнаха: „Лорд Уитни!“ със същия ужасен трепет, който обръщаше стомаха на Майлин, откакто се върнаха. Кристалът мелодично звънтеше, докато Джони се покланяше скромно и изискано. Тя отпиваше от шампанското и си мислеше, че последното нещо, което иска, е да присъства на този фарс. Искаше ѝ се да изплюе вносното „Перие жуе“ в усмихнатото лице на почетния гост. Но как да го стори, когато самият престолонаследник вдигаше тост?

— Винаги съм бил горд от дързостта на нашите прекрасни англичани — продължи принцът. — Но никой още не бе олицетворявал тази велика традиция, както лорд Уитни.

В цялата огромна трапезария лицата на гостите — висшата аристокрация и местните благородници от съседните съсекски имения — се зачервиха от удоволствие и гордост. Същите светила бяха станали свидетели на унижението на Роджър, когато му откраднаха булката. Всеки един от тези велможи, диктуващи правилата на играта, беше почувствал отмъкването на бъдещата снаха на Хелмзли като лична обида. А сега гледаха на лорд Уитни със смесица от мъжка завист и страхопочитание, докато съпругите и дъщерите им се изчервяваха и възнаграждаха героя с тайнствени усмивки на копнеж.

Всички, освен Роджър, който остана хладен и официален по време на цялото празненство.

Майлин го погледна скришом и осъзна, че неудоволствието му е не по-малко от нейното собствено. Под учтивата фасада, закърмена у него с майчиното мляко, прозираше внимателния, ревнив поглед на мъж, изложен в публичен скандал. Когато не гледаше към Джони кръвнишки, като че искаше да го убие, той стрелкаше Майлин с въпросително сбърчено чело. Очевидно подозираше нещо, но какво — страх я бе да предположи.

Сега той отпиваше от шампанското си тъй, сякаш то можеше да го отрови. Сетне, когато глъчката позамря, заговори с надутия тон на човек, обръщаш се към някого, когото още не може да признае открито за свой враг.

— Наистина, лорд Уитни, и аз ви дължа благодарност за връщането на моята невеста.

Джони се облегна назад с пренебрежителна лекота.

— Няма нищо, милорд. Сигурен съм, че щяхте да я спасите и сам, ако не бяхте задържан в Лондон по същото време.

Роджър се изчерви при повторното намекване, че е стоял със скръстени ръце и се е занимавал с по-спешни дела, докато славният лорд Уитни е преобърнал страната надолу с главата, в търсене на невестата му.

Да се мушне под масата и да се скрие! Майлин почувства напрежението в стаения дъх на гостите, в собствения си трепет. Раменете ѝ пулсираха от усилието да седи изправена през цялото това време, а лицето ѝ пламтеше зачервено. Ала усмивката на Джони бе дружелюбна, маскираше хапливите забележки като комплименти, а гостите, вцепенени от възхищение, предпочитаха да ги възприемат като такива.

— Ужасно сме ви благодарни, лорд Уитни — разливаше се Катрин Хелмзли. — Просто не можете да си представите колко ни беше страх за бедното ни момиче.

— Точно така — извика Уилям, докато прислужникът доливаше чашата му. — Длъжници сме ви, добри човече. Не се и надявахме да видим момичето си повече. Какви ужасии ни минаха през главата, нямате си и представа.

— Мисля, че имам поне малко... — рече Джони измамно мило.

Майлин отново почувства погледа на Роджър да я пронизва като с нож. Да върви по дяволите този Джони! Трябваше ли да я гледа с този премрежен поглед, който разкриваше тайни, които той самият не искаше да изрече?

— Какви щастливци сме, че успяхте да я намерите, преди онези ужасни хора да опозорят честта ѝ — додаде Катрин.

Това последното бе особено унижително. Точно тази сутрин падението на Майлин стана пълно, когато видя водещото заглавие на „Таймс“:

Непокътната, най-вече. Арогантността на уверението на Джони я вбесяваше не по-малко от това да се прави на герой, при положение, че я е отвлякъл именно той. Нахално копеле, да разиграва такъв театър и да се хили скришно през цялото време.

При погледа, който ѝ отправи, някои от дамите потрепнаха зад ветрилата си. Ясно бе какво имаха предвид. Всяка от тях би посрещнала с отворени обятия възможността да бъде „покътната“ в галантните обятия на лорд Уитни. Всички погледи се впериха в нея, питайки се за кой ли път, дали пък случайно не се е поддала на покоряващия му чар. Наоколо нямаше жена, която да смята, че притежава душевната сила за подобна жертва.

Тайните им споглеждания довършиха кошмара от този уикенд. Катрин покани Джони в Гринууд заедно със семейството, Майлин трябваше да изтърпи компанията на любопитните си приятелки, които бърбеха и ѝ задаваха точно въпросите, които се опитваше да избегне. Бъдещата ѝ свежърва бе сметнала, че точно те ще отвлекат вниманието ѝ от грижите. Едно последно забавление, преди всички да се пренесат в града за деловия сезон и откриването на парламента следващата седмица. Така че тя изпълни къщата с бърливо веселие и планираше уикенда с усърдието на генерал, който провежда военни маневри.

Господ да ми е на помощ, мислеше си Майлин. Това няма ли край!

Принцът говореше с поглед, вперен в нея, така че тя трябваше да премигне, за да се върне в реалността.

— ... нещо, което можем да сторим за вас, само ни уведомете. Кралицата, макар и в усамотение, изрази ужаса си от зверството, извършено над вас. Тя ви моли да я посетите в удобно за вас време, за да може лично да ви изрази загрижеността си и благодарността, че сте се върнала жива и здрава.

— Нейно величество е твърде любезна — промърмори Майлин.

— Тя ви хареса по време на посещенията ви. Често е забелязвала какво добро сърце имате. „Да бяха всичките ми поданици толкова

мили и внимателни към своята кралица“, казва често. И поканата ѝ е най-искрена, уверявам ви.

Майлин отново почувства угризения. И Виктория, и синът ѝ, гальовно известен като Бърти, бяха мили и услужливи към нея през време на престоя ѝ в Лондон. Бърти бе известен покорител на женски сърца, ала предпочиташе омъжени жени и се отнасяше с нея като добър, голям брат. А жена му, Алекс, често самотна във втория си дом, бе търсила приятелството ѝ неведнъж.

— Моля ви, предайте почитанията ми на кралицата и я уверете, че ще се постарая да я посетя.

— Дали това е началото, или е зряла радикална проява? — попита Джони, докато Майлин го стрелна с учуден поглед.

— За бога, надявам се, че не! — отвърна лорд Ейвъри, млад член на парламента, чиято единствена мисия бе да впечатли лорд Стенли. — Какъв абсурден акт, да се нахвърлиш на беззащитна жена. Точно това може да се очаква от тези чудовища.

— В безопасност ли сме всички? — продължи Джони сухо.

— Ясно е — включи се лорд Стенли, — че трябва да се вземат още мерки срещу тези зверове.

— Точно така, точно така — запригласяха мъжете.

— И като си помислим само, че има парламентаристи, които мислят, че онези заслужават независимост — рече Джони.

Майлин го изгледа подозрително. Очевидно той ги предизвикваше. Но как ли щеше да свърши?

— Представете си — свобода за тези диваци!

— Глупости! Немислимо е. Протести ще има отвсякъде.

— Заслужават — рече лорд Ейвъри с отвращение — само малко английска стомана в задниците.

Лорд Стенли се размърда на мястото си.

— Моля ви, милорд. Тук има и дами.

— Прав сте. Извинявам се. Винаги се разгорещявам по този проблем.

— Всички знаем, че ирландците са низша раса. Чифтосват се вътре в собствените си семейства. А свещениците ги насърчават.

Майлин се привдигна, вбесена от такава дръзка лъжа. Ала когато очите ѝ потърсиха тези на Джони, той просто я гледаше с леко повдигнати вежди.

— О, едва ли, лорд Доусън — извика Катрин.

— Знам го от сигурни източници. Със собствените си роднини!

— Определено низша раса. Определено.

— И ако си мислят, че ще повлияят на позицията ми относно автономията, като отвлекат дъщеря ми, жестоко се лъжат — обяви лорд Стенли.

— В Индия се носи слух — включи се Джони, — че когато ние, англичаните, сме били още диваци, ирландците са били цивилизовани, с култура и литература, способни да конкурират всички други на континента. Затова, казват те, ние, англичаните, толкова искаме да доминираме над ирландците. Изпитваме комплекс за малоценност и се мъчим да изтрием лошите спомени, като ги държим в робство.

Възцари се мъртвешка тишина, докато хората около масата възприемаха това малко предателство.

— Добре — рече лорд Ейвъри накрая. — Какво очаквате от индианците? Ирландците са същите. Без нас те просто ще се разпаднат.

— Чели ли сте теориите на професор Зифреди? — попита лейди Ейвъри, жена, известна с особените си литературни вкусове. — Той твърди, че ирландците имат намален умствен капацитет. Докато черепите на останалите хора растат с годините, то тези на онези кръвосмесители, ирландците, се смаляват.

Майлин почувства как гнева я изгаря отвътре. Как можеше тази жена да говори за кръвосмешение, след като сред аристокрацията то се срещаше толкова често! Как ѝ се дощя да разкрие на вещицата, как двама ирландци се подиграват с тях под самите им носове! Ала тя почувства погледа на Джони и разбра, макар и малко късно, че той е възнамерявал точно това. Да ѝ покаже с що за дребнави предразсъдъци и омраза си имат работа. Гневна на всички, тя отпи от виното, за да се поуспокои.

— Стига сме приказвали за ирландците — каза Катрин. — Бедната Майлин, не виждате ли колко е притеснена. Не ѝ ли стига ужаса в ръцете на онези негодници?

— Как можах да забравя? — додаде лейди Ейвъри. — Родителите ти са загинали от ръцете на ирландците, нали?

Майлин си изпи чашата до дъно, за да не каже нещо, за което после ще съжалява.

— Прости ни. Колко сме лоши да повдигаме въпроса в твое присъствие.

Но не те го бяха сторили, а Джони. Катрин предложи всички да се оттеглят в салона. Докато гостите се тълпяха в коридора, Майлин се задържа отзад. Забеляза, че Джони стори същото. Когато всички отминаха, тя се нахвърли бясно върху него.

— Нарочно го направи!

Той вдигна рамене.

— За да ти покажа с какво ще се сблъскаш, ако те обхване порив за откровения. Това е човекът, с когото си имаш работа. Не го забравяй.

— Прав си. Атмосферата не е благоприятна, защото ти ги накара да се разбеснеят срещу ирландците. Но аз ще *намеря* подходящото място и време. И лорд Стенли ще *разбере*.

Той пристъпи към нея и я загледа гневно.

— Ще разбере, а? Не осъзна ли от този разговор, какво ще разбере?

Точно тогава Роджър се появи на вратата.

— Чакаме — рече той глухо.

— Да, идваме — отвърна Майлин.

Той постоя, после се поклони официално и изчезна. Майлин се обърна бързо към Джони и изсъска.

— Взел си на мушка Роджър, откак сме се върнали.

— Ще получи и нещо повече от думи, ако пристъпи на крачка по-близо до теб.

— Много глупаво от твоя страна да се опитваш да ме сплашиш с подобен театър. Приключвам с женитбата веднага щом се приберем в Лондон. Ако трябва, ще избягам с Роджър. Не можеш да ме спреш.

— Ще видим.

— Нищо не можеш да направиш. Свършиха ти се номерцата, Джони. Ще се ожения за Роджър. Ще кажа на лорд Стенли истината. Вярвам му. Знаем, че мога да го убедя. А той, на свой ред, ще ми помогне да убедя Роджър. Вие с Шеймъс Флин можете спокойно да вървите по дяволите.

Тя тръгна да излиза, но той я хвана за ръката и я задържа с пръсти, впити в плътта ѝ.

— Ще кажеш на Стенли само през трупа ми — изръмжа той. — Или през неговия.

Майлин скоро осъзна каква грешка е направила, като е признала плановете си пред Джони.

Преди години, в сиропиталището, той бе нейния единствен душеприказчик. Споделяха си тайни, които не казваха на никого друго. Станало ѝ бе навик да обсъждат всичко. А сега, когато бяха в конфликт, тя сякаш не можеше да се сдържи да му издава неща, които би трябвало да запази за себе си. Може би, мислеше си, това идваше от годините в Англия, когато не можеше да говори с никой, посветен в тайната ѝ. Прекрасно бе, разбираше сега, че е можела да говори открито с Джони, без да прави сметка какво е казала. Ала отново ѝ се припомняше колко променен е той. Момчето, което пазеше признанията ѝ за себе си, се бе превърнало в мъж, напълно способен да използва тайните ѝ срещу самата нея.

Започна се на следващата сутрин. Прислугата бе на крак от зазоряване и подготвяше къщата за новия ден. Много от гостите станаха към осем, мъжете в леки туидени костюми, жените в пастелни сутрешни рокли, по-малко официални от градските, всички готови да се възползват от разцъфващата пролет. Когато Майлин се присъедини, миризмата на бекон и прясно запарен чай се разнасяше из коридорите на старата къща — убежище за фамилията Хелмзли вече цели осем поколения. Гостите я приветстваха от масата, поинтересуваха се за здравето ѝ и посочиха количката, пълна с яйца, бекон, съомга и купчина горски ягоди със сметана. Ала когато тя посегна към чайника с шарен похлупак, Джони стана и я спря.

— Трябва да сте уморена — рече той учтиво. — Позволете ми да ви сервирам.

Не можа да откаже. Ала когато той ѝ донесе чаша димящ чай и блюдо с лакомства се спря и я възнагради с тайнствена топла усмивка.

— Колко мило от ваша страна, лорд Уитни — забеляза Катрин, грейнала в ролята си на домакиня. — Какви добри маниери. Без съмнение в Индия възпитават джентълмените по-добре, отколкото по нашите земи. Смя да кажа, че собствените ни съпрузи би трябвало да си вземат бележка.

Жените кимнаха със завист към Майлин, а лейди Ейвъри додаде:

— Трябва да отворите школа, милорд. Академия на лорд Уитни по добри маниери. Аз, например, ще запиша лорд Ейвъри *тутакси*.

Жените се захихикаха и заваляха други весели предложения, докато мъжете сумтяха, протестираха и защитаваха собствената си галантност, в духа на веселото оживление. Тази сутрин всички бяха в добро настроение и очакваха с нетърпение забавния уикенд. Всички, с изключение на Роджър, който показваше неудоволствието си от тъй наречената галантност на лорд Уитни, като обръщаше особено внимание на съомгата си.

Майлин яде малко и през цялото време се чудеше, какво ли е намислил Джони, че афишира така публично връзката си с нея. Не ѝ харесваше. Усещаше гнева на Роджър. Ако Джони продължеше в същия дух, можеше и да избухне. И тогава какво?

Като че точно това бе и идеята.

Когато се настаниха, разговорът се завъртя около лова на лисици, планиран за следващия ден. Този лов се оказа най-голямата страст на английския джентълмен. Всъщност, никой англичанин не би се и нарекол джентълмен, без да е надарен в тази област. Като че ли политическите назначения напоследък се даваха не на най-квалифицираните мъже, а на тези, които имаха опит в лова и забавленията, които пък неизменно вървяха заедно.

— Чувствам вече как кръвта кипва във вените ми — извика лорд Ейвъри и потри ръце в трепетно очакване. — Няма нищо по-добро от един хубав лов, когато искаш да се почувстваш жив.

— Не можем ли да отидем днес? — попита друг ентузиаст.

— Драги ми господине — включи се Катрин, — да не искате да развалите идеалния ми план? Не, ловът е предвиден за утре и ще се състои точно тогава.

— Но ако ви се иска движение — предложи лорд Хелмзли, — ще отидем да поюздим. Да отстреляме фазани за обяд, а? Не мисля, че това ще разстрои плановете на жена ми.

— О, фазани за обяд — каква чудесна идея!

Всичките запалени ездачи, мъжете довършиха закуската и отидоха да се подготвят. Някои от жените настояха да се присъединят. Майлин, като видя, че лорд Стенли се кани да отиде, реши също да го направи. Може да успее да го дръпне настрани и да поговорят.

Ала Джони отгатна намеренията ѝ. Когато тя излезе, конярите бяха изкарали оседланите жребци и гостите вече се качваха. Преди да си избере кон, Джони вече ѝ водеше една лъскава кобила и със закачливо пламъче в очите ѝ помогна да се качи. И докато язدهа в свежата селска утрин, остана неизменно до нея, като обсъждаше лениво пасищата на имението Гринууд. Колчем се опиташе да го зареже, заради лорд Стенли, той я пресрещаше и правеше някакъв празен коментар, който я заставяше да бъде учтива, даже често се навеждаше да ѝ прошепне нещо на ухото.

Мъжете стреляха по фазани, а жените изостанаха да ги чакат. Джони също отказа да ловува под предлог, че си пази силите за следващия ден. Майлин обаче не се заблуди.

Докато кучетата, ободрени от разходката, припнаха да донесат отстреляните птици, тя използва възможността и се нахвърли върху него.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Мислех, че е очевидно — отвърна той без игривия куртоазен тон от сутринта. — Следя те по петите. Всяка твоя стъпка.

Гневът ѝ я подтикваше да го зашлеви. Ала му се усмихна игриво:

— А какво възнамеряваш да правиш на лова утре, ако смея да попитам?

Очите му я стрелнаха и се присвиха опасно. Тя знаеше какво мисли той относно английската мания, да се ловува заради самия лов. Джони поначало бе мекосърдечен към невинните животинки, избивани за удоволствието на глупците. Веднъж, когато беше на дванадесет, преби до смърт едно по-голямо момче, защото онзи бе малтретирал бездомно куче. С Дагет бяха принудени да го извлекат, преди да е убил окървавения си противник. Когато се успокои, така обикна бедното животинче, че се грижи за него до смъртта му след години.

— Ще се занимавам с това, когато му дойде времето — отвърна той кратко.

Гостите в Гринууд обаче говореха само за лова. По пътя обратно обсъдиха всяка подробност — вятъра, терена. По време на следобедния чай пък планираха стратегия. И когато дамите отидоха да играят крикет на моравата, джентълмените се присъединиха, за да гледат и обсъждат като малки момчета, които очакват с нетърпение

десерта си. Даже Уелският принц изглеждаше въодушевен от перспективата.

Майлин, която знаеше да играе крикет по необходимост, но не беше много добра, гледаше как Джони все повече утихва. После, докато си чакаше реда, чу Уилям Хелмзли да казва:

— Като наш почетен гост, лорд Уитни, мисля, че ще е редно да поведете хайката утре. Обикновено предлагаме това на принца, но и той е съгласен, че като награда за героизма ви, високата чест трябва да се даде именно на вас.

— Точно така — потвърди принцът. — Като благодарност за патриотизма ви, сър.

Майлин наблюдаваше Джони отблизо. Напълно спокоен, той се поклони и благодари. Ала когато зае място по реда си, тя видя как пресича моравата с решителна крачка.

Когато стигна до нея, той я прихвана отзад и пое ръцете ѝ, сякаш да ѝ покаже как да завърти стика. Гневът му обаче се чувстваше.

— Ама че негодници. Да се радват толкова на убийството на една невинна лисица, че да го правят център на внимание през целия си проклет уикенд. Да доказват мъжествеността си, като убиват за удоволствие. Ние, народите, които те благоволяват да управляват, сме в ролята на лисицата. Преследвани и гонени, докато ни отнемат и последната воля за живот. И те се наричат цивилизовани!

Майлин разбра, че предчувствията ѝ сутринта са били верни. Най-последно имаше оръжие да дразни Джони, тъй както той дразнеше нея.

— Бедният Джони! — изгуча тя. — Каква дилема! Да се разкриеш или не — това е въпроса. Да си верен на идеалите си и да пощадиш лисичката, като по този начин се издадеш? Или да ги удовлетвориш, за да запазиш прикритието си на английски лорд и да заприличаш на хората, които мразиш толкова много?

Ръцете му стиснаха нейните болезнено.

— Как се чувстваш, Джони? Да станеш един от тях заради каузата? Лесно е да ме съдиш, ако си седиш в Ирландия. Но да видим, сега какво ще решиш. Да убиеш лисицата и да си запазиш маската или обратното?

Той понечи да проговори, но се спря. Гласът му се промени и той започна да върти стика.

— Ако продължаваш да...

Майлин погледна и видя Роджър да се приближава.

— Да помогна с нещо? — попита той. Тонът му бе учтив, но си личеше, че е раздразнен.

Джони отстъпи с поклон.

— Ако мислите, че ще сте й по-полезен, милорд, давайте.

Джони се отдалечи, а Роджър погледна Майлин в лицето.

— Не мисля, че начина, по който те гледа, ми харесва.

— Не му обръщай внимание. Преиграва.

— Трудно е да не го даваш тежко, при тези обстоятелства. Но все пак, Майлин... да имаш да ми казваш нещо? Уверявам те, можеш да ми кажеш всичко, а аз ще се опитам да разбера.

Точно това, разбра тя, преследваше Джони. Каза му, че смята да приключи с женитбата и той използваше всяка възможност да разколебае увереността на Роджър в чувствата й. Тя изгледа гневно отдалечаващия се Джони и каза:

— Не си въобразявай разни неща, Роджър. Уверявам те...

— Дочух един разговор сутринта. Три от гостенките, като не знаеха, че съм наблизо, се обзалагаха, че ти ще се влюбиш в своя спасител. На твое място, кълнях се, биха...

— Роджър, моля те, не слушай празни приказки. Не ме интересува какво казват. И ако искаш да знаеш, започвам да презирам този човек. Ще ми се да стои по-далеч от мен.

Почувства, че лицето й пламва от тези думи. Роджър се втренчи в нея за момент. После много тихо попита:

— Сигурна ли си, че чувстваш точно презрение?

Преди тя да потвърди, той се бе отдалечил.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта, след като се бе преоблякла, Майлин налетя на Джони в коридора. Сграбчи го за ръката и го обърна гневно с лице към себе си.

— Искам да оставиш Роджър на мира.

Той я погледна пренебрежително.

— Чудя се, що за човек е този, който седи и се примирява с това, което му подхвърлям.

— Не е твоя работа. Няма да ти позволя да го нараниш.

Той се усмихна и зъбите му блеснаха.

— Няма да си хабя юмруците за него.

— И кой ти даде право да се увърташ около мен? Какво ще си помисли той, като те гледа как ми наливаш чай и ме следваш по петите като влюбено кученце?

— Точно каквото желая да си мисли.

— Сериозно, Джони. Няма да позволя той да смята, че между нас има нещо.

— Така ли мисли?

— Много добре знаеш, че да. Ти направи всичко по силите си да го убедиш в...

— Истината? Или паметта ти е лоша, като играта ти на крикет? Ако той си мисли, че има нещо между нас, е дяволски прав. Добре си спомням онези страстни нощи...

— Мълчи! Да не искаш всички да чуят?

Усмивката слезе от лицето му.

— Значи си забравила нещо друго. Нека ти припомня. Няма да позволя на никой мъж, освен мен да те притежава. Хелмзли не е за теб, момичето ми. Прави, каквото щеш, но няма да се ожениш за него. Само през трупа му.

Грубият му тон я смрази.

— Няма да посмееш.

— Няма ли? Ти само чакай и ще видиш.

Ръката ѝ се сви в юмрук и смачка ръкава му.

— Само го направи и няма да ме видиш повече.

— О, така ли?

Точно тогава се отвори врата. Майлин пусна ръката на Джони, но той я притегли към себе си на секундата. Объркана, тя се почувства в обятията му, усети как ръцете му притискат гърба ѝ, а устните му — нейните. Опита се да го отблъсне, но не можеше да мръдне. Той я целуна дълбоко, изви я назад, впи устата си в нейната.

Още една врата се отвори. Като събра всичките си сили, Майлин отблъсна Джони и се измъкна от хватката му. Обърна се и видя, че Роджър стои при едната врата, а майка му, Катрин, при другата. И двамата бяха ококорени.

Ръката на Майлин тръгна към устата ѝ, където още гореше целувката на Джони.

— Роджър — извика тя, като отчаяно търсеше обяснение.

Джони го бе видял, преди да я целуне. Сега, когато се изправи лице в лице с вбесения ѝ годеник, той си оправи смокинга и изрече с безупречната евфемистичност на английски лорд:

— Това е нелепо.

— Как смеете, лорд Уитни! — извика Катрин. — Вие сте мой гост.

— Признавам, че чувствата ми взеха връх. Ако бях джентълмен, за какъвто ме смятате, бих се извинил. За съжаление, не се разкайвам ни най-малко. Предполагам, сър — обърна се той към Роджър, — че единствения изход е дуел за ръката на дамата. Архаично, може би, но ефективно.

Майлин замръзна в ужас. Наистина е целял да убие Роджър. А сега просто го примами в капана.

Младият Хелмзли стоеше като вкочанен, а кръвта се отдръпна от лицето му. Майлин чувстваше, че всеки момент ще избухне. Той не беше мухльо. Щеше да приеме във всички случаи. Ала, макар и добър стрелец, не можеше да се сравнява с Джони, обучен при Шеймъс Флин. Роджър щеше да умре и вината за това щеше да бъде нейна.

— Роджър, недей, моля те.

— Глупости, момиче — изстреля Катрин. — Честта на сина ми е заложена на карта. Естествено, че трябва да се бие.

Ала когато Роджър проговори, удиви всички.

— Няма да е нужно — рече той през зъби, с прикрит зад хладно достойнство гняв. — При тези обстоятелства, победата принадлежи на по-добрия... в жестовете. Така че, аз се оттеглям. И желая на двама ви щастие.

Той се обърна да си върви, но Майлин изтича покрай Катрин и го хвана по стълбите.

— Роджър, кълна ти се...

Той я прекъсна.

— Мила моя, ако искаш да ми кажеш, че не си участвала във всичко това, не си хаби думите. Мисля, че те познавам достатъчно добре, за да смятам, че не би ме предала по никакъв начин. Ако мислех, че онзи ти се натрапва, щях първи да се намеся.

— Но той...

— Не, скъпа моя. Може и да съм глупак, но мога да позная влюбената жена, когато я зърна. Виждам как го гледаш. Разбрах го, мисля, откак те видях на гарата. Ти си влюбена в спасителя си и аз не мога да направя нищо по въпроса. Не си виновна. Невинаги избираме кого да обичаме. Да бях жена, спасена от такъв човек, кой знае как бих се чувствал? Не, не те виня. Но те обичам достатъчно, за да искам да си щастлива. И макар и да те желяех за съпруга, лаская се да мисля, че не съм достатъчно себичен, за да застана на пътя ти.

— Добре казано — отсъди Катрин отгоре, очевидно в усилие да спотаи яростта си и да си припомни, че виновниците са все още нейни гости. Тя се обърна към Джони:

— Е, лорд Уитни, голям скандал спретнахте. Надявам се намеренията ви да са почтени, като тези на сина ми.

— Уверявам ви, милейди, не бих пожертвал нищо...

— Много добре — рече Катрин с тон на съдник. — Не мога да се престоря, че този обрат на нещата ми е приятен. Но като домакини, имаме задължението да спасим колкото е останало от този уикенд за нашите гости. Аз ще се отнеса добронамерено, от теб, Роджър, и от баща ти, очаквам същото. Ще се справим с това унижение. Сега, ако всички се успокоите, ще отидем на вечеря и ще обявим годежа на Майлин и лорд Уитни. Такива, предполагам, са намеренията ви, лорд Уитни?

— Да, лейди Хелмзли — рече Джони сериозно и погледна Майлин. — Такива бяха през цялото време.

Кошмар!

Новината се прие с тишина, която сякаш спираше времето. Очите кацаха ту на новопровъзгласената двойка, ту на Роджър, за да преценят реакцията му, преди многовековното възпитание да започне да отстъпва пред шока. Един по един те започнаха да се покашлят и да се размърдват по местата си. Вместо да извикат: „Бедният Роджър! Какво ще прави сега?“ те поднасяха с учтиви, макар и ужасени, пожелания за благополучие. Англичаните никога не разкриваха истинските си чувства, така че те стиснаха ръката на Джони и пожелаха на Майлин „всичко добро“, като запазиха отвратителните клюки за момент, в който нямаше да бъдат чути.

Даже принцът прибави благословията си и учуди Джони, като взе ръцете им в своите и им пожела всичко добро.

— Ако някога мога да ви помогна по някакъв начин — предложи той на Джони, — ще ме уведомите, нали? Ние ценим много Майлин. А вие, сър, ще бъдете присъединен към добрите ни чувства.

Вечерята бе определено нелепа. Роджър приемаше нещата мъжки, смел за пред приятелите и сякаш примирен, даже предложи тост за здравето на двойката, при което Катрин кимна удовлетворена какъв джентълмен е синът ѝ. Майлин обаче забеляза пристъпите на срам по лицето му, докато той се опитваше да води разговор. *Бедният човек*, помисли си, *как ли му се иска да си скрие лицето*.

Гостите бяха шокирани от новината, обаче Майлин направо побесня. Това, че Джони си играе с нещо, което представлява ценност — и което тя би тачила при други обстоятелства — я нараняваше и гневеше. Знаеше, защо той избърза с годежа. Не от романтични намерения да я има за жена. А защото това бе най-добрия начин да продължи със собствения си план, като препятства в същото време нейния. Хитроумен начин да я прикрепи към себе си, за да я държи под око и да я контролира. Нямаше съмнение, че ще се оженят. Какъв подобър начин да се увери, че тя няма да предаде Голямата кауза?

Чувстваше се хваната в капан и използвана. Нямаше никаква възможност да протестира. Всички приемаха казаното от Джони за истина. Всъщност, той бе доста убедителен, като разказа как се е влюбил в Майлин още когато се е върнал от Индия, но се бил отчаял от

липсата на отклик и направил такъв дързък опит да докаже чувствата си. Спомниха си каква сцена бе направил на празненството за годежа ѝ.

— И как — питаше Джони удивеното множество — можех да стоя и да позволя на онези негодници да отвлекат възлюблената ми? Предпочетох да я върна на друг, отколкото да бездействам. Знаех, че трябва да я спася, даже и да се оженеше после не за мен. Поне щеше да е щастлива и в безопасност. Да я видя щастлива е единственото ми желание.

Сетне, с гениална лекота, той се обърна към лорд Стенли и му се поклони смирено.

— Милорд, знам какво желае сърцето на моята възлюблена, но ще поискам от вас официално ръката ѝ. Ако откажете, кълна се, ще го понеса с цялата възможна твърдост. Но ако ме приемете като ваш зет, ще направя всичко възможно да дам на прекрасната ви дъщеря толкова щастие, колкото бихте ми дарили вие.

Би било лош вкус да се противиш пред толкова хора. Лорд Стенли, учуден и притеснен, отпи от виното си. Накрая, под тежестта на всички погледи, каза:

— Щастие то на Майлин е всичко, което искам, милорд. Ако тя ви обича, кой съм аз да се противя?

Майлин трябваше да прехапе устни, за да не изкрещи. Какъв лицемер бе Джони! Да се отнася към нея, сякаш тя няма никакви чувства и мнение. Да се кълне в любовта си като някакво мамино синче. Тя можеше да им каже едно-две нещица за тази любов. Но как да го стори, без да се издаде?

Така че понесе изпитанието мълчаливо. Поне всички мислеха, че щади чувствата на Роджър и не отгатваха гнева, който държеше зъбите ѝ стиснати, а очите — сведени.

Не можа да спи през нощта. Толкова се сърдеше на Джони, че кръстосваше стаята с часове, но само набираше повече бяс. Права беше за него. Не му пукаше кого наранява, стига да му изнасяше. Какво, че Роджър бе опустошен, а Уилям и Катрин загубиха момичето, което вече смятаха за дъщеря? Какво, че бе разрушил и *нейните* собствени желания? Накрая не можа да издържи. Наметна халат и, като внимаваше никой да не я види, се промъкна към стаята на Джони.

След миг очите ѝ свикнаха с тъмнината. Чу спокойното му дишане и знаеше, че е заспал. Прекоси стаята решително, босите ѝ крака потъваха в дебелия килим, и го видя в леглото. Чаршафът се бе увил около краката му, а когато тя се промъкна по-близо, различи голите му гърди с тъмните косми. Изглеждаше толкова умиротворен в мрака. Без съмнение бе заспал спокойно, доволен от руините, в които бе превърнал живота ѝ. Докато тя не можеше да си намери място, вбесена от двуличието му.

Разтърси гневно рамото му. Той се стресна и посегна към пистолета, който държеше близо до леглото си. Ала когато я видя, го пусна и я сграбчи.

— Какво си мислиш, че правиш? — изръмжа той.

— Как смееш да разполагаш с живота ми, арогантен боклук! — процеди тя. — Ако мислиш, че ще се ожения за теб след всичките ти интриги, значи си по-голям глупак, отколкото съм смятала.

Той се втренчи в нея, дишайки тежко.

— Значи съм глупак, така ли? Може и да съм, да си хабя чувствата за неблагодарна кучка като теб.

— Наричаш ме неблагодарна, задето не ти се кланям, че си ме вързал към себе си като хрътка?

— Неблагодарна, защото си твърде заблудена, за да разбереш, че ти спасих проклетата кожа. Казах ти, че Шеймъс Флин нямаше да ти позволи да се омъжиш за Хелмзли. Или съвсем си забравила клетвата си за подчинение?

— Не го направи затова. Натресе ми това, за да ме държиш под око. Да ми попречиш да кажа на лорд Стенли всичко, което знам.

— За да ти дам начин, да останеш вярна на плана.

— И да се подиграеш с всичко, признавайки *благородната* си любов пред тези нищо неподозиращи хора. Любов! Ти дори не знаеш какво значи тази дума!

Ръката му се стегна около лакътя ѝ. Той замълча, докато осмисли думите ѝ. Накрая каза хрипливо:

— Едно нещо ще ти кажа. Ако някой ми стореше, каквото сторих аз на скъпия ти Роджър, щях да го убия. Достатъчно те обичам, за да се боря за теб, Майлин. Ще излъжа заради теб. Ще измамя заради теб. Ще убия заради теб. И в никакъв случай няма да те отстъпя и да позволя на друг мъж да те вземе.

Изведнъж тя разбра, че той е чисто гол. Усети как ръката му стиска лакътя ѝ, а самата тя е на сантиметри разстояние. Отмести поглед от тялото му и го стрелна дръзко.

— Лъжеш, тъй както си поемаш дъх. Сам го каза. Фенианците са те обучили толкова добре, че не знаеш нито къде почва, нито къде свършва самият Джони. Не виждам вече мъжа, когото обичах. Ти си като машина. Ще живееш и ще умреш заради свещеното дело, а ние да вървим по дяволите. Не, няма да стане. Няма да се омъжа за теб и да...

— Не, ще го сториш. Ще бъдеш моя жена, Майлин. Друг начин няма. И някой ден, когато помислиш по-ясно, ще видиш, че го правя, за да те защитя. От фенианците. И от самата теб.

— А кой ще ме защити от *теб*? — изстреля тя, преди да отдръпне ръката си и да изфучи обратно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят, определен за лова, се оказа облачен, а във въздуха миришеше на дъжд. Рано сутринта, тъй като бе спала малко, Майлин слезе за чай и дочу как Уилям и Катрин си приказват тихичко. Чудеха се дали при тези обстоятелства трябва да продължат по план.

— Не съм по-щастлив от този обрат от теб, скъпа моя — чу да казва Уилям, — но както ти ни припомни още вчера, имаме задължения към другите си гости. Трябва да удържим положението заради тях, както и заради самите себе си. Ако отменим всичко, ще се окажем твърде лоши домакини.

Майлин се измъкна — чувстваше се като прокажена, чието състояние обсъждат от милосърдие.

По-късно, когато отново слезе, видя, че всичко вече е готово за лова. Конете бяха оседлани, а кучетата в специални клетки лаеха, скачаха и се боричкаха в очакване. Суматохата бе завладяла всичко и отвличаше вниманието на гостите от скандала предната вечер — мъжете се обличаха и си търсеха камшиците и шпорите, а жените се щураха и подаваха халби тъмно пиво за изпроводяк на ловците. Хайките ставаха обикновено в празничен ден, но все още шашнатите гости се опитваха с всички сили да се успокоят, заради домакините си. Много от местните жители, както и фермерите на Хелмзли, бяха дошли за кураж. Някои бяха с каруци, за да следват ездачите. Други бързаха да се разположат по терена, за да чакат и ръкопляскаат, когато ловците преминат покрай тях. Които можеха, щяха да се присъединят, приемайки вялото гостоприемство на домакина по време на тази последна хайка преди лондонския сезон. Тогава Хелмзли и селските благородници, можещи да си го позволят, щяха да изоставят провинцията и да се отправят към големия град. И преди лорд Стенли да осъществи дългоочакваното си посещение в Дъблин следващата седмица, за да се запознае със ситуацията в Ирландия от първа ръка.

— Чувствам буря във въздуха — забеляза някой на масата, а Майлин се почуди, дали става въпрос за времето, или за киселото

настроение на Роджър.

Уилям се опитваше всячески да разведри атмосферата.

— А, някакъв си дъждец. Само увеличава тръпката, нали, момчета?

Мъжете коментираха весело, но жизнерадостта изглеждаше пресилена за чувствителното ухо на Майлин.

През повечето време жените щяха да останат назад. Някои от дъщерите, млади и достатъчно силни като Майлин, щяха да яздят с всички, макар самият лов да се смяташе за чисто мъжка територия. Въпреки шока от годежа ѝ с Джони, групата започна да се вълнува от предстоящото изпитание. Старците подскачаха като млади и си подвикваха буйно един на друг. Просто пощуряха, обхванати от жаждата за кръв, сякаш с убийството на лисицата щяха да докажат, че са добри англичани. Майлин така и не спря да се удивлява, че тези мъже, толкова изтънчени, дори скучни при нормални обстоятелства, можеха да се променят така рязко при мисълта да преследват и унищожат беззащитно същество.

Ала в този ден тя имаше друга грижа. Насиленият ѝ годеж я хвърли в отчаяние. Трябваше да действа бързо или колелото на съдбата щеше да се завърти неконтролируемо. Още не бе виждала Джони. Може би бе решил да се скрие след неудобството, причинено предната вечер. Почти си пожела да е така. Това щеше да ѝ осигури възможност да се усамоти с лорд Стенли и да проведе разговора, който вече не можеше да чака. Чуе ли веднъж лордът истината, разбере ли я, щеше да ѝ помогне да се измъкне от тази ситуация. Да, трябваше да говори с него веднага.

Сякаш четейки мислите ѝ, лорд Стенли се приближи към нея и взе ръката ѝ.

— Сигурна ли си, че избра правилно, детето ми?

Тя примигна неразбиращо.

— Харесвам Роджър. И никога не съм го крил. Имах големи надежди за вас двамата. Но ако наистина обичаш лорд Уитни и си сигурна, че ще бъдеш щастлива, това е и моето желание. Не го познавам така, както бих искал. Но той е от старо и почтено семейство. И в крайна сметка те върна при мен. Ако го обичаш, сигурен съм, че заслужава чувствата ти.

— Лорд Стенли, трябва да говоря с вас за това.

Верен на себе си, Джони влезе точно в този момент, сякаш го бе очаквал. Тълпата замря и всички се втренчиха в него.

— А, ето го и Уитни — рече лорд Стенли.

Джони изглеждаше красив в ловджийския си костюм, но бе мълчалив и замислен. Едва забелязваше недоверчивите погледи към себе си.

Уилям мина през притихналото множество и влезе в ролята си на гостоприемен домакин.

— Ето ви и вас, приятелю. Мислим, че едва ли сте преследвали много лисици в Индия. По-скоро тигри може би.

Глух смях сподори думите му. Джони се усмихна, но не каза нищо.

— Тук, в Гринууд, правим нещата малко по-различно. Пускаме лисицата и ѝ даваме преднина. Сетне пускаме хрътките и вие, като водач, започвате хайката. Кучетата ще проследят лисицата. Дотук както обикновено. Но ние бихме искали да възнаградим почетния ни гост, с правото да отстреля плячката. И още да отреже опашката и да я запази като почетен знак, тъй да се каже. Така че хване ли се лисицата, ние ще дойдем да погледаме и ще се върнем да празнуваме. Ясно ли е?

— А ако лисицата избяга?

Уилям изглеждаше искрено удивен.

— Но, приятелю, лисицата никога не се изплъзва. Продължаваме хайката, докато я хванем и убием.

— Разбирам — Джони погледна бързо Майлин, сетне извърна очи. Но тя усети пламъчето на слабост в очите му. Почти щеше да го съжали, ако не бе толкова ядосана.

— Ами да тръгваме тогава. Току-що май падна капка дъжд.

Докато всички се качиха, дъждът наистина заваля. Пуснаха лисицата към гората, а хрътките ръмжаха и лаеха. После прислугата пусна кучетата. Те се стрелнаха покрай ездачите и побягнаха на кръгове, докато хванат дирята, а сетне хукнаха в диво преследване.

Рогът изсвири и, начело с Джони, ездачите препуснаха в галоп. Майлин яздеше близо до лорд Стенли и чакаше добра възможност. Скоро се отчая. Темпото бе убийствено и конете започнаха да се задъхват. Дъждът се усили и стана хлъзгаво. Два коня се подхлъзнаха и паднаха. Останалите продължиха, подканяни от рога.

Всичко ѝ бе като в мъгла. Галоп през полята, прескоци, летене. Минаваха през гори, а хората се носеха зад кучетата. Яздеха рисковано. Камшиците плющяха, ездачите пришпорваха и рискуваха живота си, докато селяните ръкопляскаха. Дъждът валеше силно и почти заслепяваше Майлин, а вятърът я удряше в лицето. Бурята гърмеше в далечината, а тъмното небе се прорязваше от светкавици.

Лудост. Но англичаните сякаш не забелязваха това. Те кръстосваха полето, прекосяваха хълмове, следвайки Джони, а тропотът на копитата се смесваше с гръмотевиците, рога и лаещите кучета.

Изгубиха още ездаци по неравния терен. Някои паднаха, докато прескачаха насипи, по-високи от главите им, а конете се мятаха под тях. Някои се изхлузиха и паднаха в калта. Няколко жени забавиха ход, а други се върнаха при топлия огън, защото студеният дъжд ги шибаше и мокреше. Мъжете обаче продължаваха. Майлин също, за да остане до лорд Стенли.

Яздеха от часове, преследваха лисицата под дърво и камък, по гори и поля, докато тя бягаше, за да си спаси живота.

Най-накрая, на един висок хълм, лорд Стенли дръпна юздите и Майлин го последва. Той спря задъхан и ѝ се усмихна виновно.

— Страхувам се, че вече не съм млад като преди.

— Няма значение — рече Майлин, сама без дъх. — Нека поговорим за нещо много важно.

— Целият съм слух, миличка. Само да си поема въздух.

От добрата си позиция двамата виждаха полето долу, виждаха как лисицата бяга из гората и как кучетата я преследват. Майлин забеляза Джони начело на групата, а останалите го следваха като поток. Тя се опитваше да намери думи, за да започне най-трудната задача в живота си, когато внезапно чу страховит писък. Погледна надолу и тутакси видя, че лисицата се е хванала в един капан в началото на гората. Бореше се отчаяно, но кракът ѝ бе хванат здраво. Кучетата вече ѝ се нахвърляха, лаейки весело.

Майлин гледаше ужасена, като разбираше, че кучетата сигурно ще разкъсат нещастното създание. Не можеше да си представи по-ужасна смърт.

Ала тогава видя как Джони смущва коня си и лети като вятър покрай кучетата, а после скача в движение.

Докато хрътките се нахвърляха върху лисицата, той си проби път сред тях. Хрътките обаче, усетили миризмата на кръв, се обърнаха към него и го заръфаха, докато той се мъчеше да се освободи. Майлин затаи дъх, когато лорд Стенли извика:

— Боже господи, какво прави този човек! Той ще загине!

Майлин сграбчи юздите, втренчена в свирепата битка, дъжда, който мокреше Джони, и побеснелите кучета, които го хапеха немилостиво по ръцете и краката.

— Трябва да му помогнем — извика лорд Стенли и препусна надолу по хълма.

Майлин го последва с убийствена скорост.

Докато стигнаха при него, Джони държеше кървящата лисица високо над главата си, извън обсега на кучетата, които скачаха, ръмжаха и го ръфаха, за да се доберат до плячката си. Дрехите му висяха на парцали, а тялото му кървеше.

Някой усмири кучетата. Те седнаха и заскимтяха, докато Джони взе лисицата в ръцете си и започна да ѝ говори. Даже не забелязваше, че кучетата са го наранили, а бялата му риза червенееше от собствената му кръв.

— Но, милорд, вие спасихте лисицата — подхвърли някой.

Джони бавно вдигна глава и видя около себе си кръг от ездаци, които го гледаха, сякаш си е изгубил ума.

— Единственото почтено нещо, което можех да направя. Беше хваната в капан.

— Проклетите браконieri — извика Уилям. — Бичът на нашите земите с идиотските им капани. Нищо не може да ги уплаши. Досадници, това са те. Но, приятелю, вие сте...

Когато Джони го погледна, зелените му очи искряха от гняв. Майлин обаче виждаше усилието му да се успокои и да си спомни за ролята си.

— Не е хубаво да се убива хванато в капан животно. Това е... много неанглийско. Сигурен съм, че сте съгласни, нали, господа?

Гениално, помисли си Майлин. Да обърне собствените им абсурдни английски ценности срещу тях и да направи спасяването на лисицата въпрос на чест.

След миг тишина лорд Стенли каза:

— Никак не е хубаво, съгласен съм.

Останалите подеха.

— Добре, милорд.

— Какъв спортсмен!

— Да дадем на лисицата шанс. В крайна сметка не сме касапи.

— Тя е наранена — продължи Джони. — Би било още по-лошо да я погнем пак.

— Прав сте, милорд.

— Но какво да я правим? Да я освободим?

— Да я вземем в къщата — предложи Уилям. — Ще оправим бедното животно.

— О, да. Ще я направим наш талисман. Ще я кръстим. Старата червена брада. Какво мислите?

— Цял Лондон ще говори за това.

Докато те подемаха рефрена, Джони държеше лисицата в ръцете си и я пазеше с всички сили от дъжда. Тъмната му коса бе влажна, прилепнала към главата му, изглеждаше уязвим като дете. Момчето, което Майлин познаваше в Дъблин. Защитникът на слабите. Мъж, който би рискувал живота си, за да подари живот на една лисица.

В този момент тя видя Джони, какъвто го бе познавала, човекът, който би рискувал всичко, за да помогне на невинните, унижените, онези, които не можеха — или не искаха — да се борят сами. И си спомни за какво всъщност се борят. Висшата цел, която ги бе накарала да пожертват самоличностите си и години от живота си, за да могат страдащите да се освободят. И осъзна, че не може да говори с лорд Стенли. Не още. И не така.

Джони отпаднаше. Драскотините и ухапванията казваха своето. Даже леко се полюшваше. Майлин слезе от коня и нежно взе лисицата в ръцете си. И Джони видя сълзите, които се стичаха от очите ѝ.

Идеята за спасяването на лисицата сякаш бе на Уилям, така я поде той — почисти нараненото краче, намаза го с мехлем и го превърза, както го бяха научили някога в армията. Всички гости се събраха, разбъбриха се за случката, наричаха лисицата Старата червена брада, правеха планове как ще я откарат в Лондон и ще я покажат на откриването на сесията на парламента. Приемаха на драго

сърце новото занимание, което отвличаше вниманието им от наскоро разразилия се скандал.

Когато най-накрая обърнаха внимание и на Джони — бяха оставили Старата червена брада в една кучешка клетка с куп храна — той отказа да промият и превържат раните му. Преоблече се и прие само малко уиски. Добре съм, уверяваше ги глухо. Не се нуждая от нищо.

Ала Майлин не се заблуждаваше. Видя как устните му се побелели. Забеляза го да притваря очи, когато сядаше на масата за вечеря. Яде малко, а пи много вино. Движенията му бяха сковани и тя знаеше, че въпреки бодрата фасада, той изпитва страшни болки. Изглеждаше замислен, едва слушаше постоянните разговори за лисицата и цяла вечер си гледаше джобния часовник, като че искаше този фарс да приключи по-скоро.

Майлин се тревожеше. Никога не се бе грижил за себе си. При жестоките улични битки в Дъблин, именно тя промиваше за раните му. Ако питаха него, той предпочиташе да не обръща внимание на страданието и да се лекува посвоему.

Тя обаче знаеше, че ухапванията може да са опасни. Можеха да се инфектират, ако не се почистят. Настояваше да ги види, но той не обърна внимание, така че тя реши да се пребори с него, когато всички останали си легнат.

Вечерта не свършваше. Но денят бе дълъг, а мъжете уморени от геройствата. И на чаша портвайн в салона, пред упоителния огън, те започнаха да се прозяват и да си лягат един по един.

Докато се качваха, лорд Стенли задържа Майлин.

— Забравих, скъпа, покрай всичките вълнения, че ти искаше да говориш с мен.

Майлин гледаше как Джони се качва, леко накуцвайки с десния крак. Мислеше само за него — как смело бе пожертвал себе си, за да спаси лисицата. Искаше да го види насаме, да се погрижи за него, да му каже всичко, което напираше да бъде изразено.

Така че стисна ръката на лорд Стенли и рече:

— Уморен сте, милорд. Другото може да почака.

Когато остана сама, тя отиде в кухнята, където слугите почистваха след вечеря. Поиска от иконома мехлем за раните на лорд Уитни.

Коридорът горе бе пуст. Майлин отиде тихо до вратата на Джони, решила да почука, но после размисли. Нямаше да е добре да я видят да влиза в стаята му, а можеше и да събуди Катрин, която бе точно отсреща. Така че хвана ръчката и лекичко отвори вратата.

Джони тъкмо се измъкваше от прозореца.

Съблякъл си бе смокинга, бе само по панталон и разпасана риза. Мислеше да го извика, но чу как краката му тупнаха след миг долу. Любопитна, тя прибра мехлема в джоба си и отиде до прозореца да погледне.

Дъждът бе спрял, но нощта бе студена. На приглушената лунна светлина се виждаше как Джони обикаля къщата крадешком. Какво ли е намислил? Знаеше, че трябва да го последва, но да излезе през парадния вход щеше да бъде подозрително. Така че стъпи на перваза и се хвана за брезовия клон.

Спускането бе трудно със сатенените поли, но накрая момичето успя и се приземи на краката си с леко тупване. Заобиколи къщата и видя Джони да се насочва по пътеката към колибката, където държаха лисицата. Тогава разбра. Той щеше да освободи лисицата още веднъж.

Този мъничък наглед акт я трогна даже повече от героизма следобеда. Той не можеше да гледа лисицата затворена и това подсказваше, че сърцето му е запазило нежността си, ако и тя да го смяташе за безвъзвратно закоравяло. Майлин се скри в сенките, за да наблюдава със сълзи на очи, как той намери по-малка клетка, сложи ранената лисица вътре и се отправи пеш към полето.

Щеше да му извика, но усети, че в този миг той трябва да бъде сам. Така че го последва от разстояние, като стъпваше леко, за да не се чува. Джони крачеше решително въпреки накуцването. Приближаваше гората. Вървя, додето голямата къща с красивите морави не се превърна в петно на хоризонта, незабележимо сред нощния пейзаж.

Когато Джони стигна гората, той се наведе и остави клетката на земята. Отвори я, взе лисицата в ръце, махна стегнатата превръзка и освободи бедното създание. Майлин видя как опашката му отрази лунната светлина, докато то затича към свободата сред дърветата.

Когато Джони се обърна, Майлин остана неподвижна край потока и го изчака да дойде при нея. Никога не бе изглеждал толкова героичен, както в този момент, куцукащ през полето — самотен млад мъж под облачното, прорязано от луната небе.

Видя я и се спря. Сетне тръгна към нея, като се опитваше да прикрие болката.

— Добро дело стори — рече му тя, когато той се приближи достатъчно.

— Трябваше — отвърна той. — Не можех да стоя и да позволя на тези надути джуджета да я разхождат и показват из цял Лондон като някакъв трофей. Щеше да умре, както ако я бях застрелял. Сега е свободна и може да се бори сама за живота си.

— Беше... величествено. Рисува си живота, за да я спасиш. Толкова се гордея с теб, Джони.

Той пристъпи към нея, сякаш търсеше нещо в очите ѝ.

— Не съм го направил, за да се гордееш — рече той меко.

— Именно *затова* се гордея.

Той остана неподвижен за момент, като се взираше в нея, а после прокара пръсти през разрошената си коса. Като че ли признанието ѝ го трогна. Като че ли, преодолявайки гнева ѝ, не знаеше как да се справи с признанието ѝ. Ала тя видя, че той се полюшва и посегна да го подкрепи. Сетне си спомни задачата си и съдчето с мехлем в джоба.

— Ела с мен, Джони. Донесла съм мехлем за раните ти.

— Няма нужда — отговори той, но гласът му издаваше болката.

— Няма да позволя да умреш от инфекция, заради една лисица.

Той я погледна, а сетне се взря в къщата, която изглеждаше отдалечена на километри.

— Не искам да се връщам още — каза ѝ той. — Само тук, на открито, мога да се чувствам самия себе си. Да се освободя от лорд Уитни. Няма да се откажа, поне за малко.

И тя разбра. Кой знаеше по-добре от нея, колко е трудно да живееш под прикритие, да обмисляш всяка дума, да планираш всяка крачка, мисъл и действие? Тя също бе търсила усамотение далеч от множеството, където можеше да си спомни коя е. Понякога има опасност да изгубиш себе си в ролята. Понякога тя не можеше да си спомни коя всъщност е Майлин.

Сега искаше да бъде самата себе си точно колкото него. Да говори свободно. Просто да съществува, без мисъл, план и предпазливост. Само да чувства.

Поуплаши се колко свързана с него е в момента. Толкова си приличаха, и двамата скрити под самоличности, твърде различни от

техните собствени. И двамата нуждаещи се от утехата на тишината, за да изтрият от съзнанието си ехото на безсмислените брътвежи. Чувстваше се по-привлечена от когато и да било. Искаше да се освободи. Но повече искаше да се предаде, свободно и с леко сърце.

Тя заговори твърдо, за да прикрие объркването си:

— Ако не се върнеш и не ми позволиш да се погрижа за теб на топло в стаята ти, ще го направя тук, на студеното.

— Какво ти пука, след всичко, което каза, дали ще загина от раните си?

Те се спогледаха безмълвно в нощта. Майлин осъзнаваше, че я е грижа повече от който и да било друг път. Той също го знаеше.

Раздразнена, тя рече остро:

— Няма да позволя да ми тежиш на съвестта. Ето, виждаш ли, пак кървиш.

Бялата му риза почервеняваше отново. Той я погледна, като че ли не осъзнаваше какво става.

— Не бъди глупак — изстреля Майлин, за да скрие колко е загрижена. — Поне веднъж бъди разумен, иначе ще се наложи да те затворя в тази клетка.

Той погледна клетчицата в ръката си и се усмихна, а зъбите му се бялнаха зловещо в нощта.

— Страшна работа!

Тя взе клетката и я остави, после бързо му разкопча ризата. Усещаше дъха му с миризма на вино. Сърцето ѝ потрепна. Когато обаче смъкна ризата от тялото му, тя затаи дъх. Ръцете и гърдите му бяха подути там, където кучетата бяха ръфали. Някои рани кървяха, други се бяха съсирили.

— Сваляй панталоните и беж в потока да се измиеш.

Той не се възпротиви, когато тя разкопча панталоните му и ги смъкна. Ала когато стъпи в потока, той изкрещя:

— Адски студ!

— Сам си си виновен, като отказваш топлата вана в къщата. Влизай и без повече приказки. Студът ще спре кървенето и ще затвори раните.

Тя го бутна и той цопна, проклинайки люто, докато ледената вода докосваше наранената му кожа.

— Ще ме убиеш с тези методи — оплака се той, докато излизаше, а водата се стичаше по голото му тяло като сребро. Трепереше страшно, така че тя вдигна полите си и го подсуши с тях, като внимаваше за раните му. Успя да види и драскотините по краката.

— Цяло чудо е, че си жив. Сега стой, докато те намажа с мехлема.

Работеше максимално бързо и втриваше мехлем във всяка рана. Ала пръстите ѝ скоро започнаха да се спират, да гаят ръцете, гърдите, мускулите на краката му. Джони спря да трепери и пое ръката ѝ в своята.

— Като едно време — прошепна.

— Не съвсем — отвърна тя, като избягваше погледа му.

— Не. В Дъблин не знаехме, каквото знаем сега — тя го погледна и видя пламналите му очи. — Ти все беше добрата фея, която ни връщаше към живота.

— Просто не мога да те гледам ранен.

Той взе мехлема от ръцете ѝ и го остави на земята.

— Тогава ми отнеми болката, момиче — рече той меко.

Тя знаеше какво има предвид. И преди да реагира, той я беше хванал и я носеше към гората.

— Джони, раните ти — извика тя.

Той не обърна внимание. Занесе я сред дърветата, до едно местенце, запазено от вятъра, което изглеждаше по-топло и безопасно, хралупа сред дъбовете, които простираха листа към небето. Там той я положи в меката, влажна трева и я съблече, докато и двамата останаха голи.

Тя почувства как кръвта закипява във вените ѝ. Осъзнаваше, че го желае. Всичките ѝ тайни, скрити кътчета искаха да го усетят. Но когато той посегна към нея, тя постави нежно ръка на гърдите му.

— Не искам да те боли, Джони.

— Тогава спри да ме нараняваш, Майлин. Дай ми спокойствието, от което се нуждая, без задръжки. Целуни ме и ми кажи, че ме обичаш.

— Ах, Джони, как бих могла да не те обичам?

И той отново я целуна, нежно, властно, благодарен на устните ѝ, които нежно се разтвориха под неговите. Тя го притисна към себе си, внимателно, за да не го нарани, чувствайки топлината му сред нощния

студ. Не искаше нищо друго, освен да го накара да усети любовта ѝ. Да се отдаде, както той се бе отдал днес.

Той я целуваше сякаш цяла вечност, като че ли всичко, което желаше, бе сладостта на устните ѝ. Неговите устни изпращаха бавни тръпки на удоволствие и желание, които я изгаряха. Тя почувства как пламва, когато той разтвори краката ѝ и я докосна, твърд и топъл, а дъхът ѝ се превръща в огън. Целуна я с унищожителна страст и я прегърна тъй крепко, като че тя, а не той, се нуждаеше от защита. И когато вече мъркаше под ласките му, тя го обърна по гръб и бавно, с любов, започна да целува всяка от бойните рани, които бяха спечелили сърцето ѝ през деня.

Мирисът на земята ги заобикаляше — влажните листа, тревата и мъхът, синчецът и дървесната кора. Единственият звук бе шумоленето на потока и устните ѝ, които облекчаваха раните му с нежна женска грижа. И докато го поемаше в устата си — мощната мъжествена колона, която преливаше от сила — в нощта запя славеи.

Той поиска да я обладае, но тя го възпря нежно.

— Трябва да се грижа за теб, нали? Нека аз те любя тази нощ. Нека ти направя чест, като на войн, завърнал се от битка. Защото днес ти се държа като истински войн.

И тя го възседна с тънките си, силни крака, внимателно, за да не го заболи, сетне постави върха на неговия жезъл между широко разтворените си бедра и се надяна върху мъжествеността му. Той я изпълни толкова абсолютно, че тя отметна глава назад с вик на възторг, а дългата ѝ червеникава коса се разпиля по гърба и галеше голата ѝ кожа на чувствени вълни. Започна да се задъхва, докато се движеше нагоре-надолу върху него и контролираше ритъма.

— О, мила, знаеш, значи, от какво има нужда раненият войн.

Потопени в блаженство, забравиха за раните му. Това бе повече от успокоение. Бе любов и сласт, отприщени и слети в едно. Майлин откри, че постепенно губи контрол. Наведе се и застана така, че той докосваше самия живец на съществуването ѝ с всеки тласък, възбуждаше нови копнежи, нови вълни желание, които бяха толкова силни, че изглеждаха неутолими.

Когато сграбчи нейните люлеещи се гърди, той забрави слабостта си и започна да навлиза в нея, докато тя вече подскачаше, оголваше зъби и дишаше тежко. Стенеше, задъхваше се, смееше се на

глас и се разтапяше върху него, докато той тласкаше ли, тласкаше и пращаше сърцето ѝ чак в гърлото. Джони навлажни пръсти и обхвана клитора ѝ — притискаше го леко, описваше бавни кръгове, а пламъците отново я обхванаха и тя се замята с нова сила. Джони я гледаше с диво възхищение. Тя отново се изсмя радостно, открито, попълно от всякога, като че не можеше да понесе мълчаливо екстаза от техния съюз.

Той хвана главата ѝ, привлече я и я целуна. Какво блаженство — да чувства устните му слети с нейните, езиците им — преплетени, а членът му — твърд и пулсиращ вътре себе си.

Майлин прошепна:

— Джони, обичам те. Никога не съм обичала другиго. Никой мъж не ме е карал да се чувствам така, както с теб.

Той чу в искрените ѝ думи повече, отколкото тя бе решила да разкрие. Самотата от последните седем години, объркването на една млада жена, която не можеше да бъде себе си, освен в кратките откраднати мигове. Разбра молбата ѝ да вземат, каквото могат, без да мислят за утре. С тези думи желанието му да се наслаждава пасивно изчезна и се смени с нова решителност: тази на опитния любовник, който иска да владее, възбужда и задоволява жената, която обича, както никой друг преди.

С ръце на гърба ѝ, като я държеше здраво, така че да не губят контакт нито за миг, той я изтърколи по гръб. Взе ръцете ѝ и ги прикова към земята с дланите нагоре. Сетне я завладя с всички сили, с цялото си тяло, за да я възпламени и да изтръгне от нея вик на безпомощно отдаване.

Тя забрави да говори, да се смее, да диша свободно. Забрави всичко, освен това, което той я караше да чувства, освен тялото си, поживо от когато и да било, под мощта на тласъците му. Той започна да ѝ говори в омаята и блаженството на сладта, която течеше по вените му. Изричаше горещи, съкровени, разтърсващи думички, трескава възхвала, която галеше ушите ѝ, възпламеняваше сетивата ѝ, подлудяваше я с безумното си, искрено, непоколебимо желание. Тя дишаше тежко и шумно, и загуби чувство за собственото си съществуване, докато той ѝ показваше как да се къпе в уменията на тялото му, движеше се като махало и възбуждаше пламъци в собственото ѝ тяло.

Лежаха в прегръдките си, докато започнаха да треперят. Бяха забравили студа, гората, обстоятелствата — всичко, освен чувствата, които ги бяха завладели като вихър. Ала сега, когато хладината се промъкваше в тялото ѝ, Майлин си спомни как бе искала да го облекчи и как той я бе отвел отвъд границите на страстта и удоволствието.

— Страхувам се, че ти навредих повече, отколкото помогнах — рече тя, като го погледна загрижено.

Той прокара пръст по бузата ѝ с любяща усмивка.

— Ти ме излекува — отвърна просто той.

— Да се връщаме. Ще настинеш.

Той поклати глава.

— Ти върви. Аз ще поостана.

— Но, Джони...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Искам да се порадвам още на тази нощ...

Тя разбра. Искаше също да запази спомен от всеки миг, въпреки че не знаеше колко още такива ще има. Така че неохотно взе дрехите и двамата се облякоха мълчаливо. Ала докато си тръгваше, тя разбра, че не може да се отдели от него.

— Каж ми, че всичко ще бъде наред, Джони. Каж ми, че ще намерим начин.

Той я привлече към себе си и я прегърна.

— Да, любов моя. Все някак. Ще се погрижа за това.

Тя се обърна. Но не бе направила и три крачки, когато гласът му я възпря отново.

— Майлин.

Тя го погледна и се учуди на нотката в гласа му.

— Ще се омъжиш ли за мен, Майлин? Ще бъдеш ли моя жена? Нуждая се от теб, момиче, за да бъда цялостен.

Тя забрави за раните му и се хвърли в обятията му.

— Да, Джони. О, да, ще се омъжа за теб. И някак си...

— Някак си...

Устните им се срещнаха в пламтяща целувка. Някак си, незнайно как, но щеше да се получи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майлин се събуди на следващата сутрин и откри букетче виолетки върху възглавницата си. Как Джони ги бе оставил там, без тя да разбере, си оставаше загадка. Ала ги приближи към носа си и вдъхна мириса, който бе изпълнил нощта, сетне се усмихна замечтано и се почувства по-лека и щастлива, от когато и да било. Докато се миеше и обличаше, си подсвиркваше весело и си припомняше как той я бе целувал и ѝ се бе клел във вярност. Усещаше се изпълнена с надежди и мечти. Той щеше да намери начин да преодолеят различията. Обещанието беше свещено между тях. Сам го бе казал.

Облече се внимателно в тъмносиня рокля и втъкна синчеца в медночервената си коса. Прескочи бързо стълбите и толкова искаше да го види отново, че се наложи да се спре пред вратата на трапезарията, за да се успокои. Съзнаваше, че грее от любов. И да искаше, не можеше да го скрие. Добре, нека видят. Поне веднъж да разберат как изглежда една пламнала от чувства бъдеща младоженка.

Влезе вътре и намери Джони седнал с останалите. Когато вдигна поглед, очите им се срещнаха и той я поздрави с усмивка. Усмивката на Джони, открита и непосредствена, унищожително съблазнителна — не учтивата и внимателна гримаса на лорд Уитни. Изглеждаше свеж и красив, и тя едва се сдържа да не изтича към него и да го задуши с целувки.

Ала докато тя се усмиряваше, икономът се приближи с поклон.

— Лорд Уитни, камериерът ви току-що пристигна от Индия.

Лицето на Джони се вкамени.

— Моят... камериер?

— Да, милорд. Казва, че го очаквате.

Очите на Джони светнаха срещу Майлин и тя прочете в тях същата паника, каквато и сама усещаше. Ако камериерът на лорд Уитни се окажеше тук, измамата на Джони щеше да приключи бързо. Човекът щеше да познае, че е извършена смяна. Какво щяха да му сторят, ако го разкрият? Как да избяга?

Джони стана неловко.

— Ако ме извините за момент...

Докато обаче той се готвеше бързо да посрещне неочакваната заплаха сам, прозвуча гласът на принца:

— Хайде, приемоте човека тук. Да чуем новините от Индия.

Джони бе в капан. Заповедта на принца не можеше да се пренебрегне. Докато икономът излизаше, Майлин видя как той оглежда стаята с опитно око. Имаше един-единствен път за бягство — предните прозорци. Той пристъпи към тях с отработена небрежност и дръпна завесата, като че гледаше пътеката навън. Само тя знаеше, че той всъщност подготвя евентуално бягство.

— Милорд, камериерът ви — обяви икономът и отстъпи встрани.

В стаята влезе мъж в строгата униформа на камериер. С едно изключение: дяволския знак на брадичката.

Дагет.

Щастието на Майлин се стопи мигом. Неочакваното идване на Дагет се оказа жестоко припомняне за обстоятелствата, които съзнанието ѝ бе отхвърлило предната нощ. Обещанието на Джони, което я изпълни с такива надежди, с такава невероятна радост, сега сякаш отпаднаше пред неумолимата съдба, макар синчецът още да грееше в косите ѝ. Дагет вече не беше буйното момче, което тя познаваше и обичаше. Сега той бе символ на всичко, от което тя се страхуваше. Символ на Шеймъс Флин, който заплашваше като дамоклев меч разцъфващите ѝ надежди. Преди миг бе чувствала у себе си едно ново начало, сега вече мислеше за края.

Стресна се и се зачуди, какво я е прихванало. Дагет ѝ беше приятел. Единственият ѝ истински приятел, освен Джони. И я обичаше, сега вече бе сигурна. Тайно и отчаяно може би, но определено не ѝ желаше злото. Ала шестото чувство я предупреждаваше, че Дагет заплашва всичко, което тя желае и тачи. Джони я наричаше фея и магьосница, но тя вярваше на инстинктите си. Така че потрепери, когато видя Дагет да стои на вратата.

Джони обаче, винаги готов, замаскира неловкия момент с лекота, като пристъпи и потупа весело Дагет по рамото.

— Пристигаш точно навреме. Връщаме се в града днес и ще ми помогнеш да си опаковам нещата. О, прости ми — и като се обърна към любопитната групичка около масата, каза с леко предизвикателство в гласа: — Приятелите тук са нетърпеливи да чуят нещо около ситуацията на полуострова.

„Таймс“ бе пълен с репортажи за надигащ се бунт в Пенджаб. Джони не знаеше дали Дагет ги е чел. За щастие беше. И на чудесен английски каза:

— Дамите и господата могат да бъдат сигурни, че английският флаг се вее високо, както винаги. Няма да има повторение на кошмара от петдесет и седма.

Гостите започнаха да го засипват с въпроси, с които той се справяше блестящо, докато Джони и Майлин го гледаха. Накрая принцът подхвърли весело:

— Тези прасета се нуждаят от малко английска стомана, не мислите ли?

Дагет изгледа принца със странен пламък в очите, който гостите възприеха като възхищение и страхопочитание, а Джони — като зле прикрита омраза. Страхуваше се, че Дагет може внезапно да скочи и да пререже гърлото на принца. Слава богу, ситуацията се успокои, когато икономът се появи отново.

— Съжалявам, че ви безпокоя, лорд Хелмзли, но току-що ми съобщиха смущаващи новини.

— Смущаващи ли? Какво има, човече?

— Като че трофеят е избягал, милорд.

— Избягал? — извика Уилям и скочи на крака. — Как така избягал?

— Когато Ръсел излезе да нахрани лисицата, намери вратичката отворена. Старата червена брада е хванала гората.

— Но това е ужасно! Как е могло да се случи?

Той зафуча из стаята, като проклинаше мързеливите си слуги, а Катрин каза:

— Извинете ни. Бяхме обикнали бедното животно.

После гостите оставиха кърпите си на масата и я последваха навън, където Уилям преглеждаше празната клетка. По пътя се правеха разни предположения. Точно възможността, от която Джони се

нуждаеше. Докато множеството се изнесе с гръм и трясък, той вдигна ръка.

— Не можем да говорим тук — прошепна. Огледа се и добави: — Последвайте ме.

Поведе ги през фоайето и терасата, към мъничък двор, който гледаше към розовите градини. Огледа се назад да не би някой да ги наблюдава и заговори ниско:

— Уплаши ни — рече той на Дагет. — Щях да избягам, ако...

Дагет нямаше търпение за тези подробности. Идваше от Кийнън О'Флеърти и бе изтърпял цялата сила на яростта му. Сам ядосан, той се намеси грубо.

— В беда си, Джони. Всички сме в беда. Мислят, че сме се обърнали срещу тях. Не е нужно да ти припомням, О'Флеърти те недолюбва. Падна му в ръчичките, точно това направи. Даде му повод да снесе на Шеймъс Флин колко опасен...

— Пука ми на мен какво мисли О'Флеърти! — изсъска Джони. — Ревнува мястото ми и Шеймъс го знае. Няма да се излъже.

— Той е откачил, Джони. Бая имаш да ми обясняваш. А аз пък имам бая да обяснявам на тях. Шеймъс Флин иска да знае всяка подробност. Помисли ли в какво положение ме поставяш, като избяга така?

— А какво би предложил? Да им предам Майлин...

— Той ми спаси живота — припомни Майлин.

Дагет се хвърли към нея, като че я бе забелязал чак сега.

— Поговорих им да се вслушат в теб. Да не мислиш, че ще стоя и ще им позволя да те наранят? И аз съм като Джони.

Тя чу отново болезнената нотка на ревността. Докосна ръката му и рече:

— Разбира се, че не, Дагет. Прости ми.

Той се отскубна.

— Вие двамата разрушихте цялото ми дело. О'Флеърти е сигурен, че Майлин ще се омъжи за Хелмзли и е готов на всичко, за да ги спре. Не ти вярва, Джони. Казва, че си доказал, че не се подчиняваш на заповеди.

Джони погледна Майлин и се усмихна.

— Няма нужда да се притеснява повече за Роджър Хелмзли. Тя въобще няма да се омъжва за него.

Дагет отпусна рамене.

— Радвам се да го чуя. Поне сега говориш разумно.

— Няма да се омъжи за Хелмзли. Защото ще вземе мен.

Той протегна ръка и Майлин се сгуши, като притисна буза о палтото му. Почувства как любовта му я стопля отвътре, докато не вдигна поглед и не видя лицето на Дагет.

Той се бе втренил в тях, като че те току-що го бяха наръгали в стомаха. Погледът му бе толкова ужасен, че Майлин си припомни — Дагет имаше в ръцете си оръжието, което щеше да прекрати щастията й.

— Ти да не си луд? — извика той.

— По-тихо — заповяда Джони остро. — Няма да позволя да развалиш прикритието ми.

Дагет се успокои трудно. Майлин виждаше как той се бори, за да намери думи. Ала когато те дойдоха, той заекна, сякаш бе в състояние на шок.

— Н-не можете да го направите без разрешение.

— Защо не? — предизвика го Майлин.

— Всичко е наред — допълни Джони. — Ако не друго, улеснява прикритието.

— Но вие сте луди. И двамата. Набъркахме се в тази каша, първо на първо, защото Майлин си позволи да действа без одобрението на Шеймъс Флин. Какво мислиш, че ще каже той, когато разбере, че минавате през главата му и...

— Ще види смисъла — отвърна Джони. — Всички ще го видят. Освен теб май.

Дагет се смълча и се втрени в Джони.

— Няма да ти позволя да го сториш. Не е честно спрямо мен.

— Кое? — попита Джони меко. — Че не сме искали разрешение?

Или че се оженвам за Майлин?

Мълчанието на Дагет бе неудобно за всички. Неговото беше ревност — обвинението се четеше в очите им. Той отвърна поглед, обърна гръб и се опита да си събере мислите.

— От всички хора на този свят — продължи Джони меко, — мислех, че поне ти ще разбереш. И смятах, че си ни брат и ще ни пожелаеш всичко най-хубаво.

Дагет стоеше, без да помръдва, със свити в юмруци ръце, и не се решаваше да проговори.

— Съжалявам — рече той накрая. — Но преди всичко трябва да мислим как ще се отрази това на мисията ни. Да се ожениш като лорд Уитни за Майлин като дъщеря на лорд Стенли... — той се извърна. — Не виждаш ли, човече? Така ще се обвържеш още повече. И проблемът ще нарасне.

— Кой проблем? — предизвика го Майлин, която знаеше много добре какво има предвид, но се гневеше, че той се противопоставя на щастието им.

— Много добре знаеш, момиче, какъв ни е проблемът. *Проблемът* ни — не че сме си го избирали — е, че ти си емоционално свързана с това чудовище и не се подчиняваш на заповеди. Няма защо да ти казвам, Шеймъс Флин е извън себе си и се тревожи каква ще я свърши любимият ти лорд Стенли. Исква да го спре и то веднага. Парламентът започва работа, а след седмица той ще посети и Ирландия...

— Няма нужда да ми го казваш — изстреля Майлин. — Не съм глупава, макар да ме смяташ за такава.

— А да си помислила, че като се омъжваш за Джони тук, всъщност го правиш зет на лорд Стенли? Поне в неговата глава. Или пък го обвързваш с надеждата, че ще заобича и него? Още един начин да...

Майлин се хвърли към него, но Джони я задържа. И все пак продължи да я гледа въпросително, като че се чудеше дали пък няма нещо вярно в обвиненията на Дагет.

— Върви по дяволите, Дагет — извика тя, — задето превръщаш нещо прекрасно в руини. Исквах да кажа на лорд Стенли истината. Да го убедя да погледне нещата от нашата страна. Ако успеем да го обърнем, останалите може и да го последват. Той е влиятелен човек.

Очакваше Дагет да отхвърли идеята, както Джони, но очите му светнаха замислено срещу нейните.

— И как смяташ да го осъществиш?

— Той ме обича. Веднъж да преживее шока, ще се вслуша. Ще му кажа...

— Казах й, че не е добра идея — рече Джони помирително.

Ала Дагет вдигна ръка.

— Може пък да е права. Ако ви обикне и двамата, може би *ще успеете* да го убедите.

Джони го гледаше кръвнишки.

— Сега кой изневерява на Шеймъс Флин?

— Може би не. Може Стенли да е по-полезен на Флин, ако види нещата от другата страна. Но няма да стане за ден-два. Може да го придружите в Ирландия. Да му покажете света, в който израснахме. Може да се промени, ако го види от наша гледна точка.

— Чудесна идея! — потвърди Майлин.

Джони изучаваше Дагет.

— Това не е в твой стил.

Дагет погледна Джони и вдигна рамене.

— Каза, че е справедлив, нали?

Майлин с облекчение разбра, че е грешила за Дагет. Беше изнервена заради високата цена на всичко.

— Справедлив е. Знам, че мога да го убедя. Особено ако види Дъблин през нашите очи. Ще го заведе в сиропиталището да се види с отец Ку. Ако види децата...

— Не ми харесва — обади се Джони, докато все още изучаваше Дагет. — Рисковано е, направо опасно. Да го направим, без да съгласуваме, би било лудост.

— А ако взема разрешение от Флин?

Джони се намръщи, все още слабо убеден.

— Обещайте ми едно. Че няма да се жените, преди да узнаем какво мисли Стенли.

Майлин и Джони се спогледаха. Може би ако изчакат, Дагет ще свикне с идеята. Може дори след време да им се зарадва.

— Много добре — съгласи се тя.

— Каква част от истината да му кажем? — попита Джони. — Опасно би било да знае твърде много.

— Ще му разкажа само моята част — обеща Майлин, вече радостна, като предчувстваше колко по-щастлива би била сватбата им, с лорд Стенли на тяхна страна. — Нищо за теб, за големия план. Ще го запознавам на етапи. Веднъж да се усети, ще му дадем повече информация. Кълна ти се, Джони, няма да изложи на опасност теб *или* Шеймъс Флин.

— Може да се обърне срещу теб във всеки момент.

— Рискът си заслужава — рече Дагет. — Ако Майлин мисли, че може да го убеди, нека. След три седмици парламентът гласува предварителен документ върху автономията. Няма шанс. Ще се очаква лорд Стенли да поведе опозицията, особено след като английските кучета в Дъблин наложат своето. Ако го убедиш преди вота, още по-добре. Кажеш му част от истината. Ние поемаме останалото.

— Дагет е прав — обърна се Майлин към Джони. — Единственият начин да се измъкнем от това. Спомняш ли си обещанието си, Джони? Това ще изчисти нещата между нас. Ще опразни пътя. С лорд Стенли на наша страна ще сме щастливи и тримата ще работим заедно. Трябва да поемем риска.

Джони взе ръцете ѝ в своите. Погледна я и заговори сериозно, с вида на влюбен, който се сблъсква с трудна, но неизбежна истина.

— Слушай ме добре, Майлин. Ако му кажеш част от плана и той не се хване, знаеш много добре какво ще стане. Ще трябва да го убия. Няма да ми е приятно, но ще го направя, за да си в безопасност. Поемаш ли този риск?

Майлин четеше между редовете. Както предрече Дагет, Джони омекваше по въпроса за лорд Стенли заради Майлин. Почувства отново надежда.

— Вярвай ми — каза му. — Ние тримата можем винаги да се уповаваме един на друг, дори с цената на живота си.

Тя посегна и хвана Дагет за ръка. Той се втренчи неловко и объркано. После се обърна към Джони и с глух глас каза:

— Вярно.

Когато Джони също подаде ръка на приятеля си, Дагет я пое и я стисна силно. И тримата застанаха, както когато бяха деца, рамо до рамо, ръка за ръка.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майлин стоеше в стаята си в хотел „Кларънс“, притиснала лице и ръце към хладния прозорец. Беше облечена за прием, в медночервена рокля от набрана коприна и мрежичка, която подхождаше чудесно на косата ѝ. Платът отразяваше светлината в златисто, докато къдриците на Майлин блестяха като свежа роза. Роклята бе подарък от лорд Стенли. Ако щеше да го придружава в Дъблин, обяви той, трябваше да го направи с подходящия стил.

Ала Майлин стоеше в несравнимата си рокля с лице, притиснато до прозореца, и се чувстваше по-голяма измамница от когато и да било. Под нея течеше реката Лифи, единствената майка, която тя някога бе познавала, тъмна и тайнствена в полумрака, заради който Дъблин се казваше така. А пред нея — самият град, сив, истински, толкова прекрасен в слънчевото сияние, че изпълваше сърцето ѝ с ужас. Устремена към целта си, тя не се бе сетила как ще се почувства, когато слезе от кораба на бреговете на този обичан и мразен град, под самоличността на английска лейди.

Ала сега тя не виждаше града, нито реката, която го разделяше на две. Не виждаше мостовете, постройките, навалищата по улиците. А виждаше, сякаш от висока кула, самата себе си, седемгодишна, подкрепяна от всяка страна от две деветгодишни момчета. Стояха на улицата пред този хотел с лица, прилепени о стъклото, и шпионираха английските благородници, отседнали там при посещенията си в Дъблин. Видя трите деца, както не бе успяла едно време — видя колко груби, мръсни и мърляви са, колко са слаби и опърпани в мизерните си, не по мярка дрехи. Видя хлътналите им бузи и блясъка в очите им — сигурен признак на гладуване. Видя угрижените им лица, докато се взираха в джентълмените и дамите, кръстосващи фоайето, като че гледаха духове.

А сетне зърна себе си, облечена като врага, взираща се с очи на непознат към града, който някога бе нейн дом.

Знаеше, докато сърцето ѝ се късаше и кървеше, че трябва да бъде от другата страна на този прозорец. Спомняше си как бе просила на същата тази улица, преди отец Ку да я намери, а малката ѝ ръка бе протегната към милостта на непознатите. Припомни си какъв ужас бе да види дланта си празна след дълъг ден, да усети как стомахът ѝ се преобръща и се свива в непоносим глад. И знаеше, че никога няма да забрави момента, когато реши да протегне ръка с друга молба — към някой мъж, който и да е, който да употреби крехкото ѝ тяло срещу цената на коричка хляб.

Просячето живееше у нея даже сега. Там бе и страхът, но и яростта. Но същото това дете — което бе въстанало срещу несправедливостта на тираните, позволяващи такива зверства — бе обикнало един английски граф като свой баща. Бе укротена и променена от единствената безкористна любов, която някога бе познавала. Вън Ирландия я зовеше с всички спомени за бедността, мръсотията, самотата и отчаянието. Народът, който пълнеше улиците след тежък трудов ден, бе нейния народ, кръв от нейната кръв. Тя обаче знаеше, както никога преди завръщането си, че вече не би могла да бъде истински една от тях.

Никога не се бе чувствала толкова разкъсана. Не се бе чувствала толкова обърквана, като че няма собствено място. Какво не би дала да успее да каже в този момент: „Това съм аз“. Ала въпросите я измъчваха и тя потръпна от изтощение. Коя бе тя? Дъблин ли ѝ беше дом или Лондон? И защо, мили боже, бе толкова сложно, когато някога бе толкова просто и ясно?

На вратата ѝ се почука и тя се отвърна от прозореца с разтреперано сърце. Влезе лорд Стенли — изискан и светски с пригладената назад сива коса и черното вечерно облекло.

— Готова ли си, миличка? Ако не тръгнем веднага, ще закъснеем.

Той я видя да седи с гръб към прозореца, с ръце отзад и да стиска перваза, като че щеше да падне, ако го пусне. Спря се и я загледа съчувствено.

— Какво име, скъпа моя? Изглеждаш уплашена. Спомени за родителите ти и за онова, което им се е случило тук ли?

— Уплашена съм, признавам. Но не от... спомени.

— А от какво?

— От това какво ще си помислите, когато ви кажа, каквото имам да казвам.

Той помисли за момент, а после метна наметалото си на близкия стол.

— Никога не съм те вижда толкова сериозна.

— Трудно ми е — рече Майлин и сведе очи. — Най-трудното нещо, което може би ще ми се наложи въобще да изрека през живота си. Това, което ще кажа, ще ви шокира. Може и да ме намразите, когато свърша.

— Майлин, дете мое, знаеш, че никога не бих могъл да те мразя. Хайде, какви са тези безсмислици?

Тя пое дъх, почувства, че ръцете ѝ треперят и ги притисна една в друга. Оставаше само да проговори. Беше превъзбудена и не можеше да го избегне.

Тя вдигна поглед и срещна очите му.

— Лорд Стенли...

— Не можеш ли да ме наричаш „татко“?

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Тя ги преодоля и рече:

— Не сега. Не още. Вие ще решите дали ме искате още, след като кажа, каквото съм намислила. Взехте ме в дома си и ме обичахте като дъщеря. Никога няма да успея да изразя благодарността си. И от това ми е още по-трудно. Разбирате ли, не съм го очаквала от вас. Не съм и мислила, че ще ме обикнете — както и аз вас.

Той седна на стола и кръстоса крака.

— Винаги ще те обичам, Майлин. Каквото и да ми кажеш.

Майлин започна да крачи, твърде неспокойна, за да остане неподвижна.

— Това, което не знаете, е, че през цялото време, докато вие бяхте толкова мил с мен, аз бях като нож, насочен към сърцето ви.

— Не е ли това малко драматично? — попита той с нежна усмивка.

Тя се обърна и го погледна.

— Дойдох при вас под чужда самоличност. Не мога да ви кажа всичко, не още. Но това, което трябва да знаете, е, че бях нарочно внедрена в дома ви.

Той се изправи рязко.

— Внедрена?

— Подготвено бе да ме осиновите. От хора, които не познавам. За тях бях само сираче, някой, когото знаеха, че могат да използват.

— Мило мое момиче, що за безсмислица е това?

— Не съм тази, за която ме мислите. Казали са ви, че съм от английско семейство, загинало при ирландски бунтове. Това не е вярно. Аз съм ирландка. Отгледана съм в сиропиталище тук, в Дъблин. Нямам английски родители. Въобще никакви.

Той бе окаменял.

— Отгледа ме един свещеник, добър човек, прекарал целия си живот в работа за ирландското освобождение. Знаеше се, че сте загубили дъщеря си и сте искали момиче да заеме мястото ѝ. Избраха мен да бъда това момиче. Да играя роля.

— За пари? — попита той глухо.

— Не, не за пари. А за да използвам влиянието си и да ви дискредитирам.

— Но това е нелепо. Очакваш да повярвам...

— Истина е.

Той отвърна поглед, потресен от дън душа. След миг тишина попита:

— Ти си част от заговор?

— Да, заговор. Надявах се да ме използват, за да повлияя на чувствата ви. И на вота ви.

— Кои са тези хора? — попита той през зъби.

— Не мога да ви кажа това. Не още. Но аз ги предадох и те го знаят.

— Предаде ги? Как?

— Като ви заобичах като баща. Как да се сдържа? Ако можех да избира един човек в целия свят да ми бъде баща, щяхте да бъдете вие. Добротата ви ме обезоръжи. И когато поискаха от мен да ви нараня, аз не можах.

Тя продължи да говори. Веднъж тръгнаха, думите заприиждаха на вълни. Той слушаше и стискаше ръце силно, но не я прекъсна, докато тя свърши. Тогава застана неподвижен, мълчалив, като гледаше през прозореца над главата ѝ.

— А отвличането? И то ли...

— Има още подробности, но ще ви помоля да сте търпелив. Ще ви ги разкрия всичките, но на етапи, в движение.

Той отново потъна в мълчание.

— Кажете нещо, моля ви — помоли Майлин накрая.

Той я погледна бавно. Като че никога не я бе виждал, взираше се дълбоко в очите ѝ и се мъчеше да разбере. Сетне, сякаш движението му причиняваше болка, той стана и я хвана за ръка. В очите му имаше сълзи, той заговори тихо.

— Ти си моя дъщеря. Доказа го, като ми разкри това. Само като си помисля каква жестокост са проявили, да използват дете като теб за мръсните си помисли...

Тя отдръпна ръка.

— Вие не разбирате. Аз не съм невинна жертва. Знаех какво правя и доброволно поех риска. Но сега това не е важно. Аз им се противопоставих. И изложих и двамата ни на голяма опасност. Това са отчаяни хора. Ще ни убият.

— Не се тревожи за това. Зад нас е мощта на Англия.

— Те са по-силни, отколкото си мислите. И се борят за справедлива кауза.

Очите му светнаха гневно в лицето ѝ.

— Справедлива! Наричаш справедливи хора, които използват сирачетата за целите си?

— Аз вярвам в тази кауза. Затова се съгласих да им помогна. Съмнявам се само в методите им, затова те си мислят, че съм ги предала. Опитвайки се да ви защитя, аз поставям живота ви в опасност.

— Ако смятат да ме стреснат със заплахи, по-добре да се откажат. Ще се срещна с тях и ще те защитя. Имам власт, за която те не са и мечтали.

— Не разбирате ли? Това е част от проблема. Дойдох при вас, защото съм в беда и имам нужда от помощ. Но не от помощта, която смятате да ми дадете. Това няма да реши нищо, само ще обрече живота и на двамата ни.

— Добре направи, че ми каза. Но имам нужда от време, за да го осмисля. Да намеря изход.

— Няма време. Минутките изтичат, и за двамата ни. Трябва да действате сега.

Той се взря в нея, като претегляше думите ѝ. Тя продължи:

— Лорд Стенли, нека ви покажа света на моето детство — светът, който създава тези отчаяни хора.

Той се поколеба.

— Още искаш да ме убедиш да си променя възгледите?

— Да.

— А ако се съглася и не бъда убеден... тогава какво?

— Ще се убедите. Ако греша за това, значи греша за всичко.

Той се обърна с притеснена въздишка.

— Не знаеш за какво молиш.

— Знам много добре.

— Става дума за всичко, което защитавам и в което вярвам, всичко, на което съм посветил живота си. Молиш ме да променя всичко това, за да укротя една банда разбойници.

— Не заради тях. Заради мен. Защото аз ви моля. Знаем, че не заслужавам никакво внимание, след като съм ви лъгала толкова в миналото. Но искам да знаете истината. Искам да ме опознаете, лорд Стенли, истинската Майлин. Която ви обикна въпреки същността си — Майлин пристъпи към него, по-искрена от всякога. — Знаем в какво вярвате. И как не, след като живеете в Англия. Толкова сте отдалечен от нас, от нашия начин на живот. Това, което знаете за нас, ви е казано от други англичани, с възгледи, сходни на вашите. Ние не сме народ за вас. Ние сме политика.

— Лаская се да мисля, че...

— Не ви виня. Искам да кажа, че може би, ако опознаете страната и народа, които обичам, ако погледнете лицата ни, ако поговорите с нас, ако видите истински нашето страдание... Имате ли представа, какво е да си сираче по дъблинските улици, да умираш ден след ден и да няма кой да ти помогне и да се погрижи за теб? Как бихте могъл? Знаете само каквото са ви казали. Чувате красиви думи, но не се вслушвате в мъките на един горд, но наранен народ. Чувствам със сърцето си, че ако видите сам това страдание, ще разберете. Само елате и послушайте без предразсъдъци. Това е всичко, което искам. Нека ви покажа откъде идвам и за какво се борим. Вярвам в справедливостта ви, защото тя единствена ми е останала.

Той погледна към вратата, като че търсеше път за бягство.

— А този прием...

— Не се тревожете. Ще отидем после, когато е безопасно. Само кажете, че ще дойдете. Няма да съжالياвате... татко. Обещавам ви.

Джони, под маската на лорд Уитни, бе настоял да придружи лорд Стенли при официалното му посещение в Дъблин. Не искал да се разделя с годеницата си, каза. А също, като нов член на Камарата на лордовете, можел да използва случая да поопресни впечатленията си по въпроса за ирландската автономия. Взе със себе си само камериера си, тих човек с дълбока трапчинка на брадичката.

Свикнали с прикритията, и на тримата им беше странно да се завърнат в родния град под такава фрапантна фасада. Да бъдат третирани с такъв респект от същите власти, които някога щяха на драго сърце да ги обесят за дребни кражби — смешно и ужасно. Настаниха ги в „Кларънс“ като царски особи и те станеха свидетели на всички усилия на местните управници да покажат на уважаемите си гости, необходимостта да държат ирландските селяни под доброжелателния си ярем.

Докато Майлин се подготвяше да разкаже на лорд Стенли историята, Джони и Дагет се подготвиха да го измъкнат — голямо изпитание. Напълно наясно с последствията за себе си, ако височайшият лорд бъде смутен от нещо, властите бяха разположили силна охрана около хотела, за да осигурят на лорд Стенли пълна безопасност — по улицата, във фоайето, пред вратите на стаите им. Гостите не можеха да направят и стъпка, без да усетят наблюдението от всички страни.

Най-важно беше никой да не разбере. Опасността дебнеше от всички страни. Лорд Стенли бе посрещнат топло от местните английски благородници, които се избиваха да заемат място до него, и съществуваше постоянна заплаха някой луд ирландец да се опита да го убие, ако го забележи на улицата без охрана. От друга страна, ако властите откриеха, че техният почетен гост се разкарва из града под прикритие, нямаше гаранции какви заключения щяха да извадят. Не, беше абсолютно условие, графът да остане неразпознат при всички положения.

Приемът тази вечер беше в дъблинския замък, официалното седалище на властта. Построен през 1204 г. от крал Джон на мястото

на стара викингска крепост, той служеше като зловец символ на господството на Англия над Ирландия. Освен като резиденция за височайши посещения, той бе служил и като затвор за някои от по-видните ирландски бунтовници. Като чу за поканата, Джони намигна на Майлин и рече:

— Не съм мислил да пристъпвам прага на тази крепост, освен на върха на щик.

По пътя натам, Дагет, когото той бе взел по изрично настояване като въоръжен телохранител, стоеше отвън, до кочияша. Вътре в каретата разговорът течеше вяло. Лорд Стенли, който вярваше, че Джони няма нищо общо със заговора, трудно можеше да говори открито в негово присъствие. Така че се взираше през прозореца към гледките на града и очевидно се опитваше да осмисли казаното.

Джони издебна, когато графът не гледаше, и повдигна вежди въпросително. Майлин кимна, че е свършила своето, и му даде знак да продължи.

Влязоха в големия салон сред светлини, багри и музика. Пристигането на лорд Стенли предизвика объркване, а онези, които искаха да натрупат точки, веднага ги заобиколиха. Отне им половин час да се справят с тълпата, да стиснат протегнатите ръце и да побъбрят весело, преди да отминат.

Майлин се чувстваше отново по-добре в ролята си. Сякаш вече й беше удобно само в нея, като актриса, която е загубена без сценарий. Усмивваше се, кимаше и слушаше внимателно, докато задаваха на лорд Стенли все едни и също въпроси.

— И как намирате Дъблин, милорд?

— По-впечатляващ, отколкото предполагах — отговаряше той отново и отново. — Макар да е много по-малък от Лондон. Но как се оправяте, не ми стига умът. Улиците си променят името на всяка трета пряка. А кейовете край реката — на всяка. Всеки мост си има име, а от другата страна улиците имат друго название. Никога не съм бил по-объркан.

Въпреки шока си, той играеше ролята прекрасно и прикриваше объркването си с безупречните маниери на дипломат — заблуждаваше всички със сладки приказки, така че никой не можа да разбере, че преди малко е бил потресен както никога през живота си.

Придвижиха се напред и се спряха пред мъж с униформа, който се представи като майор Фийбс. Протягайки ръка, Майлин, замръзна на място. Позна в него същия капитан, който преди седем години се бе опитал да им попречи да откраднат от храната, предназначена за губернаторския бал.

Спомни си също, че тогава носеше воал и онзи не би могъл да види лицето ѝ. Така че протегна ръка уверено, усмихна се и не каза нищо. Ала когато майорът протегна ръка към Джони, се втренчи в него с напрегнат, замислен взор.

— Чудя се, милорд, дали не сме се срещали някъде?

Майлин затаи дъх. Но Джони се поклони елегантно и каза:

— Не, освен ако сте били в Индия през последните двадесет години.

— Индия? Не, слава богу. Достатъчно ми е да съм забит в *тази* проклета страна.

Това сякаш го задоволи, така че се обърна към следващия гост.

Когато най-последно ги оставиха сами, Майлин погледна Джони и откри веселие в очите му. Изведнъж ѝ се прииска да се смее с глас. За пръв път, откакто се върна в Ирландия, тя почувства, че все още може да се весели.

— А какво щеше да направиш — прошепна тя в ухото му игриво, — ако добрият майор бе разпознал младия лейтенант, който го наби едно време?

Погледът му бе топъл и любвеобилен, изпълнен със стари спомени.

— Никога не се занимавам с проблеми, преди да са се появили — отвърна той. А сетне, като снижи глас, добави: — Май, колко е хубаво тримата да работим отново заедно. Не знаех колко ми липсва това, преди да се върна.

— И аз не знаех много неща.

Очите му се присвиха и той я погледна, сякаш четеше мислите ѝ.

— Не е същото да сме отново тук, нали?

Тя сведе клепки.

— Не, не е.

— И аз го чувствам. Някак си, когато сме тук с всичките спомени, разбирам, че е глупаво да се връщаш назад. Никога не съм се чувствал повече сирак, отколкото когато се върнах и видях, че всичко

се е променило, но все пак е останало същото. Животът си тече без мен, без който и да е било от нас. Реката си върви, както винаги, и никой не си спомня имената ни. Не сме оставили следа в този град. Стъпките ни са се отмили. Като че ли никога не съм бил тук, а само съм си мислил, че е така. Чувстваш ли го?

— Да — прошепна тя. — Напразно ли е всичко?

— Не можем да вярваме в това. Не можем да позволим на Дъблин да отвлече вниманието ни от целта. Но има и още нещо. Опитвам се да кажа, че съм тук и че това ме кара да осъзнавам нуждата да се гледа напред. Питам се, къде е моето място? И единствената дума, която ми идва на ум, е „Майлин“. Ти си единствения дом, който някога съм познавал. И единственото бъдеще. Ако нямаме място тук или там, можем поне да имаме място в сърцата си. Нещо, за което да се хванем.

Тя не се интересуваше какво мислят хората. Беше на публично място, но да вървят по дяволите всичките с мислите им. Беше толкова трогната, че се спусна в прегръдките на Джони и го притисна силно.

А гостите се спряха на сред път, усмихнаха се и се запитаха, не са ли чудесни младите, когато са влюбени.

Дагет стоеше покорно на входа и видя как старите му приятели се прегръщат горещо пред целия свят. Видя как тъмните коси на Джони се люшват над нейните, видя как устните му я изследват жадно. Видя колко много копнеят двамата да останат сами. Това той не можеше да понесе.

Пресече стаята с решителна крачка. Когато стигна до тях, те се бяха прегърнали през кръста и му се усмихнаха — заслепени усмивки, които показваха недвусмислено любовта и близостта им, безмълвното им разбиране един спрямо друг. Болката го прониза като куршум. Искаше му се да изтръгне Майлин от ръцете на Джони и да я разтърсва, разтърсва и...

Майлин видя острия поглед на непознат, в очите на Дагет. Брадичката му бе изскочила напред, точно както ставаше, когато гордостта му бе наранена. Изглеждаше като войн малко преди да грабне дамата на своето сърце, независимо от последствията. Като някой, който знае, че е отхвърлен, но иска нещо толкова важно, че би рискувал живота си.

Сърцето ѝ се стопи от съчувствие. По един или друг начин те тримата, приятели, прекарвали по-голямата част от живота си заедно — се чувстваха еднакво при завръщането у дома. Чувстваха остро, както никога преди, че вече нямат дом. И нямат място никъде, освен в сърцата си.

— Дагет — рече тя и му протегна ръка.

Ала той просто я изгледа с презрение:

— Я не се занасяй с камериери! — изстреля, като ѝ припомни за ролите им.

Тя отпусна ръка, наранена и отхвърлена.

— Дагет е прав — потвърди Джони меко. — Имаме си задача. Задача, която изисква внимание.

— Значи трябва да е тази вечер — постанови Дагет, като погледна Джони. — Нямаме много време. Той трябва да се види с отец Ку веднага.

— Съгласен съм — присъедини се Джони. — Но сигурно видя охраната около хотела.

— Значи трябва да го отвлечем.

— И как по-точно? — запита Майлин, все още уязвена от забележката на Дагет.

— Оставете на мен — рече той. — Докато вие двамцата си пиехте чая с аристокрацията, аз се сприятелих с охраната отзад. Ще им дам бутилка-две. Смятам да ги напия до към десет часа. А до полунощ ще са вече под масата.

Джони се огледа из стаята, като изучаваше изходите и пресмяташе необходимите стъпки, за да измъкнат графа безопасно до сиропиталището.

— А ако не искат да пият на служба?

— Ще искат, не се тревожи. Ще предизвикам мъжествеността им. Ако има нещо, което тези суетни британци не отказват, то това е спортното предизвикателство.

— Млъквай — предупреди Майлин. — Ето го лорд Стенли.

— Значи си сигурен, а? — попита Джони отново.

— Казах да оставите на мен, нали?

Лорд Стенли се присъедини към тях леко объркан.

— Вие тримата изглеждате, като че водите твърде важен разговор — отбеляза той. — Реших, че трябва да е по-интересен, отколкото

това, с което аз се срещам до момента.

Майлин и Джони се спогледаха. Ако лорд Стенли щеше да посети сиропиталището тази нощ, бе време да узнае още една част от загадката. Майлин кимна. Джони погледна Дагет и той вдигна рамене.

Джони се извърна. Погледна лорд Стенли право в очите, изостави аристократичния акцент и заговори отново на родния си диалект, като нарочно натъртваше всяка дума:

— Ще ви изведем в полунощ, сър. Ако все още искате...

Новината не можеше да е по-изненадваща. Шокът накара благородника да отстъпи, преди да разбере какво всъщност прави.

— И ти ли? — прошепна той. — Вие *всичките* ли сте замесени?

— Да — отвърна Джони спокойно.

— Но превъплъщението ви е невероятно! Никога нямаше да се досетя — той погледна Майлин, като че прокарваше спомени през главата си и ги съживяваше отново. Виждаха колебанието на лицето му, като че се чудеше, кой още би могъл да е замесен.

— Значи заговорът е толкова голям?

— Толкова, сър — рече Джони със същия мек, ненатрапчив тон. — Много хубаво от ваша страна, че ще сторите това довечера — за Ирландия и за Англия. Няма да съжелявате. Гарантирам ви, сър, това ще промени живота ви.

Или ще му сложи край, помисли си Майлин, като я побиха тръпки.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Детето се мяташе в леглото, стискаше завивките и трепереше от страх с разширени, пълни със сълзи очи. То виждаше само пламъка на свещта, който го заслепяваше в тъмното. Момиченцето скимтеше: „Моля ви, не ме докосвайте...“

Отец Куентин вдигна свещта, така че детето да види лицето му. Успокои го шепнешком:

— Всичко е наред, миличка. Няма страшно. Искам само две думи от теб.

Детето бавно си спомни къде е. Когато очите му се съсредоточиха, различиха ред легла от двете страни на неговото. Зад свещеника имаше още четири тъмни сенки.

— Какво съм направила? — изплака тя.

— Нищо, миличка. Нищо. Само ела в кабинета ми...

Бавно, все още треперецо от страх, момичето запретна оскъдните си завивки и стана. Докато отец Ку осветяваше пътя ѝ със свещта, тя видя още две лица. Едното бе на красива жена с блестяща медночервена коса. Другото бе на възрастен човек, елегантен и изискан, в скъпи вечерни дрехи. Те се взираха в нея със същия ужас.

Можеше да съм аз, мислеше си Майлин, докато гледаше десетгодишното момиченце с проскубана червена коса. Беше ужасно слабо, призрачно джудже с опърпана нощница, някога бяла, а сега сивееща. Беше толкова окъсана, че през нея се виждаха раменцата на детето.

Отец Ку прегърна детето, но то се изскубна от страх. Тогава той я успокои на глас и я помоли да ги последва и да не се страхува.

Последваха пламъчето на свещта покрай спалните и вълн в коридора. Докато вървяха, Майлин и Джони се оглеждаха шокирани. Сиропиталището си бе старо още по тяхно време, но сега направо се разпадаше. Боята по стените се лющеше. Килимът вече го нямаше. Детето вървеше босо и се спря, за да измъкне трънче от петата си. Влязоха в кабинета на отец Ку, където имаше още признаци на бедност

и отчаяние. Печката я нямаше — без съмнение, заменена за храна. Книгите, които свещеникът толкова обичаше, бяха изчезнали, а лавиците изглеждаха празни и оголени. Столът му бе протъркан, а един от краката бе подпрян с тухла. Майлин замръзваше под кадифената си наметка. Беше толкова студено, че тя трябваше да стиска зъби, за да не затракат високо.

Отец Ку се бе променил също както обстановката. Когато Майлин бе малка, той й изглеждала едър човек с неизтощима енергия. Сега бе блед и призрачен. Накуцваше и покашляше често, с хрипливата кашлица на уличните просяци. Бялата му коса бе изтъняла, бузите му — хлътнали, а кожата му — въсъчна. Майлин се зачуди, кога ли е ял последно. Знаеше твърде добре, че той храни първо децата, а поема нещо само когато остане.

Тя погледна Джони и видя тревогата и в неговите очи.

— Какво се е случило, отче? — попита той.

— Ще се оправи след минутка — увери ги свещеникът, като мислеше, че Джони има предвид момичето.

— Не, отче. Сиропиталището. Когато ние...

— Аха. Трудничко ни е, откакто вас тримата ви няма. Всички, които познавате, също ги няма. А никой от новите няма нито таланта, нито готовността да ни закриля като вас. Не се оплаквам, в никакъв случай. Гордея се с вас. Служите на възвишена кауза и помагате много. Но виждате какво става с нас. Сега сме нещо като болница, където децата идват да...

Той се спря и погледна остро треперещото дете. Ала думите му, неизречени, висяха във въздуха. *Където децата идват да умрат.*

Детето се бе свряло в един ъгъл и гледаше очаквателно непознатите, които я бяха вдигнали от леглото посред нощ. Очите й казваха всичко. Какво друго може да е, освен нещо лошо. Момичето само чакаше бравата да се стовари.

— Седни, момичето ми, тук, на моя стол — предложи отец Ку.

Когато то се поколеба подозрително, той протегна ръка и я погали. Детето мина покрай него, като внимаваше да не го докосне, и се настани на края на стола с висящи над пода крака.

— Искам да говоря с теб — каза му отец Ку. После се обърна към лорд Стенли, който не можеше да отдели очи. — Ваша светлост, мога да ви разходя по пристанището. Мога да ви покажа гладните, които се

редят за коричка хляб пред Тринити Колидж. Но това сигурно вече го знаете. Вие сте интелигентен и начетен човек. Сигурно имате милион оправдания за това. Чували сте разговори, които ви разтоварват от цялата вина. Така че няма да губя нито моето време, нито вашето. Просто исках да се взрете в очите на това дете.

Съсипан, лорд Стенли изхърка:

— Това е зверско. Не мога да повярвам.

— Повярвайте, милорд. Това дете е едно от многото.

— Но защо се страхува толкова? Защо се... присвива така?

Свещеникът въздъхна и се обърна към детето.

— Знам, че си изморена, Морийн. Но кажи на тези добри хора, каквото каза на мен. Те са ми приятели. Можеш да им вярваш, както вярваш на мен.

— Като че ли не вярва на никого — забеляза лорд Стенли.

— Да, но за всяко нещо си има причина, милорд. Кажи ни, Морийн, откъде идваш?

Детето заскимтя като мишчица.

— От запад.

— Ферма на запад?

— Да. Нямахме храна. Братята ми заминаха за Америка. Да ни пращат пари, така казаха. Но така и не се обадиха. Мама каза, че са ги пречукали червенокожите.

— А ходила ли си на училище?

— Не. Просех на село за храна.

— Значи не можеш да четеш, нито да пишеш?

Тя го погледна с празни очи, като че не можа да разбере дори въпроса.

— Нямахме ядене — каза просто.

— И какво стана после, Морийн?

— Мама умря — каза го сухо, без сълзи.

Липсата на чувство бе по-трогателна от сълзите.

— А татко ти?

Пак празен поглед.

— Нямам татко.

— И никой не се е грижил за теб? — попита лорд Стенли.

— Не, сър.

— Но властите...

— Не са направили нищо, разбира се — прекъсна го отец Ку. — Какво ги интересува поредното гладно сираче? — той се обърна отново към Морийн. — И тогава, дете?

— Дойдох в града. Мама винаги казваше, че можем да работим в града.

— И намери ли работа?

В мъртвите очи проблесна страх.

— Няма работа. Опитах се да прося, но имаше толкова много...

Майлин почувства как сълзите я задушават. Като че се описваше нейното собствено детство.

Свещеникът продължи да разпитва нежно и измъкваше отговори, които момичето даваше все по-неохотно. И най-после се разбра. Как се бе предала и на осем бе тръгнала по дъблинските улици. Как един войник я бе вкарал в кръга на децата, които се продават. Как след това бе имало още много войници, английски войници, които я бяха отвеждали в някой ъгъл и ѝ бяха давали половин пени, когато свършеха. Сетне я бяха оставяли да скимти с монетата в ръка.

— Достатъчно — изръмжа лорд Стенли. — Нужно ли е да подлагате детето на такова изпитание?

Отец Ку се извърна и изгледа графа с тихо достойнство.

— Какво е това изпитание след всичко, което е преживяла?

Лорд Стенли сведе поглед засрамен. Меко, нежно, отец Ку продължи:

— Това можеше да е Майлин. Щеше да се случи и с нея след ден-два, ако не я бях открил точно тогава. Това дете не е имало този късмет.

Лорд Стенли погледна в ужас първо лицето на детето, а после и това на дъщеря си. Видя, че Майлин плаче, а сълзите тихо се стичат по лицето ѝ. Тя като че ли не осъзнаваше. Дори не повдигна ръка да ги избърше. Цялото ѝ същество сякаш се отразяваше в опърпаното червенокосо, дете, което бе разказало без думи и нейната история.

Зашеметен, той отиде при Майлин и я прегърна.

— Детето ми — прошепна той през сълзи. — Дете мое, прости ми. Прости на всички ни.

— Причината не е в това, че сте ужасни хора — рече му свещеникът спокойно. — Ние просто не сме от вашите. Ирландците сме замесени от по-различно тесто от вас, англичаните. Вие не ни

разбирате. И как бихте могли? Не разбирате какво става с народ, окупиран цели седемстотин години. Виждате какво е направила вашата политика, как ни е опустошила и ни е оставила да скимтим като пребити кучета. А когато ви помолим за помощ, вие сте глухи. Единственият начин да се погрижим за народа си, милорд, е като се управляваме сами. Не разбирате ли сега?

Лорд Стенли откъсна поглед от Майлин и се взря с празен поглед в пространството.

— Не очаквах това. Мислех, че ще ми дадете обичайните аргументи и ще имам отговори за всичките. Но за това отговор няма.

— Не, отговор има, милорд.

Графът отмести ръка от раменете на Майлин и се изправи.

— Да се взривяват сгради? Да се отвличат хора? Да се иска откуп?

— Да се говори — отвърна свещеникът. — Да се преговаря. Да се срещат честни хора.

— Какво по-точно предлагате?

— Предлагам вие да се срещнете с Шеймъс Флин.

При споменаването на това име лицето на лорд Стенли побеля. Погледът му стрелна Майлин, сетне Джони.

— Шеймъс Флин? Той ли е зад всичко това?

Майлин никога не го бе виждала толкова обезоръжен.

— Но Шеймъс Флин е престъпник. Най-търсеният ирландски престъпник в... и аз рискувам позициите си, даже ако разменя и една дума с този човек.

— Мислите, че Шеймъс Флин е звяр, чудовище. Така са ви казали. Но аз ви уверявам, той е човешко същество. А човешките същества са способни на велики дела и велики промени. За наш срам, ние непрестанно недооценяваме хората. Не обръщаме внимание на потенциала им. Шеймъс Флин е достоен човек, точно като вас, който е заложил живота си за идеите. Той е и умен. И с ума си ще разбере, че да си сътрудничи с вас е най-добрия начин — *единствения начин* — Ирландия да се освободи.

Лорд Стенли се замисли над думите на свещеника.

— А вие, отче? Признавам, не знам много за религията ви. Но не казва ли папата, че е грешно за един католик да се омесва с безбожниците фенианци?

Отец Ку вдигна рамене.

— Кое е по-големия грях? Да седиш и да позволиш това дете да бъде унищожено от една система, която не я е грижа? Или да се опиташ да промениш същата тази система, така че тя да пощади такива като нея?

След миг тишина лорд Стенли каза:

— Искам да подпомогна сиропиталището ви, отче. Ще се погрижа децата ви да са добре нахранени и облечени. Кълна се, повече няма да имат нужда от нищо.

— Ще взема парите ви, милорд. Но всъщност преследвам цялата ви подкрепа. Ще се срещнете ли с Шеймъс Флин?

Графът огледа всички обнадеждени лица около себе си.

— Ще го направя — рече накрая. — Явно това е най-малкото, което мога да сторя.

Майлин погледна Джони и видя същата надежда и радост в очите му. Никой никога не си бе представял такава среща. Възможно ли е? Двете големи сили да се съберат да изясняват различията си? Господи, ако само стане...

Двамата погледнаха към Дагет, който стоеше безмълвен. Той също изглеждаше развълнуван, като че това бе най-добрия план.

— Ще подготвя нещата — увери ги той. — Утре вечер.

— И след този исторически разговор — добави отец Ку — бих искал да остана малко време с трима ви. Имаме много да си разказваме, наистина.

Навън, в тъмнината на нощта, Майлин прегърна лорд Стенли с все сила.

— Толкова се гордея с вас — рече тя и го целуна признателно.

— Да — потвърди Джони. — Майлин е права. Наистина сте достоен човек.

Но лорд Стенли прекъсна похвалите.

— Майлин, мислех си... Какво ще кажеш ако... ако осиновим това бедно дете? Да ѝ дадем истински дом, където да намери обич и грижа? Няма да компенсира случилото се с нея, но...

Той не довърши. Тя го прегърна и го притисна толкова силно, че му изкара дъха.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дагет си свърши работата добре. Когато пристигнаха обратно в хотела, охраната пред вратата на лорд Стенли бе още пияна и спеше на поста.

На връщане яздиха тихо. Графът, дълбоко трогнат от видяното, стоеше в каретата мълчалив. Тримата приятели го оставиха сам с мислите му, ала бяха изпълнени с чувство на триумф, което не бе лесно да сдържат. След като го настаниха в стаята му, те останаха в коридора, треперещи от вълнение. Спогледаха се и прочетоха по лицата си едни и същи мисли. След това чудесно дело, сън нямаше да има.

— Да отидем в „Смагълърс Хил“ — предложи Джони ниско, за да не чуе охраната.

Майлин го погледна и топлината в очите му я сгря цялата.

— Не знам — отвърна Дагет. — Късно е.

Другите двама си смигнаха.

— Ако си уморен, човече, лягай си. Ние отиваме сами.

Майлин затаи дъх. Ала Дагет ги познаваше добре и виждаше неизказаното желание в очите им.

— Леглото да върви по дяволите — заключи той. — Да вървим.

Измъкнаха се по коридора, но докато стигнаха стълбите, вече се кискаха като деца. Дързостта да се измъкват посред нощ ги завладя. На половината път се затичаха като един и излетяха през вратата на хотела, преди някой да ги забележи.

Смееха се на глас, докато оставяха величественото здание зад себе си. Ала скоро забавиха крачка и закръстосваха задните улички на града с незабравени инстинкти. Познаваха ги както никой друг. Докато вървяха, започнаха да си припомнят.

— Спомняте ли си, когато се преоблякохме като слуги и се промъкнахме в кухнята на лорд Тотингам да откраднем десертите, предназначени за неговите гости?

— А когато тупнахме кочияша по главата и взехме торфа, предназначен за камината на сър Родни?

Хиляди спомени за разни щури дела, които бяха вършили предрешени, за да запазят живота на сиропиталището.

— Страхотни времена бяха — извика Дагет, попил веселото настроение. — Ние тримата да си играем с британците. Нямахме равни. Помниш ли, Джони, когато двамата с теб свихме съомгата от езерцето на оня фронт? И онези негодници се опитаха да ни я вземат? Показахме им кой царува на улицата тогава.

— Вижте — посочи им Майлин, — това е старият Ангъс, фенерджията. Мислех, че е умрял.

Видяха как един стар човек угася лампите по улицата. Джони му извика. Той се обърна, примигна, а сетне се присви, като че щяха да го ударят. Когато обаче разгледа по-отблизо тройката, очите му светнаха.

— Свети боже! Не вярвам на очите си. Трите хали. Къде бяхте? Май, страхотна си!

Размениха си добродушни шеги, а после продължиха. Улиците преди зазоряване се изпълваха с работници, които се подготвяха за шумотевицата идната утрин. По-нататък видяха Мейв, краставичарката, която трупаше зеленчуците си на пазара на Хенри Стрийт. Когато я поздравиха, тя остави количката си и разтърка оцапано чело с пухкавата си ръка.

— Исусе и Света богородичке. Като че виждам духове. Ах, я се вижте. Малка Май, хубава жена си станала.

Дули, тораджията, товареше тор в една каруца, за да го продаде. Отдръпнаха се от ужасната миризма, но все пак го поздравиха.

— Хубаво — рече той и се облегна на лопатата си като на бастун. — Не ме изненадват дрехите ви. Винаги съм казвал, че един ден Дъблин ще бъде в краката ви. Ако някой се оправяше едно време, то бяхте точно вие. Или пък сте откраднали дрехите? Не е изключено, наистина.

Когато отминаха и него, Джони забеляза:

— Хубаво е да срещаш старите приятели. Да знаеш, че не са те забравили.

Останалите кимнаха и почувстваха как се сгряват.

Тръгнаха по течението на Дифи към предградията, минаха през тъмните поля и се насочиха към близките крепости — древни, отдавна изоставени каменни укрепления. Качиха се по хълма, който не бяха виждали от години.

— Като че ли някой я е открил и разрушил — рече Майлин, докато ровеха из храсталаците за тайната им пещера. Тя бе малко по-голяма от дупка в камънака, но въображението им я бе превърнало в разбойническа бърлога.

— Съмнявам се — рече Дагет. — Добре бяхме я скрили.

Хълмът бе обрасъл с гъсталак. Джони запали клечка, за да виждат по-добре, докато Дагет ръчкаше из храстите. Накрая нададе победоносен вик, а клечката опари пръстите на Джони и той я загаси, проклинайки.

— Тук е, тук е.

Направи пътека и един по един се промъкнаха вътре. Едва намериха място да седнат удобно.

— Едно време като че ли беше по-голяма — каза Майлин.

— Ние бяхме по-малки.

— Мислите ли, че още е тук? — попита Майлин.

— Кое? — заинтересува се Дагет.

— Куфарът. Спомняш ли си нашия куфар?

— Как мога да го забравя!

Джони запали друга клечка. В центъра на малка вдлъбнатина се виждаха останките на отдавнашен огън.

— Вижте. Никой не е палил огън тук от години. Ние като че бяхме последните.

Дагет посегна, взе малко съчки и тримата се заеха да накладат малък огън. Джони опипа земята, като търсеше мястото, и младите мъже започнаха да копаят. Скоро усилията им се увенчаха с успех. Бръкнаха в дупката, която бяха направили, и извадиха малък куфар — пращен и ръждясал, но пълен с куп спомени.

— Отвори го — рече Майлин със страхопочитание.

Джони вдигна капака и извади нещата отвътре едно по едно. Стара кутия с гримове, която бяха откраднали от един театър и бяха използвали при дегизировките си. Куп мустаци, бради и перуки в разни цветове. Майлин посегна към един костюм, изгнил от времето.

— О, спомняте ли си, когато носех това? — тя го притисна до себе си. — Съмнявам се, че ще се побера сега.

— Добрата английска храна — подразни я Дагет.

Тя го изгледа и му се оплези. Хубаво бе да са отново близки, а годините да се губят в сладките спомени, които изпълваха с живот

старата пещера.

— О, вижте — рече Джони, като бръкна вътре. — Намерихме този пръстен пред една бална зала. Нали си спомняте? — той вдигна един потъмнял калаен пръстен със стъклен камък.

Майлин го взе.

— Аз си спомням! Мислехме, че е диамант. Криех го, нали помните? И ви карах да го откривате. Първият, който го донесеше, печелеше ръката ми. Боже, колко сме били млади и невинни.

В пещерата внезапно се възцари тишина. Майлин погледна Джони. Той се взираше в нея тъжно. Когато отправи поглед към Дагет, тя видя, че и той гледа Джони тъжно.

— Млади, да — отбеляза Дагет. — Но невинни?

Майлин сложи пръстена обратно в куфара.

— Мислите ли, че е възможно? Това наистина ли се случва? Лорд Стенли да се срещне с Шеймъс Флин?

Джони се облегна и се опита да протегне крак.

— Изглежда твърде просто.

— Най-добрите неща често са прости — припомни му Дагет. Ала спомените от щастливите времена бяха променили тона му. Сега звучеше глухо.

— Лорд Стенли ще се срещне с Шеймъс Флин — каза Майлин, — но ще седне ли Шеймъс Флин да преговаря с лорд Стенли?

— Да, ще го стори — отговори Дагет кратко.

Замълчаха за момент, докато обмисляха мащабите на нещата, както никога преди. Джони бръкна в куфара и извади пръстена. Погледна го и се усмихна тъжно:

— Страшно ми става, като си помисля колко красиво ни изглеждаше това едно време — очите му се повдигнаха и стрелнаха Майлин. — Не съм ти давал годежен пръстен, нали?

— Не си, сега ли се сети? — извика тя, престорено сърдита.

— Истински пропуск. Ще приемеш ли това като заместител, докато оправя нещата?

Той протегна напред стария пръстен. Майлин си спомни за времето, когато бе бягал по хълма без дъх и бе държал тържествуващо същия пръстен, докато обявяваше дамата за своя. И сега го правеше — завинаги.

— За мен ще бъде чест — отвърна му тя искрено.

Той пое лявата ѝ ръка и надяна пръстена с подобаващо почитание. Сетне положи устни върху дланта ѝ в гореща целувка. Езикът му прекоси връхчетата на пръстите, но погледът му бе прикован върху лицето ѝ. Тя се стресна, като че ли от очите му бе изсвистяла светкавица, която се заби право в сърцето ѝ.

Не можеше да откъсне поглед. Пламъкът в очите му ѝ казваше всичко, което искаше да знае. Пръстите ѝ трепереха под устните му. Топлината и копнежът накараха лицето ѝ да се зачерви. Нещо в нея като че избухна и тя усети неутолима нужда да го прегърне, за да отпразнуват победата, близостта си, новата надежда и всеки да усети вкуса на другия върху езика си.

Погледът на Джони подсказваше, че и той си мисли за същото. Копнежът и страстта се усещаха осезаемо в пещерата. Въздухът изведнъж се насити с топлина и желание. В него като че ли присветваше електричество, което не можеше да не се забележи. Дагет съзря всичко в очите им — любов и желание без граници и задръжки.

Джони се обърна към него, който изглеждаше сякаш го изгаряха жив:

— Дагет, защо не тръгнеш напред? Прикрий ни, ако някой надуши нещо.

Въпреки обичайния си финес, в този миг той прозвуча абсурдно и неловко. Не успя даже да измисли по-благоприлично извинение.

— А кой би могъл да надуши нещо в този час? — попита Дагет.

Тонът на Джони се смекчи измамно.

— Бъди добър камериер и върви.

Това не беше молба. Брадичката на Дагет се изпъна напред, като че щеше да откаже. Той обаче веднага сви рамене и ги отпусна.

— Утре, значи. Всичко ще се нареди утре.

— Да... утре...

И двамата с Джони се спогледаха с безмълвно обещание, преди Джони отново да впери взор в Майлин.

— Мислех, че никога няма да си тръгне — рече той, докато отриваше устни в нейните. — Понякога трима наистина са много.

Тя се усмихна.

— Мисля, че в края на краищата ни приема. Само си помисли, Джони, ако можеше той да отпразнува заедно с нас любовта ни. Ако можеше да дойде на сватбата и да сподели нашата радост. Щеше да значи всичко за мен.

— И за мен. Той ще дойде. Знам по-добре от всеки, какво би означавала мисълта да те загуби, за душата на един мъж. Но той не е човек за теб. И мисля, че сега вече го знае. Обича ни и двамата, и с времето ще сподели щастието ни.

— О, Джони. Ние сме такива късметлии. Колко хора познават любов като нашата? Никога не съм си мислила, че ще доживея този ден. Но сега чувствам, че сърцата ни бият в едно. Никога не съм знаела, че ще се почувствам толкова близка с някого. Обичам те, както не съм и сънувала, че ще мога.

Той сложи ръка на сърцето ѝ. Сетне пое нейната длан и я постави върху гърдите си. Постояха така, за да усетят пулса под пръстите си.

— Означаваш повече за мен от целия ми живот — рече той.

И я целуна — поглъщаща целувка, която сякаш размекна костите ѝ, докато тя усети как се разтапя и тялото ѝ се съединява с неговото. Той изучаваше бавно вкуса и аромата ѝ, притискаше устни към нейните и обхождаше вътрешността на устата ѝ. После се отдръпна, прокара върха на езика си по върха на нейния и така, докато тя не можеше да издържа повече, устреми се към него, прегърна го и впи устни в неговите.

Майлин обичаше Джони да я целува — проникващо и разтреперващо — и така да показва обичта си, нежно и много властно. Чувстваше как той потръпва и се извива с невероятно желание, усещаше как в докосването на устните им се срещат самите им същности. Сливаха се по непознат досега начин. Сетивата ѝ ликуваха и тя вече не мислеше, а се мятеше под тежестта на една емоция, която ги поглъщаше целите. Обещанието на нощта се смесваше с физическото желание и тя почувства как тялото ѝ оживява и отвръща с трепетна жажда. Като че ли в тази единствена завладяваща целувка душите им бяха станали едно — неотделими една от друга, без начало и край, вихър на съзнанието, нито нейн, нито негов, а общ.

В този момент усети дима. Дръпна се и се закашля, ядосана на това препятствие. Малката пещера се изпълваше с пушека от огъня и

потъваше в мъгла.

— Да излезем навън — предложи тя.

Джони поклати глава.

— Искам да те любя тук, на най-свещеното за нас място, тайния кът на нашата младост.

Грабна един от старите костюми и бързо и ловко загаси огъня.

Изведнъж в пещерата стана тъмно като в рог. Мракът бе пълен, наоколо се стелеше поле, а светлините на града бяха далеч отвъд. Майлин се почувства объркана. Тишината на това място я оглушаваше. Малкото пространство се изпълваше с пресекливия им дъх.

И в тази тъмнина тя отново чувства духовете на всички ирландци, които бяха минавали оттук векове наред. Почувства се част от тях, като че чуваше древните мелодии на бардовете, разказвали историята на земята им в изящните си песни. Полето сякаш отекваше със звуците на арфите, които разнасяха легендите през вековете.

Когато димът започна бавно да се разнася, тя стоеше омагьосана, а енергията минаваше през нея, както когато беше дете. Дошли бяха на това място, защото само тук можеха да усетят душите на онези, които бяха воювали преди тях за славната кауза. Защото тук, на хълма, над града от едната страна и цялата Ирландия от другата, те се чувстваха способни да осъществят мечтите си.

И ето ги пак, след години, на път да направят от мечтата си реалност.

Когато Майлин проговори, гласът ѝ прозвуча като шепот в тъмнината:

— Отново чувствам себе си, Джони. Усецам, че съм намерила нещо загубено. Нещо, за което не знаех, че ми липсва.

Тя не го виждаше. Чувстваше само ръцете му, който посягаха към нея в мрака, привличането му и целувката, както никоя досега — средоточие на цялата му любов, гордост и смирено преклонение.

Ръцете му започнаха да разкопчават копчетата на корсажа ѝ, бавно, едно по едно, пръстите му опитваха влагата на гърдите ѝ и се наслаждаваха на всяка ласка. Той действаше в тъмното, воден от инстинкт, силен като възбудата му — смъкна роклята от раменете ѝ, докосна копринената кожа и последва следата на пръстите си с топла и влажна уста. Целуваше раменете ѝ, докосваше с устни шията, прокара върха на езика си под брадичката. Насочваше се с наслада, като

магнит, към трапчинката между гърдите ѝ. Тя притисна главата му до себе си, свря чело в косите му, за да усети с цялото си същество как той се опиянява от зърната ѝ — целият в ръцете ѝ — той, нейната съдба.

Чу стенание на покорство от горящите дълбини на гърлото си. Майлин изви гръб и поднесе гърди към устата му, докато зърната ѝ се втвърдяваха, потръпваха и изпращаха поток невероятни импулси на сласт — копнеж отвъд разума. Джони смучеше гърдите ѝ с твърд и плосък език, бързо и рязко, като завоевател. Колко бе хубаво да чувства как устата му пробива всичките ѝ защитни обвивки, как кръвта пулсира в главата ѝ, да чува нежните му звуци, докато я призовава като свое спасение. Майлин почувства неподозирани копнеж с цялото си същество, разтърсена от желание, от нужда да го приеме в себе си и да се слоят в едно.

Устните му изследваха тялото ѝ, сякаш търсеха невъзможни отговори. Езикът му остави огнена следа надолу по ребрата ѝ и изпълни пъпа, както бе изпълнил устата ѝ. Стомахът ѝ се сви и запремята, а кожата ѝ настръхна в невероятна наслада. Това искаше всъщност! Просто да чувства. Дръзка страст я завладя, пресече тъмната пещера на утробата ѝ като изгарящ слънчев лъч, оставяйки я гореща и влажна, даже преди той да разхлаби роклята ѝ и да потърси извора на нейното желание. Устата му, мокра и гореща, преброждаше кожата ѝ с чувствена бързина, караше я да се чувства лека и безгрижна, като че нямаше какво да губи и можеше да се предаде напълно на ръцете му. Желаше го толкова безнадеждно, че почувства как цялата потръпва, как крайниците ѝ се извиват извън контрол от някакво удоволствие отвъд болката, отвъд насладата, отвъд всяко познато чувство.

Не виждаше. И точно затова чувстваше всичко като за първи път. Когато той се наведе да я целуне, краищата на косата му докоснаха голото ѝ рамо. Беше странно вълнуващо, като че носеше превръзка на очите и бе изцяло в негови ръце. Хрипящият му дъх, ръцете и устата му бяха всичко, което ги свързваше и което ѝ подсказваше, че не е сама в тъмната пещера. Звукът на пресекливия му дъх я възбуди страховтно — доказателство, че и той се чувства така, че я иска също толкова, че всички сблъсъци от миналото са забравени във фаталното привличане на телата им. Ръката му властно посегна към роклята ѝ, като че ли вече

искаше да я усети гола под себе си и да притисне мекия овал на гърдите ѝ към своите, да почувства как копринените ѝ бедра се разтварят под мускулестите му крака, а триъгълникът влажни къдрици да усети твърдостта на мъжествеността му. Да преодолее последната бариера, която ги разделяше. Ала разкошните поли се оплетоха около краката ѝ и не можеха да се освободят.

Раздразнена от забавянето, Майлин се изправи и с неохотно стенание се опита да му помогне. Трепереше толкова много, че ръцете не ѝ се подчиняваха. Викът ѝ бе агонизиращ, вик на дълго отхвърляна любима. Тя се изправи трепереща и бързо свали омачканата рокля.

Джони сграбчи бедрата ѝ изотзад в непреодолимо желание, привлече я грубо към себе си и постави устни върху сочно заобленото ѝ задниче, за да опита и неговия вкус. Когато усети топлите му устни да изследват плътта ѝ, тя почувства такъв прилив на страст, че загуби опора и падна, като протегна ръце напред да омекоти удара. Когато дланите ѝ срещнаха пода, тя усети как гладкият сатен съска и гори сред въглените. Но сега нямаше никакво значение. Стискайки задните ѝ части, той я положи на колене и я разтвори, докато мръсният под бодеше под лактите ѝ. Повдигна бедрата ѝ и, като я притисна нетърпеливо, прилепи устни до парещата точка на нейното желание.

Езикът му намери клитора ѝ, засмука влажните гънки около него и го зашиба с нежна и силна настойчивост. Сякаш пиеше от извора на живота, като че соковете на тялото ѝ попълваха всички загуби в душата му. Тя изкрещя, викът ѝ отекна в пещерата и нещо в нея се скъса — коленете ѝ се разтвориха още повече и тя се придвижи към него, безпомощна пред ненаситния му език. Пръстите ѝ се впиха в дрехите му и започнаха да ги разкъсват — да усеща устните му бе твърде хубаво, трябваше да намери някакъв отдушник. Ръцете му, като я разтвориха още, пращаха тръпки на върховно удоволствие, реки от пламнала кръв като барут, който се потушаваше в собствения си пламък. Караше я да се чувства разтворена и открита даже в дълбоката тъмнина, която му отнемаше удоволствието да гледа. Тя трепереше пред устните му и се разтваряше все повече и повече като дар, който той трябва да вземе.

Сетне почувства пръстите му да се промъкват вътре и ръката му да я изпълва и да се движи в ритъм, който премахваше всичките ѝ задръжки срещу невероятните усещания. Пръстите му се движеха и

трептяха сами, пулсираха като в ерекция и се движеха бързо — изучаваха я, така че тя ги чувстваше навсякъде, да гаят стените ѝ, да я дразнят, измъчват и запращат в някакво безумно състояние на чувствена наслада. Ръката му се въртеше, а езикът му продължаваше да шибва неспирно, тя се издигаше все повече и накрая избухна като някаква звезда. Достигна върха със стенания и хрипове, а той поднесе дрехата си към устата ѝ и тя захапа здраво.

Когато той се отдалечи, тя изкрещя: „Не, о, не!“ Обърна се и потърси в тъмнината топлината на тялото му, а пръстите ѝ обхванаха косматите му гърди. Докато той бързо изхлузваше панталоните си, тя намери зърната му и ги засмука с жажда, още по-силна след оргазма.

— Какво, мила? Какво искаш? — попита той.

— Искам те вътре в мен. Сега. Веднага. Бързо, Джони, иначе ще полудея!

Той я блъсна върху смачканите дрехи и раменете ѝ тъпо се удариха в пода. Сетне легна върху нея, а тялото му бе горещо, тежко и влажно. Пое коленете ѝ в ръцете си и ги разтвори широко.

Чувстваше го, огромен и пулсиращ, докосващ влагата ѝ с главичката на твърдия си жезъл, как я възбужда безмилостно, докато накрая тя викаше за пощада.

И точно когато си помисли, че не би могла да издържи повече, той проникна в нея с единствен, жесток тласък, който изкара дъха ѝ в удивен, щастлив вик. Докато се движеше в нея, изпълваше я цялата и я пращаше в бездиханна забрава, той я държеше с ръце върху гърдите ѝ, стискаше, мачкаше и теглеше зърната ѝ, а болката се превръщаше в неподозирано удоволствие.

— Обичам те, Джони — извика тя. — Толкова те обичам.

Той се наведе и запусти устата ѝ със своята. Сетне взе ръцете ѝ и двамата сплетоха пръсти. Целуваше я бясно, отнемаше дъха ѝ и тласкаше с подновени сили. Тя чувстваше как мъжът у него обявява с крясък превъзходството си. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Красотата на техния съюз бе дълбока и истинска, и задоволяваше не само тялото ѝ — носеше удовлетворение и изпълване, невъобразими в размерите си. В този момент тя осъзна, че на света няма нищо по-свято, никаква по-цялостна връзка от мига, когато жената и мъжът, които се обичат, се отдават един другиму — телом и духом. Чувстваше как всички странстващи души на бардове я окуражават и участват посвоему в този

свещен ритуал: най-светлия от ритуалите между мъжа и жената. И докато усещаше как те двамата стават едно — без граници и задръжки — тя изплака радостта си между топлите му устни.

— Нека това ме погълне — промълви той. Но го направи толкова леко, че тя се чудеше по-късно, дали не си е въобразила.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Джони почука на вратата на стаята на лорд Стенли, за да ги вземе, както се бяха уговорили, Майлин бе вече облечена в черна пелерина, която щеше да ѝ помогне да се разтвори в нощта. Когато охраната отвън го пусна, тя си сложи черните ръкавици и покри медната си коса с шапка с воалетка. Ала когато вратата се затвори зад него, Джони, все още с ръка върху дръжката, рече:

— Не, искам да останеш тук.

Майлин се спря, както си закопчаваше ръкавицата.

— Да остана тук? Шегуваш се.

— Никак не се шегувам. Трябва да казваш на всички, че лорд Стенли не се чувства добре.

— Не е нужно — възпротиви се тя. — Трябва само да кажем на пазача пред вратата. Той ще...

— Ако искаш да помогнеш, отвлечи вниманието на пазача, докато ние двамата се измъкваме. Сетне се върни и наблюдавай.

Тя се втрени в него, не вярвайки на ушите си. Любимият от предната нощ беше изчезнал и бе заместен отново от човек, който мисли само за мисията си. Разумът ѝ подсказваше, че е редно на първо място да се поставя задачата. Ала сърцето ѝ на жена се почувства наранено от неочаквания му отказ.

— Защо ме пренебрегваш? — попита тя, забравила ръкавиците.

— Не те пренебрегвам. Просто...

— Точно това правиш. Никога не си ме оставял извън акцията. Знаеш колко е важна тази среща за мен. Толкова, колкото за теб и за Дагет. Каж ми, Джони? Какво се е случило?

Той отиде до близкия стол, взе наметката на лорд Стенли и помогна на графа да се облече. На Майлин се стори, че го правеше, за да избегне погледа ѝ.

— Не можем да влезем в битка, преди да си защитим гърба — изстреля той малко остро. — Някой трябва да остане тук и да

отблъсква всички подозрения. Ако наистина знаеш колко е важна тази среща, тогава ще разбереш и, че е жизненоважно нищо да не се обърка.

Това бе истина. Не можеше да открие грешка в логиката му. Но сякаш само изглеждаше убедителен, а всъщност криеше нещо от нея. Тя потърси очите му, но той погледна в друга посока.

— Какво не ми казваш? — продължи тя.

Тогавата той се нахвърли върху нея.

— По дяволите, момиче, ти тук ще душиш ли или ще помагаш?

Майлин се взря в него. Не помръдваше.

— Какво те е прихванало? — прошепна.

Джони въздъхна неохотно, приближи се към нея, взе ръката ѝ в своята и разкри ивица гола плът под ръкавицата. Целуна я и попита нежно:

— А ако искам да те защитя?

— Никога не си го правил преди.

Когато погледите им се срещнаха, тя видя пламъче, което първо не разбра.

— Никога преди не съм се клел да се ожения за теб. Повярвай ми.

Имам мисия и трябва да знам, че си...

Спря се.

— Че съм? — настоя тя.

Той се изправи и пусна ръката ѝ.

— Трябва да знам, че поне веднъж в живота си ще изпълниш нареждане без повече въпроси. Трябва да знам, че ще мога да върша, каквото трябва, без да се тревожа какво ще си научи лудата ти глава...

— Добре. Добре. Ще остана. Но никак не ми харесва.

Лорд Стенли се усмихна тъжно.

— Имам много още да научавам за моята дъщеря. Но в едно съм вече сигурен. Тя не може да търпи да остава извън събитията.

Очакваше в отговор усмивка. Ала усилието му да разведри обстановката остана безплодно. Джони го погледна — мрачно, помисли си Майлин — после отвърна взор.

— Хайде. Пригответи се да отвлечеш вниманието на пазача. Дагет се е погрижил за онзи отзад. Ще се видим след минути.

Майлин се уви в наметката и се отправи към вратата. Но се обърна още веднъж и се вгледа в напрегнатото лице на Джони.

— Ако има нещо тревожно, ще ми кажеш, нали?

Той не отговори. Вместо това се наведе и докосна устните ѝ лекичко.

— Пожелай ми успех — рече и отвори вратата.

Майлин се измъкна в коридора. Пазачът застана нащрек.

— Да ви помогна, госпожице?

— Баща ми е болен. Трябват ни лекарства.

— Ще доведе доктор.

— Няма нужда. Идва му на пристъпи. Знам точно от какво се нуждае. Трябва да отидем до аптеката. Бих изтичала и сама, но лорд Стенли настоява и вие да дойдете — страхува се за безопасността ми. Казвам му, че е абсурдно, но знаете ги бащите...

— И дума да не става, госпожице. Отивам веднага.

Когато пазачът беше вече на стълбите, Майлин погледна през рамо и видя как Джони измъква лорд Стенли през задния вход.

Срещата бе насрочена за единадесет същата вечер, но Дагет ги бе помолил да дойдат рано. Джони прекара лорд Стенли по задните улички до един изоставен склад при реката. Отказали се бяха да се срещат в сиропиталището, заради опасността за децата — в случай, че са ги следили предната нощ. Според Дагет, Флин бе настоял за неутрален терен. Споразумели се бяха за един празен склад близо до хотела, напълно безлюдна територия през нощта.

Докато вървяха, лорд Стенли каза:

— Майлин изглеждаше много разтревожена. А тя не се плаши без повод. Разбирам, че не искаш да я тревожиш, но ако има нещо, мисля, че аз трябва да знам.

Джони го изгледа.

— Мислите, че крия нещо от вас?

— Не знам какво *точно* да мисля. Такава внезапна промяна за мен! Аз съм в непознат град и се готвя да направя нещо, което никога не съм мислил, че ще сторя. И ако съм малко объркан, няма да е много странно, нали?

Точно тогава чуха тихо изсвирване, на което Джони отвърна. Един силует излезе иззад склада. Беше тъмно, но когато човекът проговори, Джони позна гласа на Дагет.

— Отървахте ли се от нея, както планирахме? — запита той направо.

— Да. Не се тревожи.

Лорд Стенли се смрази, инстинктите го предупреждаваха.

— Какво имате предвид, *отървахте ли се от нея!* Какво става тук?

Джони отговори ниско, равно, с тон на човек, който по правило живее опасно:

— Решихме, че ще е най-добре тя да не идва.

Лорд Стенли се огледа разтревожен. Тъмно бе като в рог. Беше там сам с хора, които едва познаваше, и бе повярвал на думата им, че е в безопасност. След малко щеше да се срещне с един от най-известните и тайнствени разбойници, които тази бунтовна страна бе отхранвала. Чувстваше, че настръхва от лоши предчувствия. Помисли си, защо не бе настоял да присъства поне отец Ку. Обикновено не се явяваше толкова зле подготвен. Не бе смятал, че се нуждае от подготовка, но сега, миг преди да срещне съдбата си, започна да размисля.

— Сигурни ли сте, че господин Флин ще бъде тук? — попита той.

— Ще бъде — рече Дагет. — Трябваше да го убеждавам доста, но ще дойде тук без предубеждения.

Кръвта на лорд Стенли се смрази въпреки топлата нощ.

— И какво ще правим сега? — попита той и се огледа наоколо.

— Влизаме вътре и чакаме до единадесет.

Майлин кръстосваше стаята на лорд Стенли разтревожена. Свършила си бе работата, отвлякла бе вниманието на охраната и се бе върнала под предлог, че ще се грижи за баща си. Но не можеше да стои спокойна. Някакъв инстинкт вътре в нея подсказваше, че нещо не е наред. Докато крачеше насам-натам, се опитваше да съобрази причината. Нищо, което Джони бе казал. И друг път си бе играл на диктатор. Но *начина*, по който го каза, колко бе неубедителен и как избягваше погледа ѝ. И онзи последен поглед, когато ѝ бе казал: „Пожелай ми успех“. Не: „Пожелай *ни* успех“. Пожелай ми успех. Какво ли бе имал предвид?

Ала това, което я тревожеше най-много бе, че никога не я бяха изключвали от никаква работа, която вършеха. Не можеха да я обвинят, че ги забавя, защото винаги се движеше една крачка напред, когато ѝ се удадеше случай. А защо сега изведнъж решиха да я изоставят? На това най-знаменателно събитие за всички времена! Знаеха какво означава това за нея. Тя затова работеше. Затова бе пренебрегнала властта на Шеймъс Флин и бе рискувала всичко, за да се стигне до някакво мирно разрешение. Това трябваше да е нощта на нейния триумф. А я бяха оставили извън играта.

Защо, питаше се, докато прокарваше пътечка по килима. Защо, защо, защо?

Трябваше да узнае. Не можеше просто да стои и да се чуди. Нещо не беше наред. Имаше мрачно предчувствие за тази мисия, като че Джони знаеше нещо, което не ѝ казваше. Да не би и той да чувства опасността? Не можеше да седи и да се чуди. Трябваше да отиде при него, ако той се нуждае от помощ. Ами, ако на фенианците не можеше да се вярва? Ами ако Шеймъс Флин наруши думата си?

Ами, ако Джони бе в опасност? А лорд Стенли...

Тя сложи наметката си и отвори рязко вратата. Пазачът скочи, а после застана нащрек.

— Баща ми спи. Отивам в кухнята да му взема малко пудинг. Той обича пудинг. Не, не изпращайте никого. Смяната на обстановката ще ми се отрази добре. Но разчитам на вас да не пускате никого тук. Разбирате ли? Ако се събуди, ще отговаряте с чина си, ако не и пред военен съд.

Не дочака отговор. Отиде до задния вход и намери другия пазач в дълбок пиянски сън. Нощта бе тъмна и облачна, нямаше нито луна, нито звезди. Майлин се огледа, за да се увери, че пазачът отпред не я е видял. Но охрана нямаше. Бяха се измъкнали от поста.

Нещо у нея се вкамени. Внимателно, стаила дъх, тя тръгна напред и погледна през прозорците, както бе правила като дете. Фоайето беше празно. Обичайната охрана там не се виждаше.

Почувства се толкова ужасена, че не можеше да мръдне. Определено нещо не бе на ред. Тази охрана бе за безопасността на лорд Стенли. Нямаше да изчезнат, освен ако... освен ако...

Тя се затича. Покрай реката, покрай един кей, после друг към уличката, където се намираще складът. И точно когато се

приближаваше, две експлозии нарушиха нощната тишина. Изстрели! Спря се вцепенена. После видя отряд униформени полицаи да тичат по улицката с пушки в ръце. Тропотът на техните ботуши удави ехото на изстрелите в главата ѝ и я мобилизира. Сега бягаше, както никога в живота си, по тъмната уличка и през вратата на склада.

Вътре видя невъобразимо ужасна гледка. Лорд Стенли лежеше изпружен на студения под, а от главата му се стичаше локва кръв. Джони бе коленичил край него с кръв по ръцете, но двама униформени го изправиха. Докато ставаше, пистолетът му падна на пода с трясък.

Без да мисли, Майлин изтича и коленичи край лорд Стенли. Не можеше да каже дали виковете, които чуваше, идваха от нейното гърло или от нечие друго. Знаеше само, че човекът, когото обичаше с цялото си сърце, сега се взираше в нея със стъклени, сини очи. Пулс нямаше.

Тя се огледа сякаш в мъгла. Полицайте удряха Джони по главата с прикладите на пушките, докато го свалиха на колене. Тъмната му коса почервения от кръв. Майлин се хвърли с крясък към него, отчаяно се мъчеше да се добере до него и да поиска обяснение — някакво обяснение за този ужас. А през цялото време душата ѝ се мяташе. *Не може да е истина! Просто не може!*

Ала точно когато тя падна на колене и повдигна главата на Джони, точно когато видя агонията в очите му, докато те го биеха в безумен ритъм, тя почувства как някакви ръце я извличат. Вдигнаха я и я отнесоха като някакво животинче.

Докато викаше Джони, чу майора да казва:

— Върнете я в хотела и я заключете. Имаме информация, че този човек е фениански шпионин. Кой знае колко надълбоко е проникнал заговора. Трябва да ви отведем на безопасно място, госпожице. Да ви върнем в Англия, преди да е станало твърде късно.

Двама полицаи посегнаха да я подкрепят, но тя ги отблъсна. Изтича към Дагет, който седеше тъжен над тялото на лорд Стенли. Когато го сграбчи за лакътя, той я изгледа с объркване и болка.

— Защо го направи той, Майлин? Защо?

Тя погледна отново Джони. Биеха го безмилостно, беше се превил на пода. Ала преди тя да може да помръдне, преди целият ужас да навлезе в сърцето ѝ, тя почувства ръцете на мъжете около себе си. Започна да се бори с всички сили. Те обаче я превъзхождаха, така че я извлякоха, риташа и скимтяща, от сцената на ужасното престъпление.

Погребалната процесия се проточи километри по улиците на Лондон към Уестминстърското абатство. Оказаха на лорд Стенли честта да бъде погребан с държавни почести и всички съпътстващи привилегии. Елитният полк на кралицата маршируваше, последван от стария полк на лорд Стенли, всички с черни ленти на ръцете в знак на траур. Ковчегът му бе поставен в стъклена катафалка, зад един кон без ездач, който се движеше бавно по алеята, за да могат тълпите хора от двете страни да зърнат за последно трагично загиналия благородник. Зад ковчега бяха най-близките съратници на лорд Стенли от парламента, които вървяха със сведени глави и сплетени ръце. А зад тях, в отделна кола се движеше Майлин заедно с Роджър и семейство Хелмзли — облечена в траурни дрехи и съсипана от скръб.

Би предпочела да е сама, но семейство Хелмзли настояха, че тя се нуждае от приятели в такъв момент. Катрин оказа неоценима помощ, като почти се премести в дома на лорд Стенли и пое всички приготовления, които Майлин нямаше кураж да извърши, с безшумна бързина, така че ѝ спести това изпитание. Беше благодарна за помощта, но непрестанното присъствие я караше да се чувства на показ и уязвима. Нямаше дори време да скърби истински. Нямаше възможност да се обърне към чувствата, които я изгаряха отвътре, и да ги подреди в поносим ред. Нито момент, в който да изкрещи към небесата думата, която измъчваше съзнанието ѝ: Защо, защо, защо?

— Какво прекрасно погребение — забеляза Катрин, като погледна през прозореца множеството, което се тълпеше по улиците. — Приляга на нашия беден скъп приятел.

И на страната, и още как. Правителството бе превърнало погребението на лорд Стенли в цирк, за да възстанови твърдата си линия относно Ирландия. Никой не можеше да гледа процесията начело с убития герой, без да си помисли какво са направили онези кървави ирландски животни. Това единствено деяние бе доказало пред света всичко, което англичаните бяха казвали за ирландската глупост, ограниченост и жестокост. Така че те превърнаха този свят ритуал в открита пропаганда.

Но как Майлин да се възпротиви? Всъщност, тя едва бе промълвила дума-две, откакто я върнаха в Лондон насила и под

стража. Всички усилия да остане в Дъблин пропаднаха. Властите се страхуваха за безопасността ѝ. В Дъблин бе обявено военно положение, а от Лондон дойдоха специални подразделения с единствена задача да задушат всички бунтовни намерения, които фенианците биха имали. Затворникът, бе чула тя, лежеше в тъмницата „Килмейнхъм“, където в миналото бяха екзекутирали революционери. Ала освен това, тя не бе научила нищо.

Майлин все още не можеше да се оправи от шока. Не искаше да повярва. Да повярва, че мъжът, който я бе прегръщал и се бе клел, че всичко ще бъде наред, е убил лорд Стенли... Как да го повярва? Но и как да го отрече? Чувстваше се опустошена, подмятана от вълните на болката и гнева, объркването и предателството. Бяха толкова близко до успеха! Лорд Стенли бе готов да преговаря. Как, в името на бога, бе могъл Джони да извърши такова хладнокръвно престъпление? Как бе могъл да сътвори такова чудовищно предателство, след всичко, което бяха споделили? Всички обещания, които си бяха дали. *Обещанието между нас е свещено...* Искаше ѝ се да хвърли обратно тези лъжовни думи в лицето му.

Настроението в каретата бе съчувствено, но отвъд учтивата им загриженост, Майлин чувстваше потиснатия гняв на Хелмзли. Те също бяха направени на глупаци, като позволиха годежът на Роджър да бъде поруган от един ирландски негодник. Както и да празнуват героизма му при спасяването ѝ, докато през цялото време той ги бе разигравал като марионетки. Майлин чувстваше как те горят безмълвно под изтънчената и грижлива фасада. Това ѝ припомняше собствените ѝ объркани чувства и гнева, който се просмукваше сред тъгата и вината.

— Всички ни измами — рече Роджър, като че четеше мислите ѝ и не можеше да сдържи вулкана у себе си, който щеше да избухне всеки момент. — Всички сме жертви на неговото дяволско коварство. Да се маскира като лорд Уитни... и после да... Майлин, милата ми. Ако ми позволиш... бих направил всичко, за да се реванширам пред теб.

Майлин видя надеждата в очите му и отвърна поглед. Нямаше сили да помисли за бъдещето, което изглеждаше безнадеждно и безсмислено, също както любовта ѝ към Джони.

— Роджър, скъпи — укори го Катрин, въпреки че Майлин видя какъв поглед ѝ хвърли, като че един такъв изход би оправил цялата

бъркотия. — Майлин все още не е в състояние да прави планове.

— Разбира се, права си. Прости ми — ала след миг той вдигна поглед и остро извика: — Но, за бога. Не можа ли да се досетиш? Не ти ли подсказа с нещо?

Майлин се втрени стреснато в него. Осъзнаваше огорчението, предизвикало това избухване. Знаеше обаче добре и колко опасно е положението ѝ. Лесно можеше да бъде разкрита. При такъв публичен скандал, колко ли време щеше да мине, преди и другите да си зададат подобни въпроси и загадката да започне да се разкрива? Ала все пак бе тъй наранена, тъй съсипана от скръб, и предадена, че не можа да проговори.

— Лошото е, че никой от нас си нямаше и представа — рече Катрин, която отново ѝ се притече на помощ. — О, Роджър, как измъчваш бедното момиче!

— Трябваше да се сетя, че е измамник — изсумтя Уилям. — Така както се държа на онази хайка, беше ясно, че не е англичанин.

— Няма да търпя повече това — обяви Катрин с нетърпящ възражения тон. — Вярно, този човек се подигра с всички ни. Да не споменаваме, че ни лиши от един от най-скъпите ни приятели. Но помислете, ако ние се чувстваме предадени, как ли се чувства Майлин. Тя бе измамена също както нас. И се нуждае от нашето съчувствие, а не от обвиненията ни. Мила моя — добави тя, като пое ръката на Майлин, — нека те уверя, че въпреки всичко ние те обичаме и ще те подкрепяме. Ти си скъпа на сърцата ни, въпреки разочарованието и ние няма да те изоставя в този тежък час.

Майлин знаеше, че Катрин иска да бъде мила. Ала в тона ѝ се чувстваше и упрек. Ако тя не бе изоставила Роджър заради този нехранимайко, би им спестила цялата тази болка. Пожела си утехата на сълзите, но сега дори и те не идваха.

Не ѝ се наложи да отговаря, защото процесията спря пред катедралата. Докато слизаха, видяха как Уелският принц се присъедини към тези, които носеха ковчега. Тръгнаха по дългата пътека, съпроводени от звуците на органа. Все още в траур заради принц Албърт, кралица Виктория бе нарушила усамотението си и бе дошла на службата. Тя седеше с министрите си близо до олтара, а короната и лицето ѝ бяха покрити с дълъг черен воал.

Майлин издържа дългата церемония с натезало сърце. Кентърбърийският архиепископ прочете похвалното слово, което бе последвано от поредица гневни речи, по-подходящи за парламентарната трибуна. Майлин слушаше като в мъгла, с изправен гръб, като усещаше сълзите, които така и не можа да пролее.

Вината е моя, точно колкото и на Джонс, помисли си тя, докато разсеяно въртеше пръстена, който той бе поставил на лявата ѝ ръка. Бе забравила, че е още там, но сега той гореше пръста ѝ като проклятие. Мисълта я преследваше както през всички дни до погребението. *Аз погубих лорд Стенли.*

Погребах я тялото в абатството, като оставиха заравнянето на каменния под за после, при мълчаливия край на церемонията. Сетне, един по един, стотиците скърбящи пристъпиха към Майлин да изразят съболезнованията и възмущението си. „Можеш да бъдеш сигурна, мила, че за смъртта на баща ти ще бъде отмъстено“, тя загуби представа колко пъти чу тази единствена клетва.

Стоеше заедно с Хелмзли и едва гледаше присъстващите в очите. Ала когато и последният си отиде, към нея се приближи инспектор Уърдингтън от Скотланд Ярд — мрачен, но някак странно самодоволен.

— Моите съболезнования — започна той. — Ала се опасявам, че разкрихме някои доста шокиращи подробности.

Майлин се вцепени, защото не можеше да понесе повече емоции.

— Оказва се, че истинският лорд Уитни е бил убит от измамника. Това изкара Майлин от вцепенението ѝ.

— Убит! — извика тя искрено шокирана.

— Така изглежда. В нощта, когато лорд Уитни трябваше да пристигне от Индия, Темза изхвърли едно тяло. По чертите си личеше, че е аристократ, но никой не го потърси, така че объркването бе пълно. Накрая го погребяхме без много шум. Ала мистерията продължи да ме преследва и аз се чудех кой ли ще е този човек. По-късно, когато бяхте върната от мнимия лорд Уитни, аз заподозрях измамата. Твърде гладко бе всичко, за да е изцяло правдоподобно. Така че писах на самия вицегубернатор в Индия и го помолих да ми каже какво знае за лорд Уитни. Истинският лорд бил преживял падане от кон, когато бил момче, и си счупил ключицата. Счупеното така и не зараснало добре и му причинявало болки. Когато се сетих за измамата на мнимия лорд,

веднага си помислих за тайнствения непознат, когото погребяхме. Наредих ексхумация на тялото. Той наистина имаше счупена ключица. Накратко, този измамник, който и да е бил, е убил не само лорд Стенли, но и младия лорд Уитни.

Майлин се олюля, така че Роджър трябваше да я подхване, за да не падне.

— Не може да е истина — прошепна тя.

Джони я бе уверил, че лорд Уитни е бил отвлечен, държан в безопасност и щял да бъде пуснат, когато мисията приключи. Възможно ли е наистина да го е убил? И ако беше истина, лъгал ли я бе през цялото време?

Припомни си колко странно се държа последната нощ. Как бе настоял тя да не ходи на срещата. Как изглеждаше все едно крие нещо от нея.

— Имате ли някаква идея кой би могъл да е измамникът? Бяхте сгодена за него. Може да се е изпуснал в момент на слабост. Властите в Дъблин се опитват да измъкнат нещо от него, но проклетникът не желае да говори.

Майлин се обърна в ръцете на Роджър, прииска й се да избяга. Как можа Джони да го направи? Как?

— Наистина, инспекторе — сгълча Катрин, — отивате твърде далеч. На бедното момиче му се събра много за един ден.

Майлин почти не усети как й помогнаха да се качи в каретата. Навън тълпите я поздравиха, но тя се втренчи през прозореца невидяща. Да можеше само да поговори с някого, някой, който да й помогне да измисли какво да прави. Беше напълно сама сред ужасяващата бъркотия, и нямаше кого да обвинява, освен себе си.

Ала все пак обвиняваше някого. Джони! Душата му да гори в ада заради това, което стори!

— Трябва да почиваш — каза й Катрин, когато най-накрая се добраха до къщата на лорд Стенли. Вече нейна, припомни си тя вяло. — Ще остана с теб и ще се погрижа...

— Не — прекъсна я Майлин, твърде тревожна, за да се занимава и с това. — Искам да остана сама.

Трябваше да ги убеждава известно време, но най-накрая семейство Хелмзли я оставиха на мира. Изтощена, тя завъртя ключа и се втренчи в черния венец на вратата. Влезе в празния салон, където с

лорд Стенли бяха прекарвали вечерите. Беше тъмно и тихо, прислугата бе освободена за деня. Домът бе тъй празен, а тишината отекваше глухо. Ала Майлин усещаше присъствието на лорд Стенли навсякъде — в креслото, където бе седял, в книгата, която четеше, в чашите за коняк, чакащи един човек, който никога нямаше да пие отново от тях. Сърцето ѝ се късаше, тя пусна ключа и потъна в креслото — искаше ѝ се да върне времето назад, да поправи стореното, усещаше, че целият ѝ живот, надеждите и смисълът се сричат.

Тя зарови глава в ръцете си и изстена на глас:

— Боже господи, какво направих?

Чу шум и вдигна рязко глава. Наполовина скрит от завесата, в мрака стоеше Дагет, облечен в прашни дрехи за път.

Първото лице на приятел, което виждаше от дни. С отчаян вик Майлин скочи на крака, хвърли се в прегръдките му, притисна го и най-накрая изплака отдавна сдържаните сълзи.

В началото облекчението да поплачеш на близко рамо бе голямо. Ала когато Дагет прошепна „моя красавице“ — името, с което я бе наричал като дете — и когато ръцете му я притиснаха в болезнена прегръдка, така че тя се почувства прикована към войнските му гърди, гневът ѝ избухна. Тя започна да го удря с юмруци и да се мъчи да се освободи.

— Той го уби! — крещеше тя. — След всички усилия го застреля като куче! И лорд Уитни е убил, а така и не ми каза. Двама невинни, които не заслужаваха тази участ.

Дагет я пусна, като я гледаше неумолимо.

— Дагет, защо? Защо го е направил? Не е ли знаел, че това ще ме убие?

Той пресече стаята и си наля коняк от кристалната гарафа. Протегна чашата в подкана, но тя поклати глава, така че той я пресуши сам.

— Трябваше да го убие — рече накрая.

— Не трябваше — извика Майлин разпалено. — Почти бяхме...

— Трябваше, казвам ти. Твоят светец, лорд Стенли, беше на път да се обърне срещу нас.

Майлин се втренчи в него объркана.

— Какво имаш предвид?

— Нямахте намерение да осъществите срещата. Бе предупредил военните да хванат Шеймъс Флин.

— Лъжеш!

— Мислиш ли, че щях да бия целия път до този проклет град, където има куп хора, които са ме виждали, мислиш ли, че щях да рискувам всичко, за да ти кажа нещо, в което не съм абсолютно сигурен?

— Щеше да ми каже.

— Той те предаде. Знаеше, че ще ни предупредиш, ако ти беше казал какво е намислил. Не разбираш ли, момиче? Казал ти е каквото е искал да повярваш.

— Но той ми вярваше.

Очите му се присвиха укорително срещу лицето ѝ.

— След като ти му призна една лъжа, продължила цели седем години?

Твърдението му увисна във въздуха, докато Майлин се мъчеше да проникне в ужаса на казаното.

— Откъде знаеш това?

— Разбрахме от един от охраната. Не се ли почуди, че полицаите изведнъж се оказаха точно там? Лорд Стенли ги е предупредил предварително. Джони разкри коварството точно навреме.

— И затова не ме искаше там.

— А, най-после схващаш. Той знаеше, че част от предателството ще се състои в това, ти и отец Ку да бъдете арестувани. Затова не ти каза. Лорд Стенли щеше да те предаде. Джони не можеше да позволи това да се случи. Трябваше да го убие или да поеме последствията. Какво щеше да сториш ти?

Потресена, Майлин потъна в най-близкото кожено кресло. Чу ботушите на Дагет да дрънчат по пода, докато той се приближаваше към нея, хвана раменете ѝ и я разтърси здраво.

— Трябваше да го направи, казвам ти. Сега разбираш ли?

— Не ме интересува. Проклинам пъкленото му дело. Можеше да стори нещо друго. Можеше да намери начин...

Дагет приклепна до нея с лакти на коленете, а брадичката му изхвъркна напред.

— Станалото — станало. Затворили са го в „Килмейнхъм“. Знаеш какво значи това. Опитвахме, но не можем да влезем. Затворили са го по-здраво от проклетите кралски бижута. И го измъчват. Правят всичко, на което са способни, за да го накарат да проговори. Да им каже, кой стои зад целия план.

Със сърце, смразено от ужас, Майлин вдигна поглед към лицето на Дагет. Изглеждаше напрегнат, а под очите му имаше сенки, сякаш и той не бе спал както нея в дните след убийството. Ала не каза нищо.

— Те го убиват, Майлин. Познаваш Джони. Знаеш, че никога няма да проговори. Ще го убият тъй, както аз съм сега при теб.

Сърцето ѝ се сви при мисълта за страданията на Джони. Ала гневът и чувството, че е предадена, я правеха твърда. Той със сигурност би могъл да намери и друг начин.

— Дъблин се превърна в оръжеен склад. Войските са толкова много, че не можеш да се изплюеш, без да те спрат и да те питат кой си и какво правиш тук. Но народът, о, Майлин, народът. Застанаха зад Джони, всичките до един. Той стана символ за тях. Велик мъченик за делото. Това ги вдигна както никога досега. В тях има живот и желание за отмъщение. И ако сега им каже, биха продали и майките си.

Говореше, като че си бе загубил ума. Очите му бляскаха с пламъци, каквито тя рядко бе виждала. Изглеждаше жив, въодушевен, а енергията струеше от него като поток.

— Какво казваш?

— Можем да използваме това. С целия народ зад Джони, нямаш представа колко далеч можем да отидем.

Майлин стана рязко и го отблъсна.

— Да не казваш, че Джони уби баща ми за добро?

Той също се изправи и я изгледа с пламтящ поглед.

— Казвам, че Джони ни трябва жив. Мъртъв не би бил нищо повече от поредния мъченик за Ирландия. Жив ще може да поведе хората към свободата. Сега знаят кой е той...

— Говориш абсурди. Не ми ли каза преди малко...

— Че искат да го убият. Да. Но не и ако се доберем до него. Ако го измъкнем навреме.

Тя си пое дъх сякаш след цяла вечност.

— Да го измъкнем? От „Килмейнхъм“?

— Да — Дагет я сграбчи и отново я разтърси, причинявайки ѝ болка в опитите си да я убеди. — Трябва да го измъкнем от онзи ад, Майлин. Затова съм тук. Имаме нужда от помощта ти.

— *Моята* помощ?

— Не можем да го доближим. Но можем да използваме името и положението ти. Току-що наследи всичко от лорд Стенли, с изключение на мястото му в парламента. Ако дойдеш в Дъблин, можеш да направиш така, че да го видим. А веднъж, ако влезем, ще го измъкнем. Помисли какво ще означава това. Джони ще бъде несравним герой!

— Ти да не си луд?

Очите му се присвиха.

— Може би съм луд. Но ще измъкна Джони от онази дупка, ако ще това да е последното нещо, което ще направя.

Майлин се извърна объркана.

— Не знаеш за какво ме молиш.

— Знам само, че ако не измъкнем Джони в близките няколко дни, той ще умре. Това ли искаш?

Мъртъв. Искаше ли тя Джони да умре?

— Ела с мен, Майлин — призова я Дагет. — Нуждаем се от положението и от уменията ти. Спаси живота на човека, който казваш, че обичаш.

Думите му ѝ причиниха прилив на болка. Защото тя знаеше, че въпреки всичките деяния на Джони, тя все още го обича. Беше го обичала толкова дълго и толкова дълбоко, че не знаеше дали въобще е възможно това да свърши. Сега знаеше само, че не би могла да види лицето му отново. Не би могла да чуе оправданията му за едно престъпление, на което по принцип не беше способен. Ала знаеше също, че не би могла да позволи той да умре.

Искаше да изкрещи към стихииите заради жестокостта им. Но вместо това сви рамене и рече:

— Аз ще го измъкна. Но дотук. Чуваш ли ме, Дагет? Аз се оттеглям. Никакви кървави планове повече.

Той замълча за момент, докато я гледаше. Тя чувстваше, че се опитва да сподави някаква дълбока емоция. Когато накрая проговори, той го направи внимателно, като че възпираше думи, които се страхува да изрече на глас.

— Добре, щом така искаш. Мисията свърши. Джони бе разкрит. Много добре. Измъкни го и аз ти давам думата си. Ще се погрижа да не видиш двама ни никога повече — нито него, нито мене.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъблин бе под обсада. Смелият ход на Джони бе удивил ирландците, бе възпламенил страстите им и ги бе изтръгнал от апатията. Докато бунтовните вълни разтърсваха града, а мъжете се събираха по кръчмите да говорят „предателски“, от Лондон продължиха да пристигат въоръжени части, решени да задушат всяко надигане.

В цялата противоречива история на англо-ирландските взаимоотношения, ситуацията никога не бе изглеждала толкова нажежена, фенианците, работещи на заден план, изграждаха образа на затворника като най-велик символ на ирландския национализъм, който размирната страна някога бе познавала. Мълвата бавно разпространи, че той е ирландски сирак, обучен от най-елитното и тайнствено ядро на фенианците, предвождано от самия Шеймъс Флин. Хората го знаеха само като Джони, но това име се разпространяваше като пожар, докато шепотът започна да отеква по улиците.

Английските власти се изправиха пред сложна задача. Трябваше да обесят затворника, и то бързо. Натискът от Лондон нарастваше всеки ден. Ала служителите с многогодишен опит в ирландските работи се страхуваха, да не го направят мъченик. Нуждаеха се и от време да разкрият мащабите на заговора зад убийството на лорд Стенли. Междувременно пред затвора се провеждаха демонстрации и тълпите искаха на висок глас, макар и без особена надежда, затворникът да бъде освободен. Изтичаха истории за зловещите мъчения над Джони, които възпламеняваха и одързостяваха тълпата още повече. Затворническите власти се страхуваха за живота си, докато прекосяваха побеснялата тълпа. Още по-лошо, страхуваха се от нападение, което щеше да развенчае мита за британската мощ.

Ситуацията бе достигнала най-трагични размери в Диърфийлд, седалището на главния британски секретар по ирландските въпроси. Светлините в резиденцията горяха до късно. Служители идваха и си отиваха. Емисари от Лондон долитаха всеки час с най-новите

предложения от Уайтхол^[1] как да се справят най-добре с взривоопасното положение.

Точно тогава, през една светла юнска утрин, черна карета спря пред сградата на Финикс Парк. Млада жена в безупречно тъмно облекло слезе, подкрепяна от кочияша. Когато охраната се приближи, тя се представи като лейди Майлин, дъщеря на убития лорд Стенли.

След първоначалния шум и уверения я въведоха в салона на огромното здание. Охраната не можа да не забележи куража, с който тя държеше главата си високо вдигната пред лицето на такава катастрофа. Само миг след обявяването на идването ѝ, лорд Пикни, главният секретар, дойде лично да я посрещне. Беше към петдесетте, но все още печелеше битката с възрастта, изискан в безличието си. Носеше телени очила, които се бяха смъкнали в бързината до върха на носа му, но той сякаш не забелязваше.

— Драга госпожице — извика той, като пое ръката ѝ, — думите не могат да изразят моето отчаяние от нещастията, които ви сполетяха. Но мислехме, че отдавна сте в Лондон.

— Трябва да говоря с вас, милорд. Предприех това мъчително пътуване, за да обсъдя с вас нещо жизненоважно. Няма да скрия, че се страхувам за безопасността си при повторното идване в прокълнатия ви град.

— Но, скъпа моя, едва ли кръстосват улиците сама.

— Слугата ми чака в каретата. Сега той е и моя охрана. Но на въпроса. Нали мога да ви отнема малко време?

— Може би друг път — Пикни хвърли разтревожен поглед към кабинета си отгоре, където даже сега се провеждаше разгорещено съвещание. — Трябва да разберете в каква криза сме изпаднали — рече той разсеяно. Очевидно разговор с нея бе последното нещо, от което се нуждаеше.

— Милорд, кой би осъзнал кризата по-добре от мен? Разбойникът, когото държите затворен и когото мислехме за английски благородник, ни направи на глупаци всичките с коварното си превъплъщение. Убеди ме да се оженя за него, а сетне уби баща ми брутално и хладнокръвно. В името на загиналия ми баща, чувствам, че имам право да бъда изслушана.

Тя видя колебанието в светлокафявите му очи и почти прочете мислите, въртящи се в главата му. Нямаше да му приляга като

джентълмен, да откаже да изслуша една дама подложена на такова невероятно изпитание. А думата „загинал“ му припомни собствената му вина, че баща ѝ е паднал в жертва, докато е посещавал неговия град.

— Разбира се. Седнете. Да поръчам ли чай?

— Не, благодаря — Майлин седна в златистото кресло от брокат, а той се настани на ръба на отсрещния стол и скръсти ръце, за да прикрие нетърпението си.

— Да, милейди, с какво мога да ви услужа?

— Разбирам, милорд, че процесът срещу убиеца на моя баща отново е бил отложен.

Секретарят се раздвижи и се сети да нагласи очилата си.

— Признавам, че всъщност не знаем как да се справим с това положение. Има заплахи за бунтове, ако процесът започне.

— Чух, че тълпата може да щурмува затвора.

Пикни подскочи пред това обвинение.

— Мадам, цяло отделение е заобиколило затвора.

Трябва ли да казвам, сър, че такива събития не би трябвало да се допускат? — Майлин извади носна кърпичка от ръкава си и си избърса очите. — Не мога да ви опиша каква болка и страдание ми причинява тази нерешителност. Преди няколко дни говорих за това с лорд Хелмзли.

Пикни побледня с вид на човек, който знае, че може да има проблеми.

— Лорд Хелмзли каза, че не може да разбере какво правят нашите хора тук. Нищо не помръдва. И ме помоли специално да попитам, защо още не сте обесили негодника.

— Сложността, мила моя, е в това, че рискуваме да направим от негодника светец. Вече имаше улични бунтове. Ако позволим разбойникът да се превърне в жертва, не можем да си представим какъв хаос ще настъпи. Грабежи, убийства, а може би, както споменахте, дори и атака на затвора. Не се осмеляваме дори да го изведем на улицата да го закараме до съда, защото рискуваме да го отвлечат.

— Значи ходовете ви, или по-скоро липсата им, са продиктувани от страх, милорд?

Пикни въздъхна, очевидно измъчван от същите въпроси, с които се срещаше всеки ден.

— Не разбирате как работи ирландският мозък, милейди. Трябва да бъдем много внимателни. Можем да си навлечем големи неприятности. Не само сега, но и в близко бъдеще. Тези дипломатически въпроси са твърде деликатни и не е зле, осмелявам се да кажа, да се оставят на професионалистите.

— Страхувате се да го отведете в съда. И се опасявате да не го направите мъченик. Просто не правите нищо. В такъв случай, милорд, разрешението е очевидно, нали?

Той вдигна поглед и се взря празно в нея.

— Доведете негодника в Англия и го съдете там.

Пикни се раздвижи на стола си и се прокашля.

— Ирландските затворници обикновено не се водят на съд в Англия.

Ала жестовете на тялото му подсказваха, че не му достига смелост. Нейното предложение можеше да го избави от сегашните му грижи, но със същия успех би могло и да срина репутацията му. Ако той си измиеше ръцете и стовареше проблема на властите в Англия, приятелите му от висшето общество щяха със сигурност да се намръщят и да помислят, че му липсват смелост и умения да решава сам. Особено при положение, че лорд Стенли бе такава важна личност.

Майлин се приведе напред.

— Уверявам ви, милорд, че приятелите на баща ми в парламента ще погледнат благосклонно на тази идея. Сам лорд Хелмзли ми призна този факт, преди да тръгна.

В този момент Пикни грейна и се изпъчи.

— Всъщност, *и на мен* ми се въртеше подобна мисъл. А вашите думи само я потвърдиха.

— Значи всичко е уредено — Майлин мушна кърпичката обратно в ръкава и се изправи. — Кога мислите, че можете да изпратите затворника? Трябва да знам за свое собствено успокоение, че това е приключило, преди да напусна страната.

— Защо... ако ми оставите името на хотела си, ще бъда повече от щастлив да ви доставя тази информация. Разбира се, ще измъкнем негодника тайно. Мисля, че ще се спрем на нощно плаване. В ранните

сутрешни часове, когато бунтовниците още спят. Да, мисля, че така ще стане добре.

Майлин протегна ръка.

— Благодаря ви за загрижеността, милорд. И ви обещавам, че лорд Хелмзли ще бъде уведомен как сте подкрепили идеята му.

Тя излезе, като кимна на охраната. В каретата погледна Дагет, докато кочияшът подкарваше.

— Толкова на първо време — каза.

Един шрапнел удари Майлин в гърба, но тя потисна болката. Когато вдигна поглед и се обърна, тя видя как големия кораб се накланя и започва да потъва.

Джони се размърда под нея. Тя чу лекото му стенание и си спомни каква болка сигурно му причинява. Ала когато експлозиите продължиха една след друга, остана на място и скри лице до рамото му, като се опитваше да го опази.

— Всичко ще бъде наред, Джони — прошепна тя.

Чу тропота на ботушите.

— Заведете затворника обратно — извика един от войниците. Майлин позна гласа на Дагет. Почувства как я вдигат и видя лицето му. И Джони го видя. Огледа се шокиран.

— Не — рече той само, но бе толкова слаб, че прозвуча като шепот.

Дагет я бутна и вдигна Джони, като го преметна през рамо. Сетне, заобиколен от куп униформени, се затича към конете надолу по улицата. Докато останалите войници се измъкваха от мястото на катастрофата, Майлин тичаше след Дагет. Видя как той мята Джони пред себе си на коня, качва се и изчезва в нощта.

Един войник я сграбчи. Тя се стресна и го загледа с целия си страх, изписан в очите ѝ. Едва сега осъзна, че шапката ѝ е паднала и косата ѝ се вее. Хванаха я. Издаде се.

Ала той просто я завлече до най-близкия кон и я качи.

— Следвай ме отблизо — предупреди той с характерен ирландски акцент. Без да се замисли, тя срита коня и го последва в галоп.

Яздеха по улиците на града, като разблъскваха сънливи граждани, които бяха чули експлозията и бяха излезли по пижами в нощта. Движеха се на запад по задните улички, докато най-сетне излязоха от града. Носеха се стремглаво из тъмните поля цели часове. Когато разбра, че са избягали, Майлин започна да се страхува как ли ще се отрази тази луда езда на Джони в това състояние. Ала Дагет начело на колоната така и не намали. Яздеше с увереността на човек, който знае точно къде отива.

Докато най-сетне позабавиха, Майлин бе схваната и капнала. Приблжиха се до куп призрачни здания сред полето, наоколо нямаше нищо. Докато напредваха, тя видя руините на стар замък. По-голямата част от крепостта се бе срутила заедно със стените. Дагет измърмори заповеди и нареди на мъжете да доведат Джони, докато той прекосяваше обрасналия двор.

Майлин ги последва по безкрайните каменни стълби. Единствената светлина бе фенерът, който Дагет носеше. Тя избърза, за да предупреди мъжете да бъдат внимателни с Джони. Най-накрая, след много завои и чупки, влязоха в една тъмна и огромна стая. Дагет вдигна фенера и тя видя, че това е стара тъмница. Имаше вериги, вкопани в здрави стени и килии, използвани някога за военнопленници. Беше влажно и мухлясало, но далеч от нощния вятър.

— Сложете го тук — нареди Дагет.

Мъжете вкараха Джони в една от килиите и го сложиха на стар дървен нар, като му отключиха веригите. Майлин изтича покрай тях и коленичи до любимия си.

— Донесете вода — помоли тя, докато сваляше вълнената си куртка и я подвиваше под главата на Джони.

Мъжете останаха неподвижни с поглед, вперени в Дагет.

— Донесете ми вода да изчистя раните — повтори тя.

Онези стояха, сякаш вкопани в земята.

— Какво чакате, глупаци? — кресна тя.

— Вие наблюдавайте навън — проговори Дагет. — Предупредете ме, ако видите приближаващи хора на коне. Вие двамата, извадете малко вода и медовина от запасите и ги донесете.

Джони лежеше в безсъзнание, но когато Майлин нежно повдигна главата му, за да постави куртката отдолу, той изстена и бавно отвори

очи.

Тя скъса парче плат от ръкава си и леко изтри с него кръвта от лицето му. Погледът му с мъка се съсредоточаваше. Очите му примигваха и се опитваха да прогледнат.

— Майлин — изхърка той като човек, който не бе проговарял със седмици.

Тя се наведе и внимателно целуна подутите му устни.

— Тук съм, мили. Всичко ще бъде наред. Ще те оправим, Джони, ще видиш. О, мили мой, как са могли да ти сторят това?

Той повдигна ръка, но веднага я отпусна.

— Дагет...

— Тихо — предупреди го тя и сложи пръст на устните му. — Дагет е тук. Обясни ми всичко. Знам, защо си убил лорд Стенли. Убедена съм, че е трябвало. Само си почивай, съкровище. Не се тревожи за нищо.

Тя чу как хората на Дагет се връщат.

Със страхотно усилие Джони се привдигна и сграбчи кичур от блестящата ѝ коса. Притегли я и прошепна през разранените си устни:

— Не аз убих лорд Стенли, а Дагет.

Като че времето спря за миг. Тя се втренчи в Джони и в жестокото предупреждение в очите му. Сетне се обърна и видя Дагет да стои зад нея, достатъчно близо, за да е чул думите на Джони. Гледаше я с жестока гримаса.

— Хванете я — нареди той на хората си.

И преди да я обхване шок, мъжете я хванаха през раменете и я извлякоха от килията.

— *Ти* си го убил — извика Майлин, като се бореше срещу хватката на мъжете.

Дагет я погледна укорно.

— Да.

— Но защо?

— Направих го заради Ирландия. И заради нас — погледна Джони, когато изрече последното.

— Но ти ми каза, че Джони...

— Казах ти, каквото трябваше, за да ми помогнеш да измъкнем Джони от онова проклето място.

— А срещата с Шеймъс Флин?

— Шеймъс не знаеше нищо. Аз го организирах.

— За да убиеш баща ми.

— Баща ти да върви по дяволите — изплю Дагет.

— Даже не си казал на Шеймъс, нали? — извика тя разгорещена.

— Шеймъс Флин е нищо — изсумтя Дагет. — Още един ирландски мечтател, който преследва независимостта от Англия, като че някога ще стане. Човек, който крие лицето си и няма куража да издигне Ирландия обратно, където ѝ е мястото.

— Но накара всички да вярват, че Джони го е убил. Погледни го!

— Да, погледни го — Дагет вдигна бутилката медовина и я вкара в килията. Погледна Джони, сетне съблече куртката си, махна и ризата, и я напои с алкохол: — Погледни го само. Невероятен ирландски герой. Най-големият от двеста години насам.

— И лорд Уитни ли уби? — попита тя.

Дагет се спря, несигурен дали да признае.

— И още как. Не можех да си позволя риска той да избяга и да разкрие нашето момче Джони.

Майлин видя гнева и удивлението, които проблеснаха в очите на Джони, и разбра колко е била несправедлива, като е повярвала на приказките на Дагет. Джони попита глухо:

— Ти... си убил невинен човек? Човек, който не ти е сторил нищо?

Дагет вдигна рамене, като че въпросът бе маловажен.

— Няма такова нещо като невинно английско куче.

Седна на ръба на нара и започна да разкопчава затворническите дрехи на Джони, който гледаше гневно. Гърдите му бяха нашарени със следи от камшик. Майлин изкрещя и отново се заизвива в усилие да се измъкне — мъжете обаче я държаха здраво.

Когато Дагет поднесе ризата към гърдите на Джони, той го сграбчи за ръката.

— Ако си искал герой, Даг — изхърка той, — защо аз? Защо не ти?

— Ах, Джони. Веднага ще ти отговоря. Но защо не ми позволиш да се погрижа за раните ти? Най-малкото, което мога да направя.

— Можеха да убият Джони заради теб — обвини го Майлин.

Дагет не обърна внимание. Стоеше с поглед, вперен в Джони. Когато най-накрая ръката му се отпусна, той притисна ризата нежно до една от раните и я задържа, докато Джони поемаше дъх през стиснати зъби.

— Знам, че боли, човече. Но ще се справиш по-бързо. Това се почетни знаци, Джони.

— Защо аз? — повтори Джони в болката си.

— Защото не съм толкова добър, колкото теб, Джони. Никой не е. Ти си точно това, от което Ирландия се нуждае — роден водач. Виж хората по улиците, които викат името ти. Ти ги вдигна, Джони. Накара ги да се впуснат в битка. Ти си единствения, който съсредоточава магията на Ейре, дарбите на бардовете и на войните в едно. Единственият, който може да накара Ейре да тръгне след него.

— И накъде? — попита Джони, докато Дагет почистваше раните.

— Докато станеш крал на Ирландия, разбира се.

Думите му последва тишина. Джони погледна Майлин и тя прочете чувствата си в очите му. Изведнъж всичко започна да се връзва.

Двамата извърнаха поглед към Дагет, който говореше с радостното оживление на човек, който най-накрая разкрива душата си.

— Помисли, Джони. Помисли за славните дни, за кралете на Тара. От хиляда години не е имало човек, по-подходящ за короната. Откак се помня знам, че ти си специален. Ако някъде има човек с истински царствена натура, то това си ти, Джони. Истински орел сред врабчета. О'Нийл и Брайън Бору в едно. Аз прокарах пътя. Направих от теб символ, Джони. Хората си умират за човек, който страда за тяхната кауза. Защо да те гледаме, човече? Та ти си изглеждаш като крал.

Майлин забрави за съпротивата си. Кръвта ѝ се смрази, когато разбра, че слуша бълнуванията на един луд.

— Боже господи, Дагет — извика Джони. — Как можеш да си толкова заблуден? Защо не ми каза, че мечтаеш за подобно нещо?

— Защото единственото нещо, което не притежаваш, Джони, е съзнанието за това какъв си. А аз го имам.

— Но не разбираш ли? Говориш глупости.

— Повярвай ми, ще стане. Нямаме нужда от никого друго. Спомняш ли си двете хулиганчета от дъблинските улици, които можеха да сторят всичко? Сега сме пораснали, Джони, а все още можем да сторим всичко. Но по-голямо. Ето, пийни. Ще облекчи болката.

Дагет вдигна главата на Джони и му помогна да отпие от медовината. Ала и докато преглъщаше, Джони не отделяше поглед от стария си другар.

Когато Дагет взе бутилката, Джони с мъка обърса устата си в ръкава. Проговори с усилие, докато Дагет отново започна да чисти раните му.

— Разбирам какво казваш, но това е абсурдно. Ако се опитаме да провъзгласим мен, или когото и да е, за крал на Ирландия, англичаните ще ни се нахвърлят с все сила. Армията, флотът... могат да избият мъжете, жените и децата на Ирландия за седмица!

— Казвам ти, Джони, ние имаме оръжия, които никога не сме използвали. Лорд Стенли бе само началото, колкото да покажем на какво сме способни. За всеки живот на ирландец, който отнемат, ние ще отнемаме по пет. И няма да бъдат на обикновени хора. Целим се в цялото кралско семейство и половината членове на парламента. Съпругите, децата им... Всичко е нагласено, момчето ми. Какво си мислиш, че съм правил през последните седем години, докато Шеймъс Флин те превръщаше в звезда?

В този момент Джони стана внимателен, решен да не се противи на стария си приятел.

— Кога за пръв път ти хрумна тази идея?

Дагет се наведе, взе главата на Джони в ръцете си и го погледна напрегнато в очите.

— Имам я, откакто се помня. Сънувах я нощем. Когато бяхме малки като зайчета... Внедрил съм трима души в Бъкингамския дворец на *ключови* постове. Една от личните камериерки на кралицата. Може да пререже гърлото на старата вещица и да се измъкне безшумно. Имам хора и в сградите на парламента, обучени лично от мен. Имам хора в половината видни английски семейства.

— Колко са?

— Петдесет, може би сто. А може и повече. Толкова са много, че съм им загубил нишката. Казвам ти, Джони, направо красота.

— Но... как координираш такъв огромен план?

Дагет се усмихна самодоволно.

— Уговорил съм сигнал. След една седмица, точно по обяд. Ще бъда в Лондон. Ще взривя някой от скъпите им паметници, нещо, което не биха пропуснали да видят. Когато стане, моите хора ще извършат убийствата и ще се разпръснат. Двеста, може би триста души от елита на проклетата империя. Целият остров ще бъде парализиран. Страшен план, а, Джони? Ще ги заличим с един удар и ще изпълним твоето предопределение.

— Кой паметник? — попита Джони, като че претегляше мащабите на плана.

Ала Дагет се засмя.

— Да видим дали ще отгатнеш, Джони.

Джони го изгледа.

— Нямам представа.

— Значи остава изненада. Ще видиш, когато ми помогнеш с експлозивите. Какъв момент, ние двамата отново заедно, във вихъра на това, което умеем най-добре.

Джони се извърна, като избягна ръцете на Дагет.

— А какво ще каже Шеймъс, когато чуе за това?

Дагет замълча само секунда повече от необходимото.

— Ще се погрижим и за Шеймъс.

За пръв път Майлин видя беса в очите на Джони.

— А отец Ку? И той ли е в списъка?

Дагет процеди по-меко:

— *Разбира се*, че не. Но щеше да одобри, ако знаеше. Кой не би бил горд да е ангел-хранител на новия крал на Ейре?

Майлин погледна ужасена Дагет. Изведнъж осъзна, че този човек, третият в детското им трио, всъщност беше непознат. Всичките тези години и думи — да не би да е подхранвал плана през цялото време? Даже насън? Сега тя виждаше, че границата е премината много отдавна, а тя не е забелязала. Ала как си бе мълчал толкова време! Да не каже нито думичка!

Джони започна с равен глас:

— Не разбираш ли, Даг, че това ще причини смъртта на стотици, хиляди наши сънародници? За тях какво?

Дагет вдигна рамене.

— Нашите сънародници умират бавно от векове. Два милиона през големия глад, когато онова прасе кралицата изпращаше зърното в Америка. И какво направихме ние? Молихме се за автономия, която никога няма да получим. Този абсурд продължи твърде дълго. Време е да вземем нашето си, по всякакъв възможен начин.

— Не се чуваш какво говориш. Не можеш да победиш.

— Сега мислиш така. Но когато свикнеш с идеята, ще видиш, че е единствения начин.

— Няма да го направя — рече Джони просто.

— Ще те убедя колко е добра.

— Няма да ме убедиш в нищо, Дагет. Няма да участвам в този налудничав план.

Дагет се спря с въздишка, а ризата се свлече на пода.

— Подозирах, че ще отговориш така. Така че предвидих... как да го наречем? Втори план? Мразя това, което правя, Джони, особено когато ти не си във форма. Но ако ще си упорит, не ми оставяш друг избор.

Той стана и прекоси килията. Излезе навън и посегна към тежкия ключ, който висеше на кукичка на стената. Извъртя глава към един от мъжете, хванали Майлин, и рече:

— Донесете камшика.

Човекът отиде до вързопа, който бе внесъл по-рано, и извади дълъг, черен кожен камшик. Дагет го уви майсторски около ръката си.

— Сега оголете гърба — заповяда той. — И донесете солта.

Майлин изхърка. Дагет не можеше да е толкова жесток, толкова луд, за да измъчва Джони в това състояние.

Ала докато мъжете наобикаляха нара на Джони, Дагет изкряска остро.

— Не него, глупаци! *Нея!*

[1] Уайтхол — възприето название на британското правителство — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дагет трясна вратата на килията и обърна ключа, като затвори Джони вътре.

— Завържете я към решетките на килията, така че той да вижда лицето ѝ — нареди той.

В миг мъжете я сграбчиха и грубо приковаха китките ѝ към решетките над главата. Когато ужасът я обхвана, устата на Майлин пресъхна, а коленете ѝ се подгъваха неудържимо. Държеше я само желанието да не предава Джони.

Любимият ѝ се бе надигнал на нара и се бе облегал с мъка на лакът. Взираше се в нея със същото съчетание на ужас и неверие, което чувстваше и тя.

— Не може да е истина — промълви той.

Дагет отговори, като пристъпи напред, хвана ризата на Майлин, разкъса я и оголи гърба ѝ. Сетне намери възела, който пристягаше плата, придържащ бюста ѝ, и го развърза. Тя почувства как голите ѝ гърди докосват студените решетки. Джони изхърка.

Не можа да си спомни дали някога е виждала Джони истински уплашен. Ала когато срещна очите му, в тях проблясваше страх. Страх за нея. Страх за това какво може да направи Дагет, обхванат от безскрупулната си решителност. Това я ужаси. Не можеше обаче да му го покаже. Наложил си да е силна заради него и му каза:

— Джони, чуй ме. Не позволявай аз да бъда твоя слабост. Мога да приема всичко от Дагет. Прави, каквото трябва, без да ми обръщаш внимание.

Ала Джони не слушаше. Проговори с равен глас:

— Не прави това, Дагет. Моля те... не го прави.

Докато го чуваше как се моли заради нея, сърцето ѝ се късаше. Погледна назад и видя една широка усмивка, която правеше по-дълбока трапчинката в брадата на Дагет. Той стоеше разкрячен, пляскаше камшика в дланта си и я гледаше студено и преценяващо. Беше безмилостен като римски легионер, голите му гърди се издигаха

от тежкото дишане, а очите му светеха с жесток, твърд блясък. Къде запита се тя, беше момчето, което бе познавала, не можеше да го познае в празните, бездушни очи. Макар да се бе усмихнал насилено, устните му потрепваха конвулсивно, като че не можеше да сподави очакването си. Не беше болка, а удоволствие — перверзна, садистична отплата, задето тя е избрала Джони вместо него.

— Изчадие адово! — изкрещя Джони.

Дагет отстъпи и разви камшика, като го разтресе леко.

— Спомняш ли си, Джони, когато бяхме по на дванайсет? По онова време надвивахме десет хулиганчета, два пъти по-големи от нас, на дъблинското пристанище. Порязахме си пръстите и си смесихме кръвта като американски индианци. Казахме, че ще си бъдем завинаги верни, преди всичко на този свят...

Изведнъж той изтегли ръка и замахна с черния камшик през въздуха. Майлин чу съсъка, преди жилата да се вреже в гърба ѝ с плясък. Стегна се, стисна зъби, но нищо не я бе подготвило за болката. Въпреки решителността тя извика, но успя да потисне писъка, като си прехапа устната.

Джони падна от нара и повлече съсипаното си тяло по каменния под. Той посегна с болка и хвана решетките, така че те се разтресоха в отчаян протест.

— Дагет, за бога...

— Правя това за твое собствено добро, Джони. Направих всичко за теб. Независимо дали го знаеш или не.

Джони попита, за да спечели време:

— Откъде знаеш, че няма да ти дам дума, а после да избягам?

Дагет пристъпи към него, а камшикът висеше от ръката му.

— Защото думата ти е свещена, Джони. Никога не съм имал на кого особено да вярвам или да се надявам в този ужасен живот, освен на връзката помежду ни. Единственото нещо, в което съм абсолютно убеден, е, че ако ми дадеш дума, ти ще я сдържиш. Вярвам в това, както хората вярват в бог, в страната си или в някой цар.

Той отново отстъпи, вдигна камшика и го стовари пак върху гърба на Майлин, този път до кръв. Тя бе подготвена и не изкрещя, но ухапа устната си толкова силно, че се уплаши да не я разцепи на две.

Джони с все сила се вдигна на крака, като се олюляваше. Когато обаче се закрепил, падна до решетките и посегна с трепереща ръка да

погали Майлин по бузата.

— Дагет, моля те, човече. Ако ще измъчваш някого, по-добре мен.

В отговор Дагет отиде зад Майлин, сграбчи кичур коса и го дръпна, а главата ѝ отхвъркна назад. Устната ѝ кървеше, а гърбът ѝ бе изтръпнал от болка. Ала да бъде проклета, ако му покаже. И тя го загледа, а очите ѝ сякаш го прострелваха.

— О, мисля, че ще издържи и още малко, малко преди солта — додаде Дагет.

Пусна я и тя падна до решетките. Сетне той зае позиция, вдигна камшика и удари с все сила. Майлин сподави вика, но почувства, че губи съзнание. Трябваше да се държи. Трябваше да използва всяко налично оръжие, за да вдъхне сили на Джони. Защото знаеше, че ако в този момент рухне, той ще я последва.

Дагет отново тръгна към Джони.

— Можеш да спреш всичко това, Джони, просто като ми дадеш дума. Ако ми кажеш, че си с мен. Ако ми кажеш, че ще се върнеш с мен. Че си готов да подновиш връзката ни и да направиш необходимото, за да стане Ирландия свободна.

Той замахна с камшика без предупреждение. Кожата се вряза и остави червен кръст върху голия гръб на Майлин. Тя почувства как губи съзнание, но се окопоти с желязна решителност. Като в мъгла усети как ръцете на Джони сграбчват главата ѝ, а пръстите му разтъркват бузите ѝ, за да я съживят и да ѝ вдъхнат кураж.

— Дагет, чуй ме — рече той отчаян, като дишаше на пресекулки. — И аз съм за крути мерки. Но ти прекали. Това е предателство към самата Ирландия. Срещата между лорд Стенли и Шеймъс даваше изход. Като уби Стенли, ти прободеш Ирландия в гръб. Не разбираш ли?

Гласът на Дагет стана по-остър.

— Разбирам само, че това, което предрече Кийнън О'Флеърти, се сбъдна. Любовта ти към Майлин те размекна. Това не е любов, Джони, това е слабост. А любовта е сила.

Майлин отново понесе удар върху разранения си гръб. Губеше нишката на това, за което се говореше. Гласовете им започнаха да шумят в ушите ѝ като пчели.

— Дагет, бъди разумен, човече. Ако изколим кралското семейство, цяла Европа, не, целият свят ще ни възприеме като

полудели зверове. И ще се съюзят, за да ни изстребят от лицето на земята.

Дагет пристъпи и приближи лице до Джони.

— Тогава единствения избор за ирландците ще бъде да се обединят около един велик цар.

Той вдигна камшика, но усети ръката на Джони върху своята.

— Какво е станало с теб? Да не би покрай любовта към Ирландия да си си загубил окончателно ума? Не осъзнаваш ли кого биеш? Това е *Майлин*! Нашата дама. Приятелка, сестра...

— *Любовница*? — изхърка Дагет. И като вдигна отново камшика, го стовари още по-силно върху гърба на Майлин.

Тя едва се държеше. Ала познаваше Джони. Знаеше, че той няма да стои и да я гледа как страда. Не успеят ли разумните му усилия, той щеше да продаде и душата си заради нея.

— Не боли, Джони — извика тя през пресъхнало гърло. — Не го слушай.

— А, значи не боли? Време е раните ти да опитат и малко сол.

Изведнъж Джони зави като ранен вълк. Посегна през решетките и хвана ръката на Дагет, докато той вземаше торбата със сол. Срещна погледа му и каза:

— Много добре, Дагет. Печелиш.

За миг двамата мъже останаха неподвижни, а ръката на Джони все още държеше Дагет за китката. Дагет го загледа със съмнение:

— Думата ти?

Джони погледна торбата със сол в ръката на Дагет.

— Имаш я.

Майлин прошепна откъм решетките с последни сили:

— Не, Джони.

Той обаче не ѝ обърна внимание, бе приковал поглед в торбата със сол.

— Даваш ли честната си дума?

— Джони — помоли се Майлин, — не се предавай. Аз мога да издържа.

Той проговори, като че тя въобще не съществуваше:

— Ще направя, каквото кажеш, само пусни Майлин.

Дагет се усмихна.

— Ще я пусна, когато мисията ни приключи.

— Защо не сега? Не каза ли преди малко, че в този живот се доверяваш само на моята дума?

— Не че не ти вярвам. Но ми е трудно да вярвам на жена, която е почувствала силата на камшика ми.

— Просто ме убий и приключвай, дяволе — изхърка Майлин. — По-добре да съм мъртва, отколкото да гледам как Джони прекланя глава пред безумията ти.

Думите ѝ отекнаха в тъмницата. Джони проговори след миг:

— Развържи я, Дагет. Нека превържа раните ѝ. Ще направя, каквото поискаш.

В този момент Майлин рухна окончателно и си пожела всичко да свърши, да я покоси смърт в този най-черен за двама им час.

Забравил за нея, Дагет се взря в очите на Джони като че цяла вечност — търсеше някаква измама. Накрая, доволен, нареди на хората си:

— Освободете го.

— Но, сър...

— Освободете го, казах — гласът му се удари в стените на тъмницата и отекна като гръмотевица.

Неохотно, по-младият отключи килията и я отвори. Джони излезе и застана клатушкащ се пред Дагет, докато вратата зад него се затвори. Като че ли бяха единствените двама наоколо. Дагет стоеше пред стария си приятел и го гледаше дръзко. Сетне, с бързина, която учуди всички, той взе ръцете на Джони в своите и го притисна в яростна прегръдка.

Джони прие прегръдката с отпуснати ръце. Когато го пусна, Дагет се усмихваше без злоба или гняв, като момчето, което бяха познавали.

— Знаех си, че ще се вразумиш. Сега започваме съвсем наново. Светът не може да ни се опре. Заедно можем да отидем невероятно далеч.

Изглеждаше друг човек, преизпълнен с радост и светли очаквания за бъдещето. Майлин почувства, че няма да издържи, облегна глава на решетките и затвори очи.

Дагет прегърна приятелски Джони през раменете. Притеснени заради неочакваната проява на интимност, хората му се хванаха за пушките. Като забеляза това, Дагет се изсмя.

— Те не мислят, че трябва да ти се доверя, Джони. Но те не знаят, нали? Те са дребни душици. Хора, които си нямат представа, колко силно може да бъде братството между такива като нас.

Дагет остави торбата със сол на масата до него, протегна се и взе пушката на един от мъжете, който се дръпна изненадан. После предложи оръжието на Джони.

— Тези хора не разбират какво е доверие!

— А ти можеш ли да им се довериш? — попита Джони, като не обърна внимание на пушката. — Съмняваш ли се във верността им към теб?

Очите на Дагет стрелнаха двамата мъже.

— Не, не се съмнявам. Биха се жертвали за мен и за каузата.

— Вярно ли е това? — продължи Джони. — Бихте ли рискували живота си за Дагет?

Мъжете вдигнаха глави неохотно. Доволен, Джони взе пушката и без колебание я насочи към главата на Дагет.

— И какво ще направите, за да спасите живота му?

Беше толкова тихо, че Майлин чуваше стаения дъх на мъжете.

— Хвърлете пушките — изръмжа Джони — или Дагет е свършен.

Когато оръжията тупнаха на пода с трясък, Дагет се втренчи в Джони с широко отворени очи.

— Нарушаваш... нарушаваш... думата си?

Гласът на Джони прозвуча ниско, като че се мъчеше да укрепне.

— Ти загуби право да се ползваш с доверието ми, когато хвана този камшик.

С пушка в едната ръка, той отстъпи и развърза с другата Майлин.

Дагет не отдели поглед от лицето на Джони. Стоеше вцепенен пред дулото на пушката и само стегнатата му челюст показваше отчаянието му. Ала докато Джони помагаше на Майлин да се изправи, тя видя няколко сълзи на мъка в очите на Дагет.

— Не бих повярвал, че ще направиш това, Джони. Да предадеш нашата връзка...

— Ти прекъсна тази връзка, Дагет — изръмжа Джони. — Да не мислиш, че мога да ти простя това, което направи тази нощ? Това, което е имало между нас, приключи. Ти си чудовище! Трябва да те застрелям като куче и да те избавя от злодейството ти.

Слаба и трепереща, Майлин стоеше притисната към решетките и гледаше как омразата струи от лицето на Джони.

— Но няма. Ще те заведе при Шеймъс Флин и ще оставя той да се разправя с теб.

Дагет повдигна брадичка.

— Убий ме, Джони — рече той с равен глас.

— Не е моя работа да те убивам.

— Убий ме, Джони — примоли се Дагет, като заобиколи масата.
— Направи го, човече, защото ако не го направиш ти, аз ще трябва да те убия.

— Тогава няма да ти дам този шанс. Ще те вържа и ще те заведе обратно в Дъблин.

— Току-що направи най-голямата грешка в живота си, Джони — предупреди Дагет глухо.

Джони не обърна внимание на заплахата и взе въжетата, с които бе завързана Майлин. Ала ръката на Дагет се извъртя и солта полетя към тях, като заслепи Джони и подпали нейните открити рани. Болката бе като нажежено желязо. Майлин започна да крещи. Като че се пържеше в пламъците на ада.

Дагет използва объркването и се измъкна, викайки хората си.

Джони обърса солта от очите си и все още наполовина заслепен, различи един от двамата пазачи, който посягаше към пушката си. Насочи към него собствената си пушка, стреля и го уби на място. Вторият пазач се затича към него, но той го удари с приклада в лицето и го свали в безсъзнание.

Сетне светкавично посегна и вдигна на крака плачещата Майлин.

— Да бягаме — извика ѝ той. — Ще успееш ли? Или да те нося?

Тя прехапа устни, за да спре плача и каза:

— Ще се справя.

Двамата се отправиха нагоре по стълбите в нощта. В далечината виждаха, че Дагет е изтичал напред да предупреди хората си. За щастие, конюшните бяха в другата посока, а конете бяха все още оседлани в случай на нужда от бягство.

Дагет и мъжете се затичаха обратно към развалините. Джони вдигна Майлин на най-близкия кон и скочи бързо на следващия.

Хората на Дагет стреляха, а изстрелите разцепиха нощната тишина. Куршумите изсвириха покрай главите им, но Джони и Майлин смушкаха конете в галоп и изчезнаха в нощта.

Ала когато стигнаха върха на хълма, Джони внезапно спря. Погледна назад и каза:

— Те не ни преследват.

Майлин проследи взора му. Хората се бяха качили по конете, но язدهа в обратна посока.

— Какво ще значи това? — попита тя.

— Обратно на крайбрежието и към Лондон.

— Трябва да го спрем — извика тя.

Джони обаче чу болката в гласа ѝ.

— Това ще почака. Виж се. Едва седиш на коня.

— Добре съм — рече тя с последно усилие.

— Не си добре. Трябват ти грижи. Ела, мила. Ще те заведа у дома. При отец Ку.

Той подкара коня си до нейния и я премести на седлото пред себе си. Сълзите, които досега тя сдържаше, рухнаха като порой.

— Джони, прости ми. Мислех, че ти си убил лорд Стенли. Как можах да го допусна? Толкова съжалявам. Трябваше да се досетя.

Ръката му обхвана главата ѝ внимателно, та да не докосне гърба ѝ.

— Тихо сега. Няма значение. Сега е важно само ти да се справиш. Просто се дръж за мен.

Тя вдигна поглед и видя един пребит човек, сам на края на силите си. Ала грижата му бе за нея.

— Никога повече няма да се усъмня в теб, Джони — прошепна тя, когато склони глава на рамото му и почувства как ѝ се изплъзват последните остатъци от съзнание.

Събуди се, когато той спираше извън града. Джони прошепна:

— Трябва да се промъкнем по задните улички. Английските войници са навсякъде.

Смушка коня и се гмурнаха в лабиринта от сокаци, които той познаваше като петте си пръста. След половин час стигнаха гърба на сиропиталището и се вмъкнаха вътре.

Отец Ку чу шума и излезе от канцеларията си. Беше раздърпан и изглеждаше уморен, но бе в свещеническите си одежди, въпреки късния час.

— Света богородичке! — извика той, когато ги видя. — Какво се е случило?

— Имахме проблеми — отвърна Джони. — Нуждаем се от помощта ви.

Джони нежно обърна Майлин, така че отец Ку да види гърба ѝ през прокъсаната риза. Когато свещеникът съзря раните и спечената кръв, той извика:

— Господ да ни е на помощ! Кой го направи?

— Дагет.

Очите на отец Ку стрелнаха Джони.

— Дагет?

— Той е полудял. В Лондон е, с някакъв налудничав план да изколи кралското семейство и половината парламент.

— О, господи — свещеникът се окопити и се огледа по коридора, като че очакваше войници всеки миг. — Не можем да говорим тук. Всички знаят за бягството ти. Претърсват улиците, изкарват хората от къщите. И тук ще дойдат, рано или късно. Трябва да те заведем на безопасно място, и то бързо.

Майлин и Джони последваха отца в кабинета му и видяха как той рови из чекмеджето на бюрото си и измъква връзка ключове. Взе превръзки и мехлем, после изтича до кухнята и напъха всичко в голяма торба.

— Хайде.

Излязоха от задната врата и пресякоха няколко улички, преди да стигнат един изоставен склад по реката. Свещеникът се огледа, да не би да ги следят, отвори вратата и ги въведе вътре.

— Това място не се използва от много години — обясни той. — Собственикът умря, а синът му е в Америка и не могат да го намерят. Самият Шеймъс Флин се е крил тук един-два пъти.

Той ги поведе през тъмното, празно пространство към една стая навътре. Беше малка и тясна, с тухлени стени и без прозорци. Отец Ку запали газена лампа, като преди това затвори вратата. Светлината обля стаята и те видяха, че вътре има легло, ракла, казан с вода и мивка.

— Тук можете да палите лампа, защото не се вижда от улицата. Но никъде другаде, чувате ли? Елате, и двамата изглеждате ужасно. Нека се погрижа за раните ви.

Джони отказа.

— Майлин има нужда повече от мен. Но аз сам ще я превържа. А вие доведете Шеймъс Флин веднага.

Свещеникът го погледна за миг безмълвно. Накрая каза:

— Ще се погрижа. Но, кажете ми, какво стана? Защо убихте лорд Стенли, когато срещата бе вече уговорена?

Джони сложи Майлин на леглото и разказа историята накратко.

Когато свърши, отецът отиде при Майлин и взе главата ѝ в ръце.

— Бедните ми деца. Винаги съм знаел, че Дагет е войн по душа. Ако може да избира между думите и юмруците си, винаги ще избере юмруците. Нещо го подтиква отвътре, може би самата му младост. Но не съм мислил, че ще стигне толкова далеч. Да се обърне срещу тези, които обича...

— Трябва да бъде спрян — рече Джони мрачно.

— Но как?

— Аз го познавам. Познавам ума му. Мога да го последвам и някак да отгатна къде е поставил експлозивите. Но първо трябва да предупредим Шеймъс. Дагет възнамерява да убие и него. Няма начин да узная дали вече не е изпратил някого. Ще се нуждая от помощта на Шеймъс и ако трябва да се измъкваме от Дъблин веднага.

— Ще го доведе сутринта, колкото се може по-рано. Но засега стойте и почивайте. Донесъл съм храна, водата е прясна. В торбата има лекарства. Не излизайте от стаята, докато не се върна. Ако някой почука, загасете светлините и стойте мирни. Ако не подейства...

Той вдигна стария килим от пода и показа една дупка.

— Скрийте се тук, докато си отидат. До леглото има свещ.

— Не се бавете, отче. Всяка минута е скъпа.

— Да. Бог да ви пази до сутринта!

Когато отец Ку си тръгна, Джони се облегна на вратата. Лицето му бе бледо, а ръцете му трепереха от изтощение. Ала когато я видя да гледа към него, той тръгна към леглото.

— Сваляй тази риза и лягай на леглото по корем.

— Джони, недей...

— Не спори — изстреля той, като че нямаше сили. — Нека се погрижа за теб, докато още мога.

Гърбът ѝ пулсираше и тя знаеше, че се нуждае от грижи. Съблече ризата с много болки, защото ивиците плат бяха залепнали и отново отвориха раните. Ала направи, каквото той ѝ каза, и се отпусна на леглото.

Джони наля лекарството в купичка и седна зад нея, като почистваше внимателно всяка рязка. Майлин се гърчеше и стаяваше дъх, искаше да бъде смела. Той обаче ѝ каза:

— Достатъчно смелост за днес, мила. Не се срамувай да стениш пред мен — и когато той започна да втрива мехлема, а сълзите ѝ рукнаха тихичко по бузите, добави: — Всъщност солта, която той хвърли върху раните, колкото и да бе болезнена, ще помогне да зараснат добре. Съмнявам се да останат белези — тя извика неволно, когато я докосна, и Джони изостави деловитостта: — Боже господи, ще го убия за това, което направи.

Тя го отмести, приседна и взе лицето му в ръцете си.

— А пък с теб какво направи! О, Джони, какво изстрада ти заради него!

Тя се наведе и целуна подутите му устни. Когато видя, че даже това му причинява болка, тя рече:

— Окаяна гледка сме. Даже не можем да се прегърнем както трябва.

— Аз мога.

Той запали свещта, загаси газеничето и си съблече дрехите. Майлин прехапа устни, когато видя колко са дълбоки раните му. Гърдите и гърбът му бяха червени, а синините се подуваха все повече.

— Изглежда по-лошо, отколкото е — успокои я той, като я видя да гледа ужасено.

— Нека се погрижа...

— Недей. Искам само да те държа в прегръдките си.

Те се настаниха сред чистите чаршафи, които стояха там в случай на нужда. По негово настояване тя се сгуши в скута му. Всеки внимаваше да не нарани другия. Ала усещането за топлината плът на любимия ги успокои, както нищо друго.

Свещта пламтеше в златисти отблясъци и ги караше да се чувстват уютно. Джони си играеше с косата ѝ. Тя му се усмихна, но за

кратко — сърцето ѝ бе преизпълнено с отчаяние. И в тишината най-сетне попита:

— Защо го направи той, Джони? Мислех, че ни обича.

Джони въздъхна тежко и накрая каза:

— Не мога да ти кажа, защо. Но се кълна, че няма да се измъкне.

Скоро изтощението надделя. Последното нещо, което Майлин си спомняше, бе как устните на Джони се докоснаха до косата ѝ. После заспаха в прегръдките си. И останаха така през цялата нощ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джони се изправи рязко в леглото и това разбуди Майлин. Тя се надигна, притискайки отчаяно завивките към себе си, като мислеше, че са ги заловили. Ала пред тях стоеше Шеймъс Флин.

— Донесох ви някои дрехи — каза той. — Облечете ги и ми кажете, когато сте готови.

Той хвърли дрехите на леглото, излезе и затвори вратата след себе си. Майлин чувстваше припряността на Джони и бързо облече селските дрехи, които Шеймъс бе донесъл, като внимаваше да не нарани пулсиращото си от болка тяло.

Когато се върна, водачът хвърли продължителен изучаващ поглед към Джони. Косата му бе вече прошарена, но той все още притежаваше онзи напрегнат и прикрит поглед на преследван човек.

— Дъблин е в пълен хаос — каза Шеймъс и хвърли бегъл поглед към Майлин. — Преобърнаха целия град да ви търсят. Като че ли идва краят на света. Част от хората ми се опитаха да ме убият. Други започнаха да се нападат помежду си. Самият аз едва се измъкнах от засада. Тежки дни настъпиха, Джони. Но, кажи ми, какво се случи с лорд Стенли? Това не беше планирано.

Шеймъс звучеше като объркан преподавател, който мъмри най-добрия си ученик.

— Дагет нагласи всичко — обясни бързо Джони. — Разбра ли за срещата?

— Каква среща?

— Убедихме лорд Стенли да се срещне с теб, за да изгладите различията си. Дагет трябваше да уреди и ти да присъстваш. В действителност обаче, той въобще не е смятал да организира нищо. За него е било просто удобен случай да остане насаме с лорд Стенли и да го убие — поясни Майлин.

Очите на Шеймъс се бяха разширили.

— Защо му е било нужно да прави това?

— Защото той не желае мир — каза Джони и допълни: — Дагет има свои собствени налудничави планове да ме направи крал на Ирландия, като преди това избие половината от лондонската аристокрация. Мисля, че няма нужда да ти обяснявам какво би означавало това.

— Катастрофа за Ирландия — поясни Шеймъс.

— Именно. Той смята, че сме твърде търпеливи, и реши да поеме нещата в свои ръце. Изостави нас, теб, изостави и всички наши планове. Казах му, че няма да участвам, но това няма да го спре. За теб е най-добре да се скриеш някъде, където Дагет не би те открил.

— Къде е той сега?

— Смятам, че вече е на път за Лондон. Има добре обучени хора, способни да извършат убийствата. Знам, че ще им даде сигнал, като взриви известен паметник — точно кой обаче не ми каза. Но когато това стане, хората му ще извършат убийствата и ще се измъкнат. Няма начин да разберем с колко човека разполага и къде са те. Единственото, което можем да направим, е да спрем Дагет, преди да им е дал сигнал за действие. Аз единствен мога да го сторя. Знам му навиците и мога да предвидя действията му.

— Все пак не забравяй, че толкова години си бил далеч от него — предупреди го Шеймъс.

— Наистина. Спомените ми може да са избледнели малко. Но това е единствената ни възможност. Първо обаче трябва да намерим начин да стигна до Англия.

— Ако те хванат, ще те обесят — промълви Майлин. — А дори и да го спреш, как ще накараш английските власти да ти повярват?

Шеймъс премисляше внимателно всичко чуто, впил пронизателен поглед в Джони. Измина минута, преди да проговори. Гласът му прозвуча спокойно и замислено:

— Не съм сигурен. Всичко се разпада. Имам чувството, че в ръцете си държа конците на една малка гражданска война. Но все пак смятам, че има начин да те прехвърля в Англия. Ако не навреме, за да спреш Дагет, то поне малко след това. Но първо... — Шеймъс се вторачи в пода, след което вдигна поглед, сякаш бе стигнал до някакво заключение. — Има нещо, което трябва да знаеш. Днес ти ми направи голяма услуга, а може би дори спаси живота ми. Мисля, че е време да научиш нещо.

Майлин, обзета от прилив на слабост, седна на леглото и се загледа в Шеймъс, който бе пъхнал ръце в джобовете си и крачеше из тясната стая.

— Тази тъжна история започна преди много години. Имаше една жена — най-прекрасната жена, която някога си виждал. Казваше се Мери. Приказно момиче със закачливи очи. В усмивката ѝ грееше ангелски пламък. Обичах я с цялата си душа и сърце. Единствената жена, която някога съм обичал — той замълча, извъръщайки глава така, че те не успяха да видят погледа му. След кратка пауза добави: — Това бе дъщерята на Лиъм О’Дули.

— О’Дули — копиеносецът?

— Същият. Един от първите членове на организацията и същевременно истински патриот. Мери го обичаше всеотдайно и правеше всичко за каузата ни. Той бе мой наставник, също както аз сега на теб, Джони. Разбираш какво значи това.

— Напълно — отвърна тихо Джони.

— О’Дули бе вкаран в затвора приблизително по времето, когато тази история започна. Очакваше го бесилото. Мери, разбира се, бе отчаяна и готова на всичко, за да го спаси. Един ден, докато вървяла по улицата, покрай нея минала каляска. Спряла и един мъж подал глава от прозореца и се взрял в нея, сякаш вижда прелестно видение. Красотата ѝ го поразила като светкавица.

— Кой е бил мъжът? — попита Майлин, опитвайки се да разбере накъде бие Шеймъс.

— Лорд Уитни. Баща му още не беше умрял, така че той не бе наследил мястото му в парламента. Обичаше да посещава чужди места. По това време бе първи помощник на вицегубернатора на Дъблин. Мери знаеше кой е и не искаше да има нищо общо с него. Въпреки че бяхме преследвани, разбираемо е, че си бяхме дали взаимно обещание. Но лорд Уитни я ухажваше по всякакъв възможен начин. Опитваше се да я очарова. Правеше ѝ подаръци. Ласкаеше я. И въпреки всичко тя го отблъскваше. Ала с приближаването на деня, определен за екзекуцията на баща ѝ, започна да вярва, че лордът може да ѝ помогне. И така се омъжи за него.

— Омъжила се е за лорд Уитни? Но аз не съм чувал да се е женил за ирландка.

— За това има причина, до която ще стигна по-късно. Омъжи се за него и разби сърцето ми. Но все пак я разбрах. Тя пожертва себе си, за да спаси живота на баща си. В деня след сватбата каза на лорда коя е в действителност, като смятала, че той ще измъкне тъста си от затвора. Не е нужно обаче да ви казвам, че лорд Уитни побеснял. Той много добре съзнавал, че ако се разчуе за брака му с дъщерята на О'Дули — най-големия, според него, престъпник в историята на Ирландия — това би съсипало кариерата му и би го направило за посмешище в Англия. Така той я изритал от дома си. Обляна в сълзи, тя дойде при мен и молеше за закрила и убежище. Разбира се, не ми призна, че го е подтикнала да се ожени за нея — знаеше какво ще й кажа, ако узная. Но аз познавах начина на мислене на семейство Уитни и съзнавах, че трябва да действам бързо.

— Какво направи тогава? — попита Джони.

Шеймъс продължаваше да крачи из стаята.

— Първото нещо, което Уитни се опита да направи, бе да се добере до документите за женитбата. Но аз го бях вече изпреварил. Вярвах, че ще дойде ден, когато мога да се възползвам от тях, за да го изнудвам. След като не успя да постигне това, Уитни реши да напусне Ирландия и да покрие следите си. Завърна се в Лондон и побърза да се сгоди за английско момиче от една от най-известните фамилии.

— Но това значи двуженство! — възкликна Майлин.

— Двуженство, но само ако светът научеше. А той бе твърдо решен да не допусне това да се случи. А и какво, ако все пак историята с Мери излезе наяве? Нейната дума срещу неговата. Той смяташе, че документите, доказващи брака му с нея, са загубени. На кого щяха да повярват тогава? И така се пресели в Индия, докато все още можеше да направи това спокойно, като взе и новата си съпруга. Безспорно постъпката му бе продиктувана от желание да избегне публичен скандал или по-подробно вглеждане в браковете му. Аз обаче знаех нещо, за което той и не подозираше — Мери бе бременна от него. Бях с нея през онази ужасна нощ на раждането. Тя умря, дарявайки живот на сина на лорд Уитни.

Стаята се изпълни с мъртвешка тишина. Последните думи на Шеймъс още отекваха. Нито Майлин, нито Джони проговаряха, за да не нарушат магическото мълчание.

— След като тя умря, прочетох, че Уитни се готви да замине за Индия. Така че веднага се озовах в Лондон. Успях да го хвана точно когато се качваше на кораба. Издърпах го настрана и му казах: „Тя умря. Но ти имаш син. Не се опитвай да го намериш, защото никога няма да успееш. Но ти обещавам, един ден, синът ти ще използва твоето име, за да си отмъсти“.

Тишината отново изпълни стаята.

— След като втората му жена забременяла, Уитни се почувствал уязвим от първородния си син и се опитал да открие къде е. Но никога не успя. Аз дадох детето на акушерката, за да го отведе в едно сиропиталище, където да мога незабелязано да го наблюдавам през годините. Поръчах ѝ да го отведе при отец Ку.

Майлин почувства, че ѝ прилошава. Трябваше да се подпре на рамката на леглото, за да не падне.

Шеймъс бръкна в джоба си, след което им подаде някакви пожълтели от годините листа.

— Истината.

Настъпи продължително мълчание, през което Джони се взираше в току-що поетите листа. Накрая попита с треперещ глас:

— Кое беше детето?

Шеймъс го погледна в очите.

— А ти как мислиш?

По-късно през нощта Шеймъс се върна, придружаван от четирима мъже, двама, от които носеха големи сандъци на гръб. След като ги поставиха на пода, той поясни, сочейки към сандъците:

— Вашето прикритие. Всеки един от вас ще влезе в сандък и така ще бъдете натоварени на кораб като багаж. Когато корабът — „Галуей“ — е вече в открито море, един човек ще дойде в багажното и ще ви пусне. Ще го последвате до едно старо отделение за амуниции, което вече не се използва. Допреди двадесет години „Галуей“ бе военен кораб, след което бе продаден, тъй като стана излишен. Така че отделението за амуниции вече не се използва. Ще останете там, докато човекът се върне отново за вас и ви заключи обратно в сандъците. След като ви разтоварят, ще ви отведат в сигурна къща в Ърлс Корт. Там ще предадете това писмо на Кийнън О’Флеърти.

— Но О'Флеърти мрази Джони — възпротиви се Майлин. — Кой казва, че няма да стреля, преди да задава въпроси? Не вярвам да е доволен от факта, че в момента Джони е най-големия герой на Ирландия. Положително би се възползвал от случая да се отърве от съперника си.

— Кажете му, че носите писмо от мен — отвърна Шеймъс с типичната си сериозност. — Това ще го накара да държи пръста си далеч от спусъка. А сега вървете.

Майлин погледна сандъците с отвращение. Да седят натъпкани в тях в продължение на часове, а като се вземе предвид и състоянието им... ала съзнаваше, че това е единствения безопасен начин, защото всички кораби се претърсваха.

— Пробихме дупки за въздух ниско долу, там трудно ще ги забележат — обясни един от мъжете. — Ако усетите, че се задушавате, просто доближете нос до дупките и поемете дълбоко въздух. Вярвам, че ще се справите.

Мъжете отместиха капаците на сандъците. Вътре бяха не по-големи от метър на метър и нещо. Майлин погледна притеснения Джони.

— Не ми харесва идеята да пътуваш. Не смятам, че си в състояние да го направиш.

Тя се доближи до него и пое ръцете му в своите.

— В състояние съм — увери го тя. — Ако искаме да надхитрим Дагет, ще трябва да действаме заедно. Не забравяй, че го познавам не по-зле от теб. И, любов моя, сега, когато отново си до мен, не бих те изоставила за нищо на света.

Той я целуна с напуканите си устни. Майлин прокара пръсти през гъстата му черна коса, единственото нещо от предишния мъжествен Джони, както тя винаги го помнеше. Сякаш възродена, влезе в сандъка и се сви в него. Капакът се затвори отгоре ѝ. Изведнъж я обзе паника. Почувства колко е глухо и тъмно да бъдеш затворен в толкова малко пространство. Опита се да си наложи да диша дълбоко и ритмично. Едно вдишване — едно издишване. Вдигнаха сандъка, тя политна в него и удари наранения си гръб в дървените му страни. За да не извика от болка, прехапа устни толкова силно, че усети вкуса на кръв.

— Бог да закриля вас и тези, които са с вас, по време на пътуването ви — чу тя гласа на Шеймъс.

Вдигнаха сандъка и я понесоха из тихите, тъмни нощни улици. В началото се клатушкаше наляво-надясно, но постепенно започна да свиква да се крепи с ръце, опрени в стените му. Чудеше се как Джони, толкова по-едър от нея, понася това пътуване.

По някое време Майлин усети леко тупване — сандъкът бе на земята. Зачака, заслушана в шума на товаренето отвън. Скоро бе отново вдигната от здравите ръце на докерите, които я отнесоха по подвижния мостик и надолу по някакви стълби. Полагаше отчаяни усилия да не мърда, за да не събуди подозрение. Още едно глухо тупване. Гърлени гласове. Затваряне на врата и тишина.

Майлин не знаеше колко време вече стои така. Усети, че корабът отплава. Стомахът ѝ бушуваше заради липсата на свеж въздух и клатушкането по морската повърхност. Най-накрая чу една врата да се отваря. В ключалката на сандъка се завъртя ключ. Вдигнаха капака и в тясното пространство проникна бледата светлина на багажното отделение. Навсякъде наоколо бе струпан багаж. Слаб червеносок мъж отвори сандъка и на Джони, който се изправи схванато и протегна ръце.

С пръст на устните мъжът ги поведе из тъмните коридори към една отдалечена врата. Отвори я и ги въведе вътре, като им направи отново знак да мълчат. Майлин съзнаваше, че ако ги заловят тук, ще бъде просто ужасно.

Складът за амуниции бе целият в празни рафтове, на които преди време бяха стояли множество карабини. Джони се отпусна на пода, изпъна с облекчение дългите си крака и протегна ръце към Майлин в мълчалива подкана. Тя се настани до него и се почувства защитена в здравата му прегръдка.

Опитаха се да починат, съзнавайки добре, че силите ще са им нужни по-късно. Майлин, все още отпаднала, склони глава на широкото му рамо и затвори очи. Усети топлината на тялото му. Ала в този момент я полазиха студени тръпки. Отвън по коридора отекнаха стъпки. Дватамата притаиха дъх и зачакаха в напрегнато мълчание. Отдъхнаха си с облекчение, едва когато стъпките заглъхнаха.

Майлин обаче не намираще покой. Съзнаваше много добре цената, която ще трябва да платят, ако бъдат заловени. Ако хванеха

Джони, веднага щяха да го обесят.

— Ти трепериш — обърна се той към нея с нежен, шепнещ глас.
— Страх ли усещам?

— Не. Привикнах към опасността. Просто преосмислях всичко случило се досега. Не мога да живея с мисълта, че една малка грешка би коствала живота на човека, който истински обичам. Страхувам се за теб повече, отколкото някога съм се страхувала за себе си.

— Мисли си за времето, когато всичко това ще свърши, когато ще постигнем целите си — промълви той.

— И какво ще стане тогава?

— Ще се оженим — ти и аз. Ще прекараме остатъка от живота си заедно. Ще се будим заедно сутрин до края на дните си. Уверявам те, че ще надживея всичко, което трябва да понесем сега, само за да мога да се насладя на удоволствието да виждам лицето ти на възглавницата до мен.

Думите му я трогнаха. Почувства прилив на топла наслада, като че току-що бе изпила чаша прекрасно вино.

— О, Джони, кажи ми какво ще бъде, когато сме мъж и жена.

Усети дъха му, топъл и сладък, докато той ѝ редеше една приказна картина на бъдещето, долепил устни до ухото ѝ. Почти забрави, че скоро отново ще трябва да влезе в проклетия тъмен и тесен сандък.

Два дни по-късно корабът акостира в Портсмут. Късно през нощта Майлин и Джони бяха извадени от сандъците и тайно свалени от кораба с помощта на същия човек, който им бе помогнал и преди. Чакаше ги карета, която да ги отведе до Лондон. На зазоряване бяха в Ърл Корт. След първоначалния отказ, Кийнън О'Флеърти се съгласи да им помогне.

— Нелоялността трябва да бъде наказана — съгласи се той накрая.

Двамата прекараха остатъка от седмицата в безуспешни опити да открият местонахождението на Дагет. Кръстосваха улиците в търсене на хора, съпричастни на делото, но не успяха да открият никой, който е чувал или знае нещо за плановете му. Бе прикрил така успешно намеренията си, че дори и най-приближените на Шеймъс Флин не бяха

чули нещо повече от слухове. Издириха и Джеймс — приятел на Майлин от времето, когато действаше, предрешен като кочияш на лорд Стенли, надявайки се, че той ще може да им даде някакви сведения. Но и той, както всички останали, бе в пълно неведение.

Обезсърчаваща седмица. Джони и Майлин трябваше да внимават да не бъдат разкрити. Прекарваха времето си на сигурно място в къщата, в размисли, къде Дагет може да е планирал взрива. Кой паметник може да е избрал? Може би Националната банка? Парламентът? В главите им се въртяха стотици предположения, но изпратеха ли човек да разпитва за подробности, стигаха отново до задънена улица.

В нощта преди деня, когато Дагет трябваше да даде сигнал за действие, Джони бродеше в нервна възбуда из стаята. Беше се възстановил и синините бяха вече само малки тъмни петна по кожата му. Лицето му не бе вече подпухнало от нанесения побой, а раните изглеждаха като незначителни драскотини. Майлин също не се превиваше от всеки допир на дрехите до гърба ѝ. Единствено не им достигаше сън, тъй като отчаяните опити да открият следа, която да ги отведе до Дагет, не им даваха покой.

— Усещам, че сме близо, но нещо ми се изплъзва — промълви Джони замислено. — Може би полагаме твърде много усилия. Сигурно е нещо толкова очевидно, че просто го пропускате.

— Или може би не го познаваме толкова добре, колкото смятахме — възрази Майлин. — Като си помислиш само, че е подготвял всичко в продължение на години и никога не се издаде. Смятам, че Дагет има много тайни, за които дори и не предполагаме. Може би ни е позволявал да знаем само толкова, колкото е смятал за необходимо.

Джони се замисли за момент, прокарвайки палец през гъсто наболата си брада.

— Не вярвам. Познавам Дагет много преди теб. От деца сме заедно. Той ми вярваше. Той ме обичаше. И ако нещо е разбъркало съзнанието му, то аз наистина не зная какво е то. Но имаше време, когато познавах Дагет така, както не бих могъл да познавам и собствения си брат. Той иска да ме накара да отгатна къде ще бъде взривът. Какво го кара да смята, че ще успея да разбера? Само ако разполагах с някаква следа...

— Това не ни води доникъде. Експлозията, където и да е, ще бъде утре, точно по обяд. Трябва да направим нещо. Не можем просто да си блъскаме главите върху една и съща изтъркана теория.

— И какво предлагаш тогава?

Тя замълча. Напрегнат, той нервно се обърна към нея.

— Какво ще правим тогава?

— Смятам, че трябва да уведомим самата кралица Виктория.

Джони се втренчи в нея.

— Шегуваш се!

— Не! Просто ще отидем и ще я предупредим за плана на Дагет. Така тя ще може да предупреди и останалите благородници. Не е ли по-добре да ги стреснем малко, отколкото да наблюдаваме касапницата, която ще настъпи поради мълчанието ни.

— Съзнаваш ли какво говориш? Хората, с които Дагет разполага, са патриотично настроени ирландци, точно като теб и мен. Положително им е казал, че действат по нареждане на Шеймъс Флин. И да предупредим все пак кралицата, тя едва ли би била способна да предотврати неизбежното. Дори и да успее, много от тези смели мъже и жени ще бъдат избити заради това, което ще кажем. Не можем да ги предадем просто така.

— Трябва! Помисли за всички онези, които ще измрат, ако заговорът не бъде предотвратен. Шеймъс го каза сам. Ако Дагет успее, това би означавало гибел за Ирландия. Безсмислена касапница, чиито размери трудно можем да си представим.

Джони ѝ хвърли остър поглед.

— Смятам, че най-много се страхуваш да не заколят твоята приятелка кралицата.

Майлин повдигна предизвикателно брадичка:

— И какво, ако е така? И тя е човек, нали? Има сърце, лице, душа. Нали не смяташ, че страда по-малко от мен или теб?

Той я гледаше мълчаливо.

Тя го доближи и хвана ръцете му здраво в своите.

— Джони, трябва да мислиш по-широко. Вече не сме деца. Съдбата на две държави лежи върху плещите ни. А развръзката е утре. Виктория ме познава и ме харесва. Ако успеем да се доберем до нея, преди да ни заловят, вярвам, че ще чуе това, което имаме да ѝ кажем. Ще се възползваме и от оръжието, което Шеймъс Флин ни даде.

— За какво оръжие говориш?

— Ще ѝ кажем, че ти си сина на лорд Уитни.

Джони не каза нищо, но Майлин съзря огънче, което припламна в очите му.

— Не съзнаваш ли, че това, което Дагет смята да направи, е грешно? — продължи тя. — Грешно за Ирландия, за Англия, за всички нас. Дотолкова си свикнал да пазиш единствено себе си, че не можеш да осъзнаеш истинската заплаха. Надявам се, че няма да се наложи тези смели мъже да умрат. Вярвам, че когато нещата излязат наяве, те ще съумеят да се разпръснат, преди да е станало твърде късно. Но ако все пак умрат, Джони, то Дагет ще е виновен за това, а не ние.

Той пусна ръката ѝ и прокара пръсти по разрошената си коса.

— Имаме само няколко часа на разположение, Джони. Ти си този, който трябва да реши.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В осем на другата сутрин, Майлин и Джони преминаха покрай охраната на Бъкингамския дворец, където кралица Виктория бе отседнала временно, за да заседава с министрите си относно положението в Ирландия. Облечена в подходящо траурно облекло, Майлин се представи като дъщерята на лорд Стенли. Обясни, че желае да направи скромен подарък на кралицата — една от вещите на покойния ѝ баща, която би имала специално значение за Нейно величество — джобен часовник, подарък от принц Алберт. Когато охраната предложи да го предаде на кралицата вместо нея, Майлин обясни:

— В завещанието си баща ми изрично бе посочил, че аз лично трябва да се представя на Нейно величество. Не трябва да поверяваме на всекиго нещо, принадлежало на любимия ѝ съпруг.

Охраната, добре запозната с продължителния траур на кралицата, намери обяснението на Майлин за логично, но все пак недоумяваше относно присъствието на мъжа до нея, пременен в кестеняво черната ливрея на лорд Стенли. На предложението на пазачите, той да я изчака отвън, Майлин възрази, че мъжът я придружава, за да охранява подаръка за Нейно величество кралицата — предпазна мярка, предвидена също в завещанието на лорд Стенли.

Тази малка хитрост подейства безотказно. Предвид почестите, с които бе погребан лорд Стенли, а и това, че траурът все още не бе изтекъл, никой не се осмели да подложи на съмнение последната му воля. След като получиха някои указания, Майлин и Джони бяха въведени в приемната на кралица Виктория, където трябваше да я изчакат.

— Моля ви, уведомете Нейно величество, че е изключително важно — помоли Майлин.

Управителят на кралските покои — граф Рочестър — се поклонил с разбиране и обясни:

— Нейно величество е на спешно заседание с министрите си. Не мога да гадая кога ще приключат. Но ви уверявам, млада госпожице, че ще уведомя Нейно величество за пристигането ви веднага щом министрите се оттеглят.

Останаха да чакат. Минутите се нижеха. Донесоха им чай, който изпиха в тишина, като наблюдаваха часовника, който безпощадно отброяваше отлитащото време. Бе почти девет, а експлозията щеше да бъде точно по обяд.

— Вярваш ли, че това ще помогне? — попита Джони, шавайки неспокойно в тясната униформа на лорд Стенли.

— Всичко ще е наред. Виктория не би пропуснала възможността да получи нещо, принадлежало някога на принц Алберт. Тя живее в миналото, обградена от неща, които ѝ напомнят за него. Говорят, че дори продължавала да разговаря с покойния си съпруг. Лорд Стенли и принц Алберт са били най-добри приятели. Ето защо принцът му е подарил този часовник, а това обяснява и факта, че толкова лесно ни допуснаха тук, при сегашното положение. Ако кралицата желае въобще да види някого, безспорно това ще са приятели на покойния. Убедена съм, че ще дойде веднага щом научи за нашето посещение.

— Моля се на бога да е навреме.

Беше трудно просто да седят и чакат след трескавата сутрин. Бяха се промъкнали преди зазоряване в дома на лорд Стенли, за да вземат подходящо облекло и въпросния часовник, който лордът пазеше в кутията си за бижута. Впрегнаха конете в каретата, като внимаваха да не разбудят пазачите и се отправиха към Бъкингамския дворец с надеждата да заварят кралицата, преди да е влязла във всекидневните си заседания с министрите.

Измина цял час, а все още нищо. Джони не издържаше повече седнал и закрачи нервно из огромната зала, сплел ръце зад гърба си. Напрежението растеше, а стрелката на часовника приближаваше единайсет. Оставаше им не повече от час. Наистина толкова малко време...

— Ако не дойде скоро, ще се наложи да прекъснем това заседание — промълви Джони.

Майлин чуваше тиктакането на часовника в тихата зала. Чувстваше се, сякаш душата ѝ е пясъчен часовник, чиито пращинки с

всеки миг изтичат безвъзвратно. Какво ще правят, ако кралицата наистина не дойде? Какво можеха да сторят?

Точно тогава вратите на залата се отвориха, за да влезе граф Рочестър.

— Извинявам се за закъснението, но сутринта бе доста напрегната. Имам честта да ви представя Нейно величество кралицата.

Той се отдръпна, за да даде път на група пазачи. Зад тях, бавно и тържествено, облечена в черна сатенена рокля, като се поклащаше при всяка стъпка, влезе и самата кралица. Ниска, здрава жена с прошарени коси и строг поглед, скрит зад очилата, тя излъчваше едновременно величието на кралица и тъгата на овдовяла съпруга.

Майлин и Джони се хвърлиха в краката ѝ, свеждайки се над протегнатата ѝ ръка.

— Ваше Величество — поздрави Майлин, — за нас е чест, че отделихте от времето си, за да ни видите, имайки предвид вашата заетост.

— Скъпа моя, чух за всичките страдания, които е трябвало да преживеете. Смятах лично да изразя нашата загриженост за вас, но последното, което чух бе, че сте се завърнали в Дъблин. Смятате ли, че това е разумно?

— Като се вземат предвид обстоятелствата, Ваше Величество.

— О, нещата стават все по-ужасни напоследък. Можете да си представите с какви неприятности трябва да се справям.

— Ваше Величество, искрено съжалявам за всички неприятности, които ви причиних. Уверявам ви, че...

— Боже мой, та аз не ви обвинявам, скъпа моя. Как може да си го помислите? Дори смея да кажа, че сте изстрадали много повече от всеки от нас. Колко мило от ваша страна, че сте помислили за мен в такъв момент. Сега ще ми покажете ли това, което сте ми донесли?

Майлин подаде подаръка, увит внимателно в коприна. Докато кралица Виктория го разопаковаше внимателно, сякаш сваля пелените на новородено, Майлин долови погледа на един от пазачите, изучаващ напрегнато Джони. Той също го бе доловил и извърна глава настрана.

Виждайки часовника, кралица Виктория издаде тиха въздишка на задоволство.

— А, спомням си го много добре. Спомням си дори повода, по който моят скъп Алберт го подари на вашия баща. Това бе в същата

тази зала по случай рождения му ден. Колко весело бе тогава. Толкова смях и музика. Но сега... всичко това е само минало...

Тя повдигна капака на часовника и склони унесено глава, сякаш все още долавяше божествената музика на Шуберт, нашепната ѝ от този така скъп за нея часовник.

— Той го обожаваше. Колко мило от ваша страна да ми го върнете. С него сякаш си връщам част от моя скъп Алберт.

С просълзени очи тя се обърна към пазачите и нареди:

— Можете да ни оставите сега.

Хвърляйки последен поглед, пазачът последва останалите.

Веднага щом вратата се затвори, Майлин почувства неспокойното раздвижване на Джони.

— Ваше Величество, трябва да ви призная нещо. Този дар е наистина от сърце, но той е и нещо като извинение, за това че се осмелихме да нарушим уединението ви. Трябва да ни изслушате, защото не разполагаме с много време. Над Англия е надвиснала смъртна опасност. Вие самата също сте в опасност.

— Какво означава всичко това? — възкликна кралица Виктория, приемайки царствено изражение.

— Мога да обясня. Дойдохме да ви предупредим. Трябва да реагирате незабавно. Отцепници от каузата на ирландската организация подготвят разрушителен удар срещу Англия. Разполагат със свои хора, внедрени в дузина от най-големите английски семейства и инструктирани да избият всички, щом им бъде даден сигнал.

— О, небеса, не говорите сериозно, дете мое.

— Напълно сериозно, Ваше Величество. Експлозивите са вече поставени. Хора, на които имате пълно доверие, са готови да избият вас и цялото кралско семейство, както и членовете на парламента. Всичко това е предвидено да се случи днес — само след час. Трябва незабавно да изпратите хора да предупредят колкото се може повече семейства. Изведете всички от Уестминстър. Не е важно къде, просто ги...

Точно тогава вратата на залата се отвори и граф Рочестър влезе, извинявайки се с поклон. С него бе и пазачът, който наблюдаваше подозрително Джони.

— Госпожо, имаме основание да вярваме, че тези двамата имат нещо общо с убийството на лорд Стенли.

Изпълнени с тревога, очите на кралицата пронизаха младите хора.

Пазачът пристъпи напред.

— Ваше Величество, това е мъжът, който се представяше за лорд Уитни.

Виктория впи поглед в Джони.

— Вярно ли е това, млади човече?

— Вярно е донякъде, Ваше Величество — повдигна рамене Джони — но аз не съм убивал лорд Стенли. И не съм измамник.

— Какво означава това?

Джони извади от джоба си пожълтелите документи, които бе получил от Шеймъс, и ги подаде на графа.

— Това е доказателството, че съм законния син на лорд Уитни. Преди да се сгоди за жената, която се предполага, че е съпругата му, той е бил женен за ирландска девойка. И тъй като никога не се е развеждал с нея преди втория си брак, то същият е незаконен. Синът, който умря, всъщност е незаконния син, а не аз. Аз съм законния наследник на лорд Уитни. Вярвам, че доказателството, с което разполагам, ще бъде прието във всеки английски съд.

Докато Джони обясняваше, графът разглеждаше задълбочено документите. Не след дълго той кимна утвърдително на кралицата:

— Всичко е документирано тук. Брачно свидетелство, документ за раждане, всичко надлежно подписано и подпечатано. Да, изглежда наред, госпожо.

— Но как?

— Госпожо, простете, но нямаме никакво време — прекъсна я Майлин. — Вие ме познавате и вярвахте на моя баща. Уверявам ви и се кълна в паметта му, че този мъж тук — лорд Уитни — не е убил лорд Стенли. Излагайки собствения си живот на смъртна опасност, той дойде да ви предупреди за коварния заговор, подготвян срещу вас. И вие, милорд, трябва да изведете кралицата на сигурно място. Експлозията ще бъде сигнал за заговорниците да действат и тогава ще е твърде късно.

— Трябва да има начин да предотвратим всичко това — промълви графът.

— Всичко това неминуемо ще се случи, след като сигналът бъде даден. Единственият начин да го предотвратим е да попречим на

сигнала. Но не знаем къде ще бъде. Те ще взривят някоя лондонска забележителност — символ на Англия, но коя? Може да е Тауър, парламента, може да е замък, хотел, мост... просто нямаме представа.

Изведнъж Майлин почувства ръката на Джони да стиска нейната. Извъръщайки се към него тя срещна възбудения му поглед:

— Мостът, Майлин, мостът!

Тя се взря в него недоумяващо. Но изведнъж мислите ѝ се избистриха и в съзнанието ѝ изплува смътна идея:

— О, господи!

— Това е! Песента, която Дагет пееше като момче — „Лондонският мост пропада, тра-ла-ла...“

Без да кажат нищо повече, двамата се втурнаха към вратата. Но графът препречи пътя им:

— Боя се, сър, че няма да отидете никъде.

— Но вие не разбирате — изкрещя Майлин, — ние току-що проумяхме къде ще е експлозията.

Графът погледна към кралицата.

— Дори този мъж наистина да е законният син на лорд Уитни, все още срещу него остава обвинението в бягство от затвора.

Майлин погледна трескаво часовника. Бе вече дванадесет и половина. Оставаше само половин час. „Лондонският мост пропада... пропада...“ — звучеше непрестанно в ушите ѝ.

— Всичко можем да обясним, но не разполагаме с време — изкрещя тя в пристъп на отчаяние.

— Съжалявам, че трябва да правя това — промълви Джони, докато стоваряше тежкия си юмрук върху лицето на графа. Той залитна към вратата с широко отворени очи, след което се строполи на пода в безсъзнание. На Джони бе нужен само миг, за да го отмести настрана и да отвори вратата.

Майлин се извърна към обърканата кралица.

— Простете ни, Ваше Величество. Ще обясним всичко по-късно.

Тя последва Джони, който бягаше пред нея по дългия коридор. Двама от пазачите се строполиха в краката ѝ, повалени от юмрука му като кегли за боулинг. Тя ги прескочи бързо, като се старееше да не изостава. В този момент Джони я хвана за ръка и я задърпа през кралския двор към големите порти, пред които ги чакаше каретата им. Още преди двамата пазачи на входа да успеят да насочат пушките си

към тях, Джони бе сграбчил единия от тях и го бе блъснал към другия. Докато пазачите падаха един връз друг, той разтвори вратите на кралския двор и изтърча заедно с Майлин навън. Двамата скочиха в каретата и той пришпори конете по алеята през парка Сейнт Джеймс.

Препуснаха по широкия булевард към Черинг Крос, а след това по Странд Стрийт. Пешеходците се спираха и съзерцаваха в недоумение, лудо препускащата карета. Майлин гледаше напрегнато часовниците по пътя. Оставаха само петнадесет минути, а имаха още толкова път.

— Ако яздохме — промълви тя, — щяхме да спечелим време. Тази карета само ни забавя.

Минаха през моста Ватерло и завиха по Флийт Стрийт, където се озоваха пред огромна каруца, натоварена със сено, блокираща пътя им. Проклинайки, Джони дръпна поводите на конете и те спряха на място. Той съзря наоколо двойка ездачи. В следващия миг се озова на улицата, затича се към тях и свали първо единия, а след него и другия, от конете. Докато той се качваше на първия, Майлин вече бе сложила крак на стремето на втория и отправяше извинения към двамата смаяни ездачи.

Галопираха по Флийт Стрийт, а след това покрай катедралата „Сейнт Пол“. Група туристи ги накара да намалят за момент. Майлин чувстваше кръвта, която пулсираше във вените ѝ.

Накрая стигнаха Кенън Стрийт и след нея и стръмната Фиш Стрийт. Разполагаха само с пет минути, когато съзряха пред себе си гранитната снага на Лондонския мост, простираща се над Темза.

Майлин очакваше да види голямо оживление. Но всичко бе напълно спокойно. Нямаше и следа от Дагет. Нищо не подсказваше предстоящите събития. Под моста спокойно преминаваха лодки, докато отгоре му пълзяха натоварени каруци.

— Може би сме се излъгали — промълви Майлин задъхано, с нотка горчиво разочарование в гласа.

— Невъзможно! Помисли само колко пъти сме го чували да тананика тази песен. Звучеше като страшна заплаха за Англия. Не може да е другаде.

— Но къде е тогава?

Джони изучаваше моста с широко отворени очи. Изведнъж посочи:

— Под моста!

— Нищо не виждам...

— Подпората! Там е поставил експлозивите, възможно най-близко до центъра му, така че да може да го разруши целия. Остани тук! — добави той и се затича по моста.

Един каруцар му изкрещя предупредително да се пази, след което изви рязко, за да не го удари. Майлин не можеше просто да стои и да гледа. Джони може да се нуждае от помощта ѝ. Ако успее да отвлече вниманието на Дагет, тя би могла да обезвреди експлозивите, преди той да ги взриви. Затича се след него.

Точно в средата на моста висеше въжена стълба, която водеше към парапет, обграждащ някаква площадка под него. Тя служеше на работниците да го поддържат в изправност. Джони сграбчи стълбата и бързо се спусна надолу. Съзирайки Майлин, която се готвеше да го последва, той ѝ извика:

— Назад! Махни се веднага от моста! Предупреди възможно повече хора за опасността!

— Няма време! — възрази тя, като гледаше към мътните води отдолу. — Ти имаш повече нужда от помощта ми.

Надмогвайки световъртежа, тя прескочи гранитния парапет на моста и се спусна надолу по въжената стълба, която се поклащаше насам-натам над водите на Темза.

По цялата ширина на моста се простираше обградена с метален парапет платформа. Дагет, с клечка кибрит в ръка, стоеше пред една дузина бурета, натъпкани догоре с барут. Косата му бе разчорлена от духащия над реката вятър. Първоначалният шок, изписан на лицето му, постепенно премина в неохотно възхищение.

— Значи, все пак успя да отгатнеш, Джони, момчето ми. Признавам, щях да съм разочарован от теб, ако не бе успял.

— Знаеш, че трябва да те спра, Даг.

— Трябва ли наистина? — Дагет изкриви уста в ехидна гримаса. — Ако е така, значи ти предстои трудна задача, Джони.

Майлин стоеше вцепенена, впила поглед в кибритената клечка в ръката на Дагет. Джони се извърна към нея.

— Махай се от тук! Веднага!

Гласът му я накара да се съвземе.

— Ти се заеми с Дагет, а аз ще се погрижа за фитила.

Джони се втурна към Дагет, поваляйки го на земята.

Но докато Майлин търчеше към фитила, Дагет успя да вдигне крака и да отритне Джони настрана. В следващия миг бе отново на крака. Втурна се към Майлин и с леден триумф в очите я блъсна изотзад с все сила. Силата на удара я накара да политне назад към металния парапет на площадката. Парапетът обаче не успя да я спре. Тя се преметна, като с последни отчаяни усилия едва успя да се залови за него, преди да полети надолу към мътните води на Темза. Почувства, че ставата ѝ изскача от силата, с която увисна. Поглеждайки надолу, съзря пенещите се води на реката. Главата ѝ се замая и светът се завъртя лудешки.

Отчаяна, тя се опита да достигне с крак парапета и да се покачи отново на площадката, но тясната рокля затрудняваше движенията ѝ. Вятърът я правеше още по-нестабилна при всеки опит да помръдне.

Съзря лицето на Джони, който се бе надвесил над парапета, но Дагет го сграбчи и го издърпа назад.

— Забрави я, Джони — чу тя гърления му глас. — Ела с мен. Забрави миналото. Да бягаме, Джони. Веднъж да взривим моста и Ирландия ще е наша.

— Ти, смахнат нещастнико! — изкрещя Джони и го блъсна с все сила назад.

Дагет обаче отново го сграбчи.

— Твоето бъдеще не е с нея, Джони. Защо ти трябва да спасяваш някакви си английски парвенюта?

Юмрукът на Джони се стовари върху лицето на Дагет. Той обаче веднага се съвзе и го блъсна към металния парапет. Майлин почувства как той се разтресе под тежестта на двамата мъже.

— Съдбата ти принадлежи на Ирландия, Джони. А Ирландия — това съм аз! — чу Майлин.

— Дръж се, скъпа! — извика ѝ Джони.

— Фитилът! Извади фитила! — изкрещя му тя.

Чу шума от двамата борещи се отгоре мъже, всеки от които се опитваше да се добере пръв до фитила. Майлин погледна към брега на реката, където се бе скупчила голяма група хора, вперили поглед в моста. Искаше да им извика, да ги предупреди да се махнат оттам. Но

единственото, което можеше да прави в момента, бе да се държи отчаяно за парапета.

— Разочароваш ме, Джони — чу тя отново гласа на Дагет, последван от силен удар. — Ще трябва да ти набия малко ум в главата.

Джони се съвзе от удара и скочи срещу противника си. Вплетени един в друг, двамата мъже се бореха безмилостно, когато Джони забеляза ножа, втъкнат в колана на Дагет. Освобождавайки ръката си, той успя да го сграбчи и го изтръгна от пояса му. Издигна го застрашително във въздуха и изкрещя:

— Бог да ти е на помощ, Дагет, ще те убия.

Дагет замахна силно, но Джони парира удара. Последва нов опит, но той успя да сграбчи като с клещи китката му. В следващия миг спъна противника си и двамата мъже се озоваха един върху друг на земята. Телата се търкаляха по гранитния под на площадката, вплетени едно в друго.

Когато накрая спряха, Джони бе отгоре. Той вдигна ножа. Но когато замахна за удар, Дагет успя да го сграбчи за китката.

Вкопчени в смъртоносна прегръдка, двамата мъже се гледаха продължително и проникателно в очите, опитвайки се да разчетат тайните, скрити дълбоко в душите им.

Погледът на Дагет срещна този на Джони точно в момента, когато ножът бе доближил застрашително гърлото му.

— О, Джони, момчето ми, не е ли тъжно? Какъв велик крал би излязъл от теб! И аз щях да ти служа покорно.

Джони натисна с още по-голяма сила, но Дагет удържа напъна.

— Ако не можем да постигнем целта си, тогава по-добре да умрем и двамата. Ако аз не мога да те имам, то тогава никой няма да те има.

Джони отново се опита да доближи ножа до гърлото му, но безуспешно.

— Ти никога не си съзнавал как истински те обичам, Джони. Никога не си подозирал чувствата ми към теб. Никога не можа да разбереш как един мъж може да обича друг мъж. На какво можех да те науча само! Това, което не разбираш, Джони, е, че аз не просто те обичам — аз те желая!

Недоумяващ, Джони потърси погледа на своя някогашен най-добър приятел. През съзнанието му преминаха хиляди спомени,

породени от това признание. За момент отслаби натиска на оръжието си.

— Какво говориш? — изкрещя той.

— Казвам, че ти също ме желаш. Казвам, че онази кучка въобще не те интересува. Аз съм този, който те интересува. Ти просто не го съзнаваш, Джони.

Джони отслаби още повече натиска. Като усети това и забележа бавно разбирането в погледа му, Дагет също отслаби съпротивата.

— Значи затова бичува Майлин? — промълви накрая Джони.

Гласът му бе задавен, сякаш едва излизаше из гърлото му.

— О, Майлин не означава нищо за нас. Никога не е значела нищо.

Джони съвсем отслаби натиска. Това накара Дагет също да пусне китката му.

— Ти никога не си обичал Майлин. През всичкото това време, през което я наричаше „моя прекрасна лейди...“ „Лондонският мост пропада, моя прекрасна лейди...“, ти не си го правил, подтикнат от истинска обич. Ти просто си я заплашвал — възкликна Джони.

— Разбира се, че никога не съм я обичал. Как можех да обичам жената, която те отне от мен. Аз те обичам! Винаги съм те обичал! Бих дал живота си за теб, Джони. И сега ще умра с теб!

Това бе момент на откровение. Джони погледна към Майлин, която продължаваше да виси от моста. Погледна фитила. Погледна и Дагет.

— Ти, мръсно копеле! Нищо от това, което си правил, не е било за Ирландия, нали? Всичко, което трябваше да преживеем, е било заради твоите долни желания. Ти направи така, че всички да повярват, че аз съм убил Стенли. Остави ги да ме изтезават. Защо? За да ме имат само за себе си ли? Как посмя да постъпиш така с нашето приятелство? Как посмя да постъпиш така с Майлин? Е, сега просто може да умреш — сам!

Джони скочи към фитила. Но Дагет беше зад него, сграбчил палтото му, решен да му попречи. Джони нададе мощен рев. Събрал всичката си сила, той сграбчи Дагет и, използвайки тежестта на собственото му тяло, го запрати към парапета. Крещейки, името на Джони, Дагет полетя надолу към пенливите води на Темза. Майлин усети как падащото надолу тяло я блъсна и я накара да се изпусне с

една ръка от парапета. Люлееща се несигурно, тя видя как Дагет пада във водите на реката.

Майлин се бореше да се задържи за парапета с една ръка. С всяка секунда силите ѝ я напускаха и тя отслабваше все повече и повече. Усети как ръката ѝ изпуска парапета. Почувства, че всеки момент ще полети надолу.

Точно когато смяташе, че всичко е свършено, тя съзря Джони, видя как ръката му бавно се доближава. Усети натиска, когато дланта му сграбчи нейната, отслабнала до краен предел от пронизващата болка в рамото. С едно мощно дръпване той я изтегли нагоре. Следващото нещо, което осъзна, бе, че е в обятията му.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Майлин стоеше в задната част на църквата, отново облечена като булка. Роклята ѝ бе прелестна — ушита от фламандска коприна, която трептеше в най-нежния нюанс на розовото, а корсажът дръзко разкриваше раменете и гърба ѝ. Благодарение грижите на Джони, раните по тях бяха заздравели бързо, без да ѝ останат белези.

Копринената пола, поръбена с дантела, падаше на меки копринени гънки до пантофките ѝ.

Върхът на великолепието на тоалета ѝ обаче беше шлейфът — метри коприна с дантела по края се стелеха на петнайсет стъпки зад нея, като че ли бяха създадени от кръстницата фея с едно махване на вълшебната пръчица. Това беше съвършената рокля, в която да се омъжи за истинската любов на сърцето си.

Майлин имаше всички основания да се чувства прекрасно. Ала през целия ден, докато се обличаше и бърбеше с шаферките си, докато пътуваше в каретата към църквата, бе обзета от чувството, че нещо не е наред. Чувство на безпокойство и тревога, което я предупреждаваше, че не ѝ е писано да бъде истинска булка, че съдбата щеше да ѝ нанесе удар.

Нямаше никаква разумна причина за това. Нещата се бяха развили по-добре, отколкото имаше право да се надява. След неотдавнашната катастрофа, граф Рочестър се появи веднага. Щом видя бървичките барут, той забрави, че Джони го бе ударил и го обяви за герой, заради спасяването на един от най-старите символи на Лондон и предотвратяването на заговора, който щеше да има пагубни последици.

Извършеното след това разследване оправда Джони по всички обвинения за смъртта на лорд Стенли.

Документите, които той представи, бяха проучени и въпреки последвалия скандал около ранната женитба на стария лорд Уитни, той беше официално признат за негов наследник с всички права и

привилегии. Трябваше да заеме мястото му в следващата сесия на парламента.

Организираният от Дагет заговор пропадна, а хората му се разпръснаха и се опитваха да получат нови заповеди от Шеймъс Флин. Той предприе рисковано пътуване до Лондон, срещна се тайно с Джони и прие неговото предложение да продължат по-открито с първоначалния си план. Джони, в новото си положение на истински лорд Уитни, трябваше да използва депутатското си място, за да се бори за независимостта на Ирландия. Веднага щом това се разчу, ръководителите на борбата за автономия се обединиха около него и му предложиха помощта си.

Не всички обаче бяха доволни. Въпреки че кралица Виктория награди Джони със специална грамота за героизма му, имаше хора, които негодуваха срещу факта, че в парламента ще има още един глас за правата на ирландците. Опозицията даде да се разбере, че ще се бори с него така, както винаги е воювала против ирландската кауза. Той обаче се женеше за наследницата на лорд Стенли и това му донесе неохотното уважение дори на онези, които не одобряваха политическите му убеждения. Те не можеха да отрекат факта, че той ги бе спасил от клането. Никой никога не узна със сигурност, кои са били предвидените жертви, но естествено всеки се смяташе за достатъчно важен, за да присъства в списъка.

Изведнъж звуците на органа се разляха из църквата. Хората започнаха да обръщат глави и да се покашлят в очакване. Моментът най-после бе дошъл, но необясним страх сграбчи Майлин в лапите си. Тя си спомни предишния път, когато вървеше по пътеката към олтара с намерението да се омъжи за Роджър и щом погледна нагоре, видя вместо свещеника, лицето на Дагет.

Когато тръгна по дългата пътека я скова страх. От всички страни я гледаха същите лица, които бяха присъствали на провалената ѝ първа сватба. Може би и те очакваха някакво представление. Отпред имаше мраморни стъпала, които водеха до олтара високо горе. Тя още не можеше да види онези, които стояха там и я очакваха. Двамата с Джони бяха помолили отец Куентин да дойде в Лондон, за да извърши церемонията. Знаеше, че там горе бе именно той, но разумът ѝ си правеше шеги. Продължаваше да си представя как свещеникът бавно се извърща към нея и вместо отец Ку, тя съзира Дагет.

Смешно. Седмица след като Дагет скочи в Темза, на брега бе изхвърлен подпухнал труп. Властите бяха категорични, че тялото е на Дагет, въпреки че не бе останало кой знае какво. Тогава, защо Майлин не можеше да повярва, че е умрял? Почти всяка нощ от смъртта му насам се събуждаше, обляна в пот, от някой ужасен кошмар, в който той присъстваше. Разобличаването му, последвано така набързо от смърт, я бе оставило с чувството, че нищо не е било решено. Майлин се страхуваше, че призракът на Дагет ще ги преследва до края на дните им и винаги ще им пречи да бъдат истински мъж и жена.

Спря на средата на стълбите. Усети как гостите стаиха дъх в учудване, какво не е наред. Трябваше да пресече тези мисли. Това беше нейната сватба, сватбата, за която никога не си бе мислила, че ще се състои. Омъжваше се за Джони. Джони. Трябваше да мисли само за него.

Стъпи на подиума и видя своя любим. Той сияеше в черния си фрак. Тъмната му коса беше сресана назад — изглеждаше като английски лорд до мозъка на костите си, но в очите му проблясваше искрицата на ирландския бунтовник. Усмихна ѝ се широко и така разсея част от страховете ѝ. Сякаш обещаваше, че годините, които ги очакват, ще бъдат прекрасни.

Майлин искаше да повярва в това. Хвърли поглед към отец Ку за потвърждение, но той бе с гръб към нея. Отново потръпна. Като видение от кошмара ѝ. Свещеникът носеше шапка, така че тя не можеше да види косата му. Отново спря, вцепенена от страх. Не, невъзможно.

Трябваше да продължи. Чакаха я. Отново се потопи в музиката на Бах и пресече разстоянието, което ѝ оставаше, за да поеме протегнатата ръка на Джони. Той изглеждаше толкова спокоен, толкова щастлив. Защо не можеше и тя да се почувства така? Защо пак усещаше призраците, които нашепваха предупреждение за гибел?

Музиката спря и в църквата се възцари тишина. Свещеникът вдигна златен кръст. За миг в съзнанието на Майлин се мярна Дагет, който размахва кръста, удря с него Роджър и го поваля на земята. Отецът изглеждаше замръзнал на мястото си, като че ли времето бе спряло. Бавно, много бавно той се обърна. Майлин замръзна. Той се движеше отмерено. Тя не можеше да си поеме дъх.

И тогава видя лицето му. Лицето на отец Ку, на човека, който ги бе отгледал, възпитал и въвел в света на възрастните, човека, когото обичаше като баща, както бе обичала лорд Стенли.

Облекчението, което я заля, бе толкова силно, че тя се олюля. Джони обгърна раменете ѝ с ръка, за да я подкрепи, а дланта му докосна голия ѝ гръб. Допирът до неговите пръсти пред толкова много хора я накара да потръпне. Всичко беше наред. Те щяха да се оженят, точно както винаги си беше мечтала.

Изведнъж я обхвана такава радост, каквато не беше изпитвала никога досега. Джони погледна към нея и тя му отправи лъчезарна усмивка. Когато отец Куентин прочете службата с добре познатия им жив и ритмичен глас и те си размениха клетвата, която ги правеше мъж и жена, очите на Майлин се напълниха със сълзи.

„Аз, Майлин, вземам теб, Джони, за мой законен съпруг пред бога и пред хората“. Почувства, че никога преди не е чувала по-прекрасни думи от тези, които ги свързваха завинаги. Докато Джони слагаше на пръста ѝ пръстена — съвършено копие на онзи, който ѝ беше дал в тяхното скривалище край Дъблин, но с диамант вместо стъкло — тя видя, че сълзи бликат и в неговите очи. Никога през целия си живот не бе чувствала такава близост с някого. Сърцето ѝ преливаше от любов, от щастие, от чувства толкова силни и дълбоки, че тя се чувстваше коренно преобразена.

Когато отец Куентин каза на Джони, че може да целуне булката, младоженците се хвърлиха в прегръдките си и потънаха в целувка, толкова ликуваща и страстна, че забравиха присъствието на тълпата.

Музиката прогърмя в залата и ги върна към действителността. Майлин погледна съпруга си и едно магическо чувство измести всичките ѝ страхове и тревоги. Беше свършено. Сега вече нищо не можеше да ги спре.

Изтичаха заедно надолу по пътеката, като се държаха за ръце и сияеха от възбуда. Навън — под лъчите на следобедното слънце, навън — в каретата, която ги чакаше, за да ги отведе на тържествения прием у Хелмзли.

В радостта и вълнението си, те не обърнаха внимание на кочияша, чиято шапка беше сведена ниско над лицето, за да скрие дълбоката трапчинка на брадичката му.

Щом кочияшът се наведе напред, Джони притегли Майлин към себе си и притисна лице към голия ѝ гръб.

— Любима — прошепна той, — сега наистина си моя.

Тя едва не се разплака и промълви задавено:

— Аз винаги съм била твоя, Джони. Винаги.

— Така ми се иска да не трябваше да ходим в Хелмзли, при всички тези хора, когато единственото, което искам, е да съм насаме с жена си.

Майлин се отдръпна и забеляза щастливия блясък в очите му. Никога не бе изглеждал толкова щастлив, толкова спокоен — като че ли накрая бе намерил мястото си. Тя също усети необичайното за тях чувство за истинско спокойствие, да се намираш точно там, където си роден да бъдеш.

— Каж ми, Джони, къде ще прекараме меденият си месец?

Той се ухили:

— Опитай се да познаеш.

— Ирландия?

— Не, скъпа. Не в Ирландия, а на едно специално място...

Изведнъж той спря на средата на изречението, седна изправен, прибра ръката си и погледна навън.

— Това не е пътят за Хелмзли.

Тя също погледна през прозореца. Наистина — пътуваха в обратна посока. Докато гледаха навън, каретата върхлетя в една тясна уличка. Те се спогледаха.

— Нещо не е наред — рече Джони.

Вледеняващият страх, който владееше Майлин цяла сутрин, се завърна като удар с нож в сърцето ѝ.

— Нали не мислиш, че...

Над себе си те чуха плющенето на камшика и конете препуснаха още по-буйно. Пътниците се запремятаха насам-натам из каретата.

Джони се изправите усилие, отвори вратата и понечи да слезе, за да види какво става. Четирите бели коня хвърчаха напред под камшика, като разпръскваха пешеходците по улицата.

Той извика на кочияша, който се обърна. Като видя Джони, притиснат до стената на каретата, той шибна конете, за да ускорят своя бяг. Джони едва не падна, като в последния момент успя да се вкопчи в люлеещата се врата.

— Дръж се здраво! — изкрещя той на Майлин, преди да хване горния парапет, за да се изкачи горе.

Майлин го улови за крака.

— Дагет ли е? — извика тя.

Джони не ѝ отговори и тя извика отново, още по-отчаяно:

— Той ли е, Джони?

Мълчанието му ѝ каза всичко, което трябваше да знае. Ръцете ѝ пуснаха крака му. Докато каретата подскочаше по облите камъни, Джони протегна едната си ръка към багажника, после другата, като бавно се повдигна. Преметна краката си през парапета и се изкатери горе. Като внимаваше да не падне, напредваше сантиметър по сантиметър върху хлъзгавия покрив на каретата към капрата.

Отворената врата се клатеше и удряше в стълбовете на фенерите край пътя. От другата страна на каретата Майлин отвори своя прозорец и се подаде навън, като се облегна на перваза, за да види какво става горе. Дагет се бореше с конете, удряше ги с камшика и стиснал поводите с другата ръка, ги направляваше в лабиринта от улици.

Джони почти бе стигнал до капрата, когато Дагет се обърна и стовари камшика върху него. Шибаше го през ръцете, през раменете, по лицето, като се опитваше да го изблъска назад. Джони посегна да сграбчи камшика, но Дагет се освободи с рязко движение и му нанесе още един удар. Без да обръща внимание на плющенето на камшика, Джони скочи и почти го събори от мястото му, но Дагет успя да запази равновесие.

Конете препускаха диво и завиха зад един ъгъл, докато двамата мъже се бореха. Майлин се опита да се качи горе, за да помогне на Джони, но вратата се затръшна с трясък, като защити шлейфа ѝ и я хвана в капан.

Премести се от другата страна, оттам видя Джони да пада. Като се протегна навън, тя го избута и така му помогна да се хвърли върху Дагет и да му нанесе удар в лицето. Дагет изпусна юздите и яростно сграбчи Джони за врата. Отчаяно се опитваше да го удуши, като крещеше:

— Копеле такова!

Докато Майлин се опитваше да освободи шлейфа си, конете препускаха, като трополяха по тротоара и сменяха посоките. Джони

загуби равновесие и политна между каретата и конете към земята. Точно преди да падне, той успя да се хване за сбруята, опита се да се изкачи отново горе, но конете завиха рязко, за да избегнат идващата насреща им кола и той увисна на ремъците, на сантиметри от паважа.

— Ти, гадно копеле! — крещеше Дагет и гласът му отекваше през тропота на копитата и скърцането на колелата. — Каква подигравка! Аз исках да те направя крал на цяла Ирландия, а ти си бил през цялото време английска отрепка... проклето английско копеле. Не е за чудене, че ме предаде. Какво друго можех да очаквам от лорд Уитни, една от най-важните клечки в кралството.

Джони се бореше с всички сили да се задържи. Въпреки това той погледна нагоре към мъжа на капрата и извика задъхано:

— Аз не съм лорд Уитни, Дагет!

Дагет замахна с камшика и му нанесе страшен удар.

— Вече не можеш да се спасиш лъжливо копеле!

— Аз не съм лорд Уитни. Само се преструвам. Това е хитрост, Даг, както преди.

— Ще посмееш ли да лъжеш и в последния си час?

— Аз не съм лорд Уитни, Дагет. Ти си!

Дагет беше вдигнал камшика, но ръката му замръзна във въздуха. Очите му се разшириха.

— Какво?!

— Кълна се в господата, Дагет, ти си лорд Уитни.

Дагет се вцепени за миг. Естествено, това беше последното нещо, което беше очаквал.

— Лъжец — прошепна той.

После вдигна камшика и го стовари върху Джони с всичка сила, като крещеше:

— Лъжец! Лъжец!

Джони почувства, че ръцете му отмаляват и всеки момент може да изпусне ремъка, но извика с по-силен и уверен глас:

— Това беше твоето свидетелство за раждане, а не моето.

— Лъжец!

— Шеймъс смяташе, че аз съм по-подходящ да играя тази роля. Попитай го. Той ще ти каже. Ти си сина на лорд Уитни.

Дагет изведнъж застина. Желанието за борба го напусна. Той разбра, че Джони казва истината.

— Помогни ми да се кача горе — извика Джони — и ще ти покажа доказателството.

Дагет седеше онемял, зашеметен от разкритието. След миг се наведе надолу като в унес и протегна ръка. Точно в този момент на пътя на каретата се изпречи голяма издатина. Той изгуби равновесие, изхвъркна във въздуха и падна на улицата пред конете. Подплашени от писъка на Майлин, животните препуснаха и прегазиха тялото му. След миг върху него преминаха и колелата на каретата и повлякоха сгърчената фигура по камъните, преди най-накрая конете да спрат.

Майлин отвори вратата и освободи шлейфа си. Джони беше хванал юздите, когато тя се изкачи при него. Той дръпна рязко юздите и принуди конете да забавят ход, докато те най-накрая спряха.

Джони се наведе, после скочи долу, за да ѝ помогне да слезе.

— Добре ли си?

Тя кимна, но вече беше отправила поглед към лежащото на стотина метра от тях тяло. Без нито дума повече те изтичаха при него. Джони коленичи и внимателно обърна Дагет по гръб. Той се сгърчи от болка.

Когато Майлин се приближи, видя, че тялото му е цялото в рани. От тях течеше кръв, дрехите му бяха разкъсани и разкриваха плътта там, където камъните бяха смъкнали кожата. Тя ужасено притисна ръка към устата си. Никога преди не беше виждала такава ужасна гледка.

Дагет умираше. Усещането за смъртта замъгли очите му. Докато агонизираше, той потърси погледа на Джони и прошепна с дрезгав, едва доловим глас:

— Джони, моля те. Кажи ми, че не е вярно.

Джони погледна в очите своя приятел от детските години и каза твърдо:

— Вярно е.

Дагет изрида.

— Богородичке, син на английско псе. Искам да умра, Джони. Не мога да понеса този срам.

Джони погледна нагоре и видя сълзите в очите на Майлин. Те се спогледаха и усетиха как съчувствието разкъсва сърцата им. Ужасната гледка, която представляваше този човек, споделил толкова голяма част от живота им, беше сърцераздирателна. Виждаха само гордото момче,

скъпия приятел, любящия брат, какъвто беше някога и знаеха, че въпреки всичко, което бе направил, не можеха да го оставят да умре така.

Майлин кимна в отговор на неизречения въпрос на Джони, след това погледна отново към Дагет.

Джони каза с по-мек глас:

— Може би. Но майка ти беше дъщеря на Лиъм О' Дули.

— О' Дули. Копиеносецът?

— Да.

Надеждата възпламени нова искра в умиращата светлина на очите му.

— Нямах това предвид, нали, Джони? Аз да съм внукът на великия О' Дули?

— Да, момче. На един от най-великите ирландски патриоти, които някога са живели.

— Първият от фенианците...

Очите на Дагет грейнаха от учудване. После болката отново го прониза и той затвори очи. Поемаше си дъх трудно, въздухът свистеше през дробовете му. Преглътна тежко и каза със слаб глас:

— Благодаря ти, Джони. Благодаря ти за това.

— Не говори, Дагет. Пази си...

— Силите ли, Джони? Аз умирам и знам това.

— Дръж се. Сега ще доведем помощ.

— Твърде късно е. Само ако знаех това преди... колко различно можеше да бъде. Да знаеш кой си, това е всичко, нали, Джони?

Той отново притвори очи от болка.

— Прости ми, Джони. Направих го, защото толкова много те обичам.

Майлин и Джони си размениха дълъг поглед. Протегнаха едновременно ръце и всяка хвана Дагет. Седяха така, в кръг, хванати ръка за ръка, както бяха седели в детството си.

Дагет отвори очи и погледна първо Джони, после Майлин. Изглеждаше, че моли за прошка. Майлин стисна ръката му като знак, че му я дават.

— Бих искал да ми дадеш благословията си, Дагет — каза Джони.

Очите на Дагет отново го потърсиха. Погледа го няколко секунди, а лицето му изразяваше голямата любов, която бе крил през всичките тези години.

— Имаш я, Джони — каза той накрая, — вземи състоянието на лорд Уитни и го използвай, за да помогнеш на нашата скъпа Ирландия... и вземи... жена си. Ще умра, като знам, че съм ти дал поне това.

Джони се наведе над него и като прилепи устни към ухото му, прошепна думи на прошка. След като Дагет ги чу, измъченото му лице се отпусна, благодарността проблесна в помътнелите му очи. След няколко секунди дишането му отслабна. Той стискаше здраво ръцете им, докато последният дъх излетя като въздишка през устните му.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Беше късно, когато пристигнаха у Хелмзли. Минаха часове, преди да си тръгнат. Трябваше да се обадят на инспектор Уъртингтън от Скотланд Ярд и да му обяснят какво се е случило. Доведоха отец Куентин от приема, за да извърши опелото. Успяха да убедят инспектора да позволи на свещеника да върне тялото на Дагет в Ирландия и да го погребат в скъпата земя, за чието освобождение се бе борил и загинал. След това дойдоха безкрайните въпроси на гостите и трескавото бързане, за да успеят да хванат влака за Солсбъри.

Но това бе вече зад гърба им. Сега яздеха конете, които бяха наели от странноприемницата. Пресичаха тъмните варовити поля, които се простираха пред тях, около тях, толкова обширни и пусти, като че двамата пътуваха в друг свят. Яздеха тихо, в нарастващо очакване, внимателно разглеждаха уелския пейзаж, като напругаха погледи в търсене на дългоочакваното светилище.

Докато яздеха през пасището, Майлин усети как напрежението, което тегнеше през целия ден върху нея, се смъква от раменете ѝ. Бе се чувствала непрекъснато преследвана от трагедията — булка, заплашвана от възможността никога да не познае брачното щастие. Новото появяване на Дагет и достойната му за съжаление смърт, бяха хвърлили сянка върху този ден, за който се надяваше да бъде най-щастливия в живота ѝ. Дори след като разбра закъде пътуват и се развълнува от избора, който беше направил Джони за меден месец, все още чувстваше тежката магия на тъжната и заблудена любов на Дагет. Чувстваше се обвързана с миналото, преследваше я страха, че никога няма да бъде истински щастлива в прегръдките на съпруга си. Щом обаче се качи на седлото, веднага ѝ се стори, че дивите, призрачни равнини я зоват. Отново усети присъствието на онези, които са били тук преди нея, които я викаха мълчаливо, водеха я през неравната местност, шепнеха ѝ с полъха на вятъра, че най-после си е у дома. Това невидимо присъствие не криеше заплаха. Тя усещаше усмивките им, топлото, открито посрещане в огромния простор на тази древна земя.

Взря се в тъмнината към Джони, чийто силует се очертаваше на звездното небе. Откакто напуснаха Лондон, той беше тих и замислен. Сякаш също като нея се нуждаеше от време да подреди мислите си, да намери начин да остави всички неприятни преживелици зад себе си. Това обаче бе уютна тишина, мълчанието на двама души, които се познават толкова добре, че не чувстват нужда от безполезно бърборене.

Ритмичното полюшване върху конете, чистият хладен въздух, безкрайната гледка, която излъчваше тайнствена смесица от спокойна тишина и трептящи, невидими сили, им позволяваха да споделят чувствата си в безмълвна взаимност.

Яздеха с вперени напред погледи, отпиваха от спокойствието на нощта, която ги обгръщаше, за да ги предпази от всяко зло.

Сега обаче Майлин започна да чувства, че има неща, които трябва да си кажат. Преди да стигнат дотам, закъдето се бяха запътили, тя трябваше да се опита да възстанови душевния си мир.

Тя извика и вятърът меко понесе гласа ѝ:

— Усецаш ли духовете?

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Да.

— Мислиш ли, че духът на Дагет е тук? Мислиш ли, че ще ни преследва?

Той я погледна внимателно, като че усети ужаса, който се таеше зад тези думи. Дръпна поводите на коня си, така че двамата да се озоват един до друг, протегна ръка, хвана юздата на нейния кон и го накара да спре. Като се обърна с лице към нея, той леко я погали по бузата:

— Не, скъпа. Мисля, че той беше призрак, който ни преследваше през целия ни досегашен живот, независимо дали го знаехме или не. Въпреки лудостта си имаше добро сърце и ме обичаше, по единствения познат му начин. Струва ми се, че в края на краищата намери покой.

— Надявам се да е така. Не мога да го обвинявам за това, че те обичаше, когато аз самата те обичам толкова много. Мога да му се сърдя само за това, че се опита да застане между нас, за това, че насочи несподеляната си любов в правенето на злини, колкото и добри да бяха намеренията му.

Джони я улови за брадичката и повдигна главата ѝ, за да я погледне в очите.

— Докато Ирландия не бъде свободна, ще има и други призраци, Майлин. Други като Дагет, които ще гледат на насилието, като на единствен начин да постигнат целта си. Аз съм късметлия. С твоята обич и търпение, ти ме научи, че има и други, по-добри пътища към това. Мекото ти сърце, за което някога те проклинах, сътвори чудо за клетата ми душа.

— Ще бъдем ли щастливи, Джони?

Усмивката му беше изпълнена с копнеж.

— Да. Ние си принадлежим и имаме цел, която и двамата обичаме. Ще направим каквото можем. Аз ще заема мястото на лорд Уитни и ще се боря с думи вместо с оръжие. Не зная какво ще постигнем. Но ще се борим заедно. Ако на нас животът не ни стигне, то нашите деца или внуци ще доживеят... един ден Ирландия ще бъде свободна. Това, което има значение е, че ще работим заедно. Надеждите ми, мечтите ми, всичко, което желая, намирам в теб.

Неговите думи я поласкаха, но в дълбините на съзнанието ѝ нещо все още я измъчваше.

— Продължавам да си мисля за нещо, което Дагет каза: „Да знаеш кой си... това е всичко...“

Ръката му отпусна брадичката ѝ.

— Да — каза той.

— Ние никога няма да разберем кои сме в действителност, нали, Джони?

Точно в този момент луната се показа над равнината. Светлината, която тя излъчваше, просветваше със сребрист блясък и прогонваше мрака и сенките на нощта. Джони погледна встрани и Майлин видя как израз на задоволство преобрази лицето му.

— Ето там — каза той, като посочи нещо зад гърба ѝ.

Тя се обърна да види. Пред тях, на скалистия хълм се издигаха мощните очертания на Стоунхендж, възправени в цялата си загадъчност, като че току-що са израснали от земята и от изгубената мъгла на времето. Камъните проблясваха като монети в сиянието на зората, като обетована земя.

— Ето кои сме ние — каза нежно Джони, а гласът му беше изпълнен с благоговение. Така се чувстваше и Майлин. — Виждаш ли

ни, скъпа? Как стоим под лунната светлина сред кръга от камъни и знаем, че сме родени да бъдем заедно на това свято място.

Зрението ѝ изглежда си правеше шеги. Гласът на Джони ѝ действаше успокояващо и тя наистина видя техните образи, така както беше преди месеци: тя — в сватбената си рокля, прикована към грамадния стълб като затворник, той — дивият млад похитител, решил тя да бъде само негова. Чу и ехото от думите, които той ѝ каза в тази съдбоносна нощ:

— Ти си моя, Майлин. Ще бъдеш моя до смъртта си.

Поразена от яснотата на видението, тя погледна Джони, като се чудеше дали не е произнесъл думите на глас. Но той гледаше някъде в далечината, към светилището, където още витаеха духовете на техните предишни превъплъщения.

— Ето кои сме ние, Майлин — повтори той, — двама души отвъд времето и пространството, двама, които се събраха заедно, защото това е мястото, на което принадлежат.

Той отмести очи към лицето ѝ. В очите му тя съзря същото разбиране, същия радостен порив, който заливаше душата ѝ.

— Няма значение кои са били семействата ни — каза той — или, защо са ни изоставили. Сега ние сме семейство и това е нещо, което никой не може да ни отнеме. И знаеш ли защо? Защото така е било предопределено.

Тя разбра, че той беше прав. Нищо не можеше да унищожи това, което бе предопределено още в зората на времето.

Това магическо място ѝ помогна да го осъзнае. Хвърли поглед назад към големите камъни. Сега там нямаше никой.

— Отишли са си — промълви тя.

— Ние ще заемем местата им.

Очите им се срещнаха. Изведнъж цялата им изпълнена с копнеж тъга изчезна. Джони се усмихна широко:

— Нека да не ги караме да чакат — предложи той.

Всъщност Майлин беше тази, която не можеше да чака. Нямаше търпение да влезе в свещения кръг, да отхвърли всички безпокойства и тревоги и да започне живота си наново. Прочете същото нетърпение и в неговите усмихнати очи.

Пришпориха задрямалите си коне. Стреснатите животни препуснаха в галоп, през хълмове и долини. Високата трева се

разделяше под копитата им. Под лунните лъчи ездачите препускаха и препускаха около гигантските камъни, възбудени, преливащи от щастие. Чувстваха се напълно свободни.

Изведнъж Джони, пресече пътя на Майлин. Конят ѝ рязко спря, той скочи от седлото и се приближи, за да ѝ помогне да слезе. Тя се отпусна в ръцете му и той я пое, прегръщайки я през раменете и коленете. След това я понесе, като се движеше с бързи, широки крачки през дупещата се трева под прага на вечните камъни.

Като я държеше в прегръдките си, той прекоси възвишението и стигна до средата на кръга. Там спря. Окъпани в лунна светлина, те изглеждаха толкова малки сред грамадните камъни, които ги заобикаляха и в същото време някак странно значителни и извисени, с пълно съзнание за цялото благородство и величие на душите си.

Луната се беше издигнала по-високо в небето и ги осветяваше като прожектор. Те се притискаха един към друг под нейните сияйни лъчи.

— О, Джони — въздъхна тя. — Съвършено е.

Той намери устните ѝ и ѝ подари една дълбока, спираща дъха целувка. Тя се отпусна в ръцете му, наслаждавайки се на близостта им. Никъде не се бе чувствала така добре, така защитена и сигурна, както в топлите му ръце, които я държаха здраво.

— Нашият сватбен ден — каза тя възхитено и си спомни, че бе изрекла нещо подобно и последния път, когато бяха тук.

Тогава обаче не знаеше всичко това, което ѝ бе известно сега — че мисълта да се омъжи, за който и да е друг мъж, освен Джони, е подигравка със съдбата.

— Толкова съм щастлива — прошепна тя, когато Джони я положи нежно на тревата. — Но, Джони...

— Какво има, любов моя? — попита той, като се сгуши до нея и отново я прегърна.

— Не мога да спра да мисля за отец Ку и за положението на „Света Колумба“. Ако само ни бе казал, Джони, ние можехме да помогнем. Бих искала да използвам парите на лорд Стенли, за да направя това, което той беше обещал — да помогне да се пристрои приют и болница, така че наистина да можем да помагаме на децата.

— И предполагам, че ще искаш да ги осиновим и да ги отгледаме под нашия покрив — подразни я той.

— Ще възразиш ли?

— Не, любов моя. Ще напълним пет къщи с бедни деца, ако така искаш.

Тя се усмихна.

— Каж ми, Джони — промълви нежно. — Защо не исках да се омъжа за теб? Трябва да съм била луда.

Той вдигна глава и я погледна влюбено в очите.

— Предполагам, че има нещо общо с липсата на фамилно име.

Тя усети как лунните лъчи обливат лицето ѝ.

— И двамата сме все още тайни агенти — напомни му тя. — Никой от нас не е това, за което го смятат англичаните. Ще трябва да се преструваш на лорд Уитни до края на живота си. Дали ще можеш?

Той се усмихна замислено.

— Правила сме това през целия си живот. Не мога да правя нищо друго. Това не е проклетие, а дар. Ако наистина бях лорд Уитни, нямаше да мога да го понеса. Не знам как да бъда той. Знам само, как да се преструвам на него.

— Тогава ще се преструваме заедно, ти и аз. Но у дома...

Той повдигна вежди и се усмихна широко.

— Да, какво у дома?

— У дома ти няма да бъдеш лорд Уитни. Ще си просто Джони, моят Джони, шпионинът, когото обожавам.

И под процеждащите се отгоре лъчи на луната, в сенките на грамадните каменни колони, където двамата най-накрая намериха покой, Майлин притисна устни към устните на любимия си шпионин и те скрепиха клетвата си за вярност с целувка.

Издание:

Катрин О'Нийл. Венчана за риска

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1998

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-034-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.